William

BURROUGHS

Prînzul dezgolit

FICȚIUNE FĂRĂ FRONTIERE

PARALELA 45

WILLIAM S. BURROUGHS

Traducere, prefață
și tabel cronologic de
SORIN GHERGUȚ

Prînzul dezgolit

Cuvînt înainte

WILLIAM BURROUGHS ESTE UN PERSONAJ intrat în mitologia culturală a ultimei jumătăţi de veac. Aura asociată numelui său este efectul unei opere literare mai mult decît remarcabile, dar şi al unei biografii puţin obişnuite, ambele putînd fi caracterizate, în modul cel mai succint cu putinţă, prin proximitatea cu o limită sau – pentru cei care preferă substantivele cu articol hotărît şi majusculă – cu Limita. Este foarte probabil că fiecare creaţie artistică majoră poate fi descrisă astfel; în cazul scrierilor şi vieţii lui Burroughs, cuvîntul „limită" corespunde însă unor elemente imediat vizibile şi concrete.

Dependent, mulţi ani la rînd, de opiacee şi experimentator – în spiritul vremurilor şi, în parte, anticipînd căutările şi „eliberarea" spirituală din America anilor 1960-'70 – a aproape tot ce se poate imagina în materie de stupefiante, Burroughs s-a confruntat, la primele sale cărţi, cu ameninţarea directă a interdicţiei. Dacă *Junkie*, roman semiautobiografic publicat prin strădaniile lui Allen Ginsberg (într-o ediţie împănată cu „delimitările" editorului şi vîndută la pachet cu memoriile unui ex-agent de la narcotice), nu a stîrnit reacţii notabile, *Naked Lunch*, apărută în America în 1963 (la patru ani după editarea sa la Paris), a fost obiectul unui proces considerat ultima acţiune importantă de cenzură din Statele Unite împotriva unei lucrări literare. În cuvintele unui istoric al cazului, Michael Barry Goodman, „*Naked Lunch* şi-a dobîndit însuşirea unică de a fi fost ultima lucrare literară cenzurată de academie, de poşta americană, de serviciile vamale ale S.U.A. şi de autorităţile statale şi locale".

Contemporan, prieten şi părtaş în diverse proiecte cu marile figuri literare ale generaţiei *beat*, William Burroughs nu poate fi încadrat întru totul în acest curent. Împreună cu Kerouac, Ginsberg şi ceilalţi autori cuprinşi sub această denominaţie, el a premers mişcările contestatare din deceniul şapte al secolului trecut. Rock-ul va înlocui, pentru generaţia *hippie*, jazzul preferat de beatnici, iar filmul va avea, pentru tinerii de la Woodstock, un impact mai puternic decît literatura. Dar William Burroughs îşi va redobîndi, în deceniul următor, în paralel – oarecum paradoxal – cu asimilarea sa de către *establishement*-ul academic, poziţia de figură marcantă a contraculturii, fiind revendicat ca „părinte spiritual" inclusiv de mişcarea punk.

Interesat de mituri și de experiențe religioase ale unor civilizații apuse sau din afara spațiului occidental, Burroughs nu a împărtășit, însă, entuziasmul scriitorilor *beat* față de spiritualitatea Zen. Ca și la Kerouac, părți importante din opera sa au ca punct de pornire elemente vădit biografice, dar acestea sînt cel mai adesea translatate într-o dimensiune suprarealistă sau fantastică, potrivit unui tipar specific.

Scandalul stîrnit de *Naked Lunch* la publicarea sa în S.U.A. nu trebuie pus, totuși, neapărat pe seama unor mentalități retrograde ori a unei pudori excesive, rezistentă în epocă. Unele pasaje din carte cuprind realmente scene la limita suportabilului, chiar și pentru minţile și stomacurile exersate și tolerante. În sens tehnic, dacă se poate spune așa, unele dintre ele sînt, într-adevăr, obscene. Dacă, prin absurd, categoria „Interzis celor sub 80 de ani", indicată drept summum al obscenității de unul dintre personajele-copii din *Orbitor* al lui Mircea Cărtărescu, ar exista altcumva decît într-o imaginație de personaj literar, atunci aceste pasaje din *Prînzul dezgolit* ar putea candida cu succes la o asemenea încadrare. Scrierea romanului a însemnat, pentru Burroughs, conform propriei mărturii, „să elimin educația, *background*-ul meu din Middlewest o dată pentru totdeauna. Este o problemă de catarsis, un loc în care spun lucrurile cele mai oribile care îmi vin în minte (...) cele mai oribile, mai scîrboase, groaznice și zîmbitoare posturi cu putință". În propria sa *Introducere-depoziție*, el va avertiza cu privire la faptul că romanul este „brutal, obscen și dezgustător", fapt explicat prin tema cărții – dependența, considerată „problema de sănătate numărul unu a omenirii".

Unul dintre argumentele cele mai comune folosite pentru justificarea încălcării, în artă, a unor tabuuri face parte din familia lui *nihil humani alienum puto*: altfel spus, legitimitatea reprezentării este derivată din faptul că este vorba de „lucruri care fac parte din viață". Burroughs pare să mizeze, însă, tocmai pe neomenescul unor imagini. Un alt argument pune în balanță măsura „atentării la moravuri" și valoarea estetică. Dacă se pune problema unei cenzurări pe motiv de obscenitate, atunci este neîndoielnic că, așa cum a stabilit în 1965 Curtea Supremă a Statului Massachusetts, *Naked Lunch* are o valoare literară și, implicit, socială „compensatorie". Argumentul real vizează însă lipsa de temei a tabuurilor și, în general, a restricțiilor în artă. Nu doar tot ce e omenesc, ci tot ce e imaginabil este legitim într-o creație artistică (desigur, cu amendamentul restrîngerii, acolo unde e necesar, la un auditoriu adult) – valoarea, certă în cazul de față, nefiind, din acest punct de vedere, un criteriu decisiv. Pe cît de ridicole sînt tentativele de cenzură, pe atît de semnificativ – și meritoriu – rămîne totuși, așa cum remarca Norman Mailer la procesul din 1965, faptul că *Naked Lunch* a putut să fie publicat și acceptat, pînă la urmă, în Statele Unite.

Impactul pe care lectura romanului este probabil să-l aibă și asupra cititorului de azi nu ține însă, integral, de limitările unei mentalități sau vîrste culturale. Caracterul „scandalos" este, într-un anume sens, constitutiv scrierii lui William Burroughs. Șocul inerent derivă din propensiunea general-umană spre cenzură – aici, într-un înțeles mai apropiat de acela din psihanaliză. Este vorba, în ultimă instanță, de conștiința riscului pe care îl

implică perceperea, fie și doar prin intermediul artei, a sublimului sau a ororii dincolo de un anumit grad. Burroughs însuși este un model al artistului dintr-un *underground* definit nu (numai) prin raportarea la un context, ci ca o *forma mentis* perenă.

Naked Lunch dezvoltă o temă abordată, în *Junkie*, la un nivel autobiografic și descriptiv – aceea a toxicomaniei. Drogul – *junk* – rămîne elementul central, dar Burroughs vizează aici, în mod vădit, un sens filozofic al dependenței. Narcodependența despre care se vorbește în carte nu funcționează doar ca o metaforă sau un instrument al ficțiunii (precum, de pildă, orbirea în *Despre eroi și morminte* al lui Ernesto Sabato). Relația dintre drog – în speță, opiacee – și ceilalți agenți ai pierderii libertății este una de reprezentare mai curînd metonimică, dar toxicomania deține o poziție focală, ca revelator al unei risc inerent condiției umane.

Faptul că tocmai „marfă" a ajuns să desemneze în argoul autohton al drogurilor heroina apare astfel ca o ilustrare frapantă a tezei din „depoziția" care deschide *Naked Lunch* – opiaceele sînt, după Burroughs, „marfa supremă", produsul care-și „cumpără", ia în posesie consumatorul. Convergență lexicală care putea fi tema unui capitol plasat la loc de cinste într-un eventual „Cuvînt împreună" despre rostirea argotică românească... „Marfa" apare, în același timp, ca agent al unei reconstrucții corporale opuse celei, arhetipale, „din duh", luminoase. Peisajul din *Naked Lunch* este unul populat cu „fantome împotmolite", apăsate de gravitație.

Naked Lunch este, de fapt, un roman despre răul tinzînd spre absolut, pe care Burroughs îl definește fără echivoc în relație cu o patologie umană: dependența totală. Aceasta nu e asociată cu necesitățile naturale ale supraviețuirii: nici nevoia de alimente și de adăpost, și nici măcar patologiile obișnuite care impun o medicație constantă nu reprezintă o dependență în acest sens. Foamea, frigul și disfuncțiile organice – altele decît dependența – decurg din (sau se raportează la) un metabolism normal; așa cum remarcă Burroughs în articolul din anexă, „nevoia de insulină a diabeticului nu a fost provocată de consumul de insulină", pe cînd nevoia de morfină a dependentului este legată de nevoia „întreținerii unui metabolism al morfinei și evitării suferinței teribile a revenirii la un metabolism normal". Sevrajul este o stare în care subiectul nu are alternativă: „Wouldn't you?" – „Tu n-ai face-așa?" este laitmotivul din finalul Introducerii și din „Prefața atrofiată" de la sfîrșitul cărții.

Caracterul fragmentar al cărții se cuvine amintit fie și numai pentru că un avertisment în acest sens îl poate feri pe cititor de o nedumerire: în afară de o serie – esențială, de altfel – de recurențe, incluzînd aici tema dependenței, personaje, motive și pasaje, nu există prea multe alte elemente care să o califice drept „roman", potrivit înțelesului consacrat al termenului. Factorul de legătură este naratorul, William Lee, dependent de droguri și „alter-ego" al autorului, a cărui prezență este, periodic, estompată – uneori pînă la dispariție –, făcînd loc discursurilor și defilării personajelor. Fiecare capitol este o „rutină" (concept folosit de Burroughs și impus în exegeza cărții), un modul de sine stătător. Feluritele indicii de „ordine în dezordine" din *Naked Lunch* oferă un cîmp de lucru generos pentru cei aflați în căutarea unor reflectări sau

prefigurări literare ale evoluțiilor din știință. Ele îngăduie evocarea, măcar în virtutea poeticității lor critice, a unor noțiuni din familia „haosului determinist" și a „dimensiunilor fracționare".

O globalizare distopică, antrenînd deopotrivă locuitorii și relieful – o (anti)utopie în care generalizată nu e fericirea, ci anxietatea și oroarea – capătă forma cea mai pregnantă în „rutina" *Piața*, din centrul cărții: „ Sîngele și materia a mai multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deșert, levantini poligloți, indieni – rase neconcepute și nenăscute pîn-acum", „case de pămînt – mongoli din zona alpină clipesc în fumul din prag – case de bambus și de tec, case de chirpici, piatră și cărămidă, case din Pacificul de Sud și Maori, case în copaci și în ambarcațiuni pe rîu, case de lemn de cincizeci de metri adăpostind triburi întregi, case din cutii și tablă ondulată", „Fluiere de munte, jazz și bebop, instrumente mongole cu o singură coardă, țambale țigănești, tobe africane, cimpoaie arabe..."

Dacă violența și frenezia „amorală" a unor pasaje situează cartea în descendența romanelor marchizului de Sade, alte fragmente și capitole – cu deosebire „Grefierul Districtual" și „Examinarea" – evocă, limpede, un univers kafkian. Scriitura „spontană" propovăduită de Kerouac cedează unei tentanției manieriste, care se suprapune deja amintitei alunecări dinspre naturalism către fantastic și suprarealism. O ramură mai discretă, dar importantă, a asemănărilor de familie îl include pe contele de Lautréamont, personajele din *Interzone* aducînd, pe alocuri, cu niște rude de bandă desenată ale lui Maldoror.

Lumea pe dos, dincolo de bine și dincoace de rău, văz enorm și simț monstruos sînt sintagme-cheie pentru descrierea operei lui Burroughs. Ceea ce o definește, însă, în continuarea acestora este atmosfera de carnaval apocaliptic (categorie esențială, mai tîrziu, în creația muzicală și poetică a lui Tom Waits, cu care Burroughs a colaborat, în anii '90, la uluitorul musical *The Black Rider*), amestecul de atroce și burlesc – expresii, în termenii aceluiași Norman Mailer, ale unui „gen de umor negru care constituie ultima mîndrie a unui om învins, mîndria că nu și-a pierdut, cel puțin, sarcasmul".

Apariția traducerii romanului *Naked Luch* în română, sub titlul *Prînzul dezgolit*, face parte dintr-o serie de recuperări, fiind, printre acestea, una pe cît de întîrziată, pe atît de esențială. Oricîtă elocință ar fi mobilizat un prefațator, chiar și în anii cei mai relaxați ai epocii trecute, pentru a travesti cartea într-o denunțare a „decadenței" capitalismului, combinația de violență, sex și droguri ar fi depășit cu mult ceea ce putea cenzura de atunci să suporte. Publicarea ei în România din timpul comunismului ar fi fost însă imposibilă nu numai din cauza pudibonderiei oficiale. Dincolo de dimensiunea „scandaloasă", cartea este, prin dimensiunea ei politică, una profund antitotalitară. Mai multe fragmente cuprind descrieri ample ale unor state polițienești și ale unor modalități și sisteme de subjugare, fizică și mintală, a indivizilor. Acestea ilustrează preocuparea lui Burroughs pentru problematica, universală, a controlului. Joncțiunea cu tema toxicomaniei este realizată prin ideea „dependenței de control", a

nevoii patologice de manipulare. *Naked Lunch* dobîndeşte astfel o subversivitate apropoape inerentă, care transcende, metaideologic, sistemele şi regimurile particulare. În acest punct poate fi amintită şi teza lui Burroughs despre limbaj, exprimată în apoftegmaticul *Language is a virus* – „Limbajul e un virus". Confirmare deturnată şi ironică a ideii chomskiene privind reducerea lingvisticii la biologie...

Aruncînd o lumină în această acumulare care lasă puţin loc pentru seninătate şi speranţă, ultimele cuvinte ale lui William Seward Burroughs, notate la 30 iulie 1997*, încheie preambulul primei ediţii româneşti a acestei mostre de „literatură a riscului":

„Nu există înţelepciune, experienţă, nimic de felul ăsta, ultime, îndeajuns. Nici un Sfînt Graal, nici un Satori final, nici o soluţie. Doar conflict.

Singurul lucru care poate rezolva conflictul este iubirea, aşa cum am simţit pentru Fletch şi Ruski, Spooner şi Calico. Iubirea pură. Ceea ce simt pentru pisicile mele din trecut şi de acum.

Iubirea? Ce e asta?

Cel mai natural analgezic care există.

IUBIREA."

Sorin Ghergut

* *„There is no final enough of wisdom, experience – any fucking thing. No Holy Grail, No Final Satori, no solution. Just conflict.*

The only thing that can resolve conflict is love, like I felt for Fletch and Ruski, Spooner and Calico. Pure love. What I feel for my cats past and present.

Love? What is it?

Most natural painkiller that there is.

LOVE."

Tabel cronologic

1914 – *5 februarie* Se naşte la St. Louis, în statul Missouri, William Seward Burroughs, al doilea fiu al Laurei Lee şi al lui Mortimer Burroughs. Bunicul său patern, William Burroughs, este cel care pus la punct maşina de calcul Burroughs. Fără a fi propriu zis inventatorul ei, el a descoperit dispozitivul prin care aceasta a putut fi făcută să funcţioneze. A fondat Corporaţia Burroughs, producătoare de maşini de calcul (care va deveni, în 1980, în urma unei fuziuni, compania Unisys). A murit la 43 de ani, înainte de naşterea scriitorului. Fiecare dintre cei patru copii ai săi a moştenit acţiuni în valoare de aproximativ 100.000 USD. Sfătuiţi de executorii testamentari, moştenitorii le vor vinde. La insistenţele soţiei, tatăl scriitorului va păstra totuşi cîteva acţiuni a căror valoare se va ridica, în 1929, la 200.000 USD. Familia va vinde aceste acţiuni chiar înainte de Marea Criză. Tatăl, proprietar al unui magazin de geamuri şi sticlă, va deţine şi o afacere în domeniul grădinăritului. Familia, înstărită, fără a fi extrem de bogată, va continua să îl susţină financiar şi după absovirea studiilor universitare. Mama, originară din sud, este unul dintre cei 13 copii ai unui pastor metodist. Burroughs va aminti, într-un interviu, despre unul dintre unchii săi dinspre mamă, Ivy Lee, ajuns consilierul de imagine al lui Rockfeller.

După cum va declara într-un Prolog la una din ediţiile romanului semiautobiografic *Junkie*, primele amintiri sînt legate de teama de coşmaruri. În copilărie, suferă de halucinaţii. În jurul vîrstei de şapte ani, se mută într-o suburbie izolată. Conform propriilor mărturii de mai tîrziu, la şcoală şi în relaţiile cu ceilalţi copii este timid. De la vîrsta de 8 ani datează prima încercare literară, intitulată „Autobiografia unui lup". La 13 ani citeşte şi este puternic impresionat de volumul autobiografic al unui spărgător şi dependent de droguri, Jack Black, intitulat *You Can't Win*. Din această perioadă datează primele manifestări ale atracţiei sale către criminalitate.

1926 – Se naşte Allen Ginsberg, figură definitorie a Generaţiei *Beat*, cel care îi va fi, începînd de la jumătatea anilor '40, prieten şi susţinător.

1929 – Publică în revista școlii, *John Burroughs Review*, un scurt eseu intitulat *Personal Magnetism*. Cu un an înainte, interesul său pentru chimie a fost la originea unei explozii după care a trebuit să rămînă internat șase săptămîni. Este trimis la Ranch School, în Los Alamos, New Mexico, cu speranța că astfel își va ameliora starea fizică (localul în care învață va fi rechiziționat de guvern, în timpul războiului, ca bază pentru producerea bombei atomice).

1931 – Revine la St. Louis. Printre scriitorii citiți în adolescență se numără Oscar Wilde, Anatole France, Baudelaire, Gide.

1932-1936 – Studiază literatura engleză la Harvard. În ultimul an are prima experiență homosexuală, în urma căreia se îmbolnăvește de un sifilis pe care-l va trata la New York.

1936-1937 – Călătorește în Europa. Asistă la Viena la cursuri de medicină. Se căsătorește cu Ilse Klapper, o evreică austriacă, pe care o ajută să emigreze în S.U.A., după anexarea Austriei de către Germania hitleristă. Este martor la ascensiunea nazismului, care îl șochează.

1938 – Începe la Harvard un program de studii aprofundate de antropologie. Viața academică îi displace; conform spuselor dintr-un interviu acordat în 1965, ceea ce îi repugnă este atmosfera pe care o descoperă în acest mediu, cu intrigile din facultate și „cultivarea șefilor de catedră". Va locui la Chicago și apoi la New York. Continuă să primească, din partea părinților, 200 USD lunar. Timp de un an, este copy-writer la o agenție de publicitate din New York. Din 1938 datează primul său text literar, scris împreună cu un prieten de la Harvard, Kells Elvins, intitulat *Twilight's Last Gleaming*. Aici apare pentru prima oară Dr. Benway, personaj central, mai tîrziu, în *Prînzul dezgolit*.

1939 – Își retează voluntar o falangă de la un deget. În prefața de la *Junkie* va explica acest episod, descris drept „un moment Van Gogh", prin dorința de „a impresiona pe cineva care îl interesa atunci". Conform unor biografi, dus la psihiatru de psihanalistul său din acea perioadă, îi va spune că s-a mutilat la o ceremonie de inițiere într-un trib indian. În urma acestui gest stă o vreme într-un spital psihiatric.

1940 – Se întoarce la St. Louis și ia lecții de zbor.

1942 – E mobilizat în armată. Lăsat la vatră în septembrie, se angajează lucrător la o firmă de deparazitare din Chicago. Pînă la sfîrșitul războiului, practică diverse alte ocupații: barman, detectiv particular, reporter ș.a.

1944 – Îl întîlnește pentru prima oară pe Allen Ginsberg, personalitate marcantă a ceea ce va fi Generația *Beat*. Ginsberg își începuse de curînd studiile la Universitatea Columbia. În aceeași perioadă îi cunoaște pe Jack Kerouac – celălalt autor definitoriu pentru Generația *Beat*, care îi va da și numele, Herbert Huncke, erou al aceleiași generații, precum și pe Joan Vollmer Adams, cea care îi va deveni soție. Este introdus în acest grup de Lucien Carr, un prieten din St. Louis. Mai vîrstnic decît Ginsberg și Kerouac (născut în 1922), Burroughs are asupra lor un

ascendent. Intră în contact cu mediile interlope. În august, Lucien Carr îl ucide, în legitimă apărare, pe David Kammerer, din același grup. Burroughs și Kerouac, martori, sînt arestați pentru că nu au informat autoritățile.

1945-1946 – Scrie, împreună cu Jack Kerouac, un roman polițist, *And the Hippos Were Boiled in Their Tanks*, rămas nepublicat. Burroughs va continua să menționeze povestirea scrisă în colaborare în 1938 drept singura sa producție literară înainte de *Junkie*. Cumpără bunuri de furat, inclusiv morfină. În acest context ajunge dependent de opiacee. Joan Vollmer devine, sub influența lui Kerouac, dependentă de benzedrină. E internată apoi în urma unei psihoze cauzate de consumul de amfetamine.

1946 – Este arestat, în aprilie, pentru procurare frauduloasă de narcotice. Divorțează de Ilse Burroughs. Se mută în Texas împreună cu Joan Vollmer și cu fiica ei dintr-o căsătorie anterioară. Întemeiază o fermă, cultivînd portocale, bumbac și marijuana. Prietenul lui Burroughs, Kells Elvins, li se alătură.

1947 – Se căsătorește cu Joan Vollmer. La 21 iulie se naște fiul lor, William S. Burroughs III. În august sînt vizitați de Allen Ginsberg și Neal Cassady.

1948 – Se mută, împreună cu familia, la New Orleans. Este vizitat aici de Cassady și Kerouac, momentul fiind descris în romanul-cult al acestuia din urmă, *On the Road*.

1949 – Este arestat pentru posesie de droguri. Din cauza problemelor cu legea, se refugiază împreună cu familia în Mexic. Vollmer îi va tolera homosexualitatea.

1950 – La îndemnul lui Kells Elvin, care îl vizitează în cursul primăverii, începe să lucreze la *Junkie*, pe care îl va termina în decembrie.

1951 – *6 septembrie* Își împușcă accidental soția. Tragedia se petrece în timp ce încerca să vîndă un pistol unui prieten. Conform unei versiuni larg vehiculate despre acest incident, Burroughs a încercat să-și demonstreze abilitățile de țintaș, punînd în scenă, cu concursul lui Vollmer, celebra scenă din legenda lui Wilhelm Tell (cu un pahar de șampanie în locul mărului). Burroughs a negat această versiune, perpetuată totuși în biografiile sale consacrate. După 13 zile petrecute în arest și plata unei amenzi pentru omor prin imprudență, va fi pus în libertate. Episodul are, conform propriilor spuse, un rol esențial în cariera sa literară ulterioară. El va pune accidentul pe seama posedării sale de către un „spirit malefic" (*Ugly Spirit*). Această afirmație poate fi situată în contextul credinței sale că „nimic nu se întîmplă de la sine" și că „toate evenimentele sînt produse de o voință". El va declara mai tîrziu: „Trebuie să admit concluzia teribilă că nu aș fi devenit niciodată scriitor, dacă nu ar fi fost moartea lui Joan." În acest sens, el va descrie scrisul drept o „eliberare".

1953 – Călătorește în America de Sud, în căutarea unei plante halucinogene numite Yage. Scrisorile pe care i le trimite lui Ginsberg despre această experiență vor fi publicate mai tîrziu în *The Yage Letters*. Elemente din acest voiaj se vor regăsi și în *The Ticket That Exploded* și *Soft Machine*, volume din trilogia denumită *Cut-up*.

Este publicat *Junkie*, sub pseudonimul William Lee, în urma eforturilor lui Allen Ginsberg şi datorită concursului poetului Carl Solomon, redactor la *Ace Books* şi fost coleg de salon cu Ginsberg la Institutul Psihiatric din New York. Editura introduce numeroase note şi o prefaţă în care se delimitează de afirmaţiile lui Burroughs despre diverse droguri. Burroughs va scrie, la cererea editurii, un prolog în care va arăta că provine dintr-o familie distinsă şi va încerca să explice cum poate ajunge narcoman un „cetăţean normal". Prima ediţie a cărţii va fi vîndută „la pachet" cu o carte despre droguri scrisă de un fost agent de la Narcotice.

1954 – Se mută în Maroc, la Tanger (aflat pînă în 1956 sub administrare internaţională). Îl cunoaşte pe Paul Bowles. Se împrieteneşte cu Brion Gysin, poet şi pictor, care va juca un rol important în creaţia sa.

1955 – Începe lucrul la *Naked Lunch*.

1956 – Este vizitat de Kerouac, de Ginsberg şi de parterul acestuia, poetul Peter Orlovsky. Kerouac îl ajută să-şi dactilografieze şi să ordoneze notele care stau la baza volumului *Naked Lunch*. Începe, la Londra, o cură pentru dezintoxicare cu apomorfină, substanţă despre care va spune că este singurul tratament eficace împotriva dependenţei de opiacee.

Ginsberg publică poemul *Howl*, considerat prima operă importantă a Generaţiei *Beat*. Ediţia, apărută la Editura City Lights a altei figuri centrale a generaţiei, poetul Lawrence Ferlinghetti, este confiscată iniţial de autorităţi, sub acuzaţia de obscenitate. În procesul care urmează, acuzaţia este respinsă, instanţa apreciind că poemul are o importanţă literară.

1957 – Apare, după şase ani de respingeri din partea editurilor, romanul *On the Road* al lui Jack Kerouac. Cartea a fost scrisă în trei săptămîni (potrivit teoriei lui Kerouac privind „scrierea spontană"), pe baza celor trăite de autor în decursul unei călătorii, împreună cu Neal Cassady, prin Statele Unite. Succesul este enorm, romanul devine obiectul unui cult şi se vinde în sute de mii de exemplare.

1958 – Burroughs se mută la Paris. Locuieşte, cu Brion Gysin, la Beat Hotel.

1959 – *Naked Lunch* este publicat la Paris, de Maurice Girodias, la Olympia Press. Conducerea Universităţii din Chicago interzice publicarea unor fragmente din *Naked Lunch* în *Chicago Review*. Redactorii demisionează şi fondează revista literară *Big Table*. Poşta din Chicago confiscă prima ediţie a acesteia, în care apar extrase din *Naked Lunch*, pe motiv de obscenitate. Instanţa decide că acuzaţia nu are temei.

Brion Gysin descoperă tehnica „decupajului" – *cut-up*, care va fi folosită de Burroughs, printre altele, în *Soft Machine* şi *Nova Express*. Procedeul este, de fapt, o reinventare a reţetei dadaiste de creare a unui text (decuparea şi alăturarea mecanică aleatorie a cuvintelor), decupajul „cut-up" vizînd însă, în general, structuri frastice mai mari decît unitatea lexicală. Dacă aleatoriul este comun celor două „reţete", o diferenţă provine din valorizarea, la Burroughs, a sensului textelor rezultate.

1961 – Se întoarce în august la Tanger. Împreună cu Ginsberg, face cunoştinţă cu Timothy Leary (psiholog american, adept al folosirii drogurilor halucinogene – în special LSD – şi erou al mişcării contraculturale din anii '60). La îndemnul lui Leary, încă angajat în acea vreme la laboratorul de psihologie de la Harvard, consumă „ciuperci sacre", experienţă despre care Burroughs păstrează o amintire dezagreabilă.

Revista *Floating Bear* este confiscată de autorităţile poştale, textul lui Burroughs *Roosevelt after Inauguration*, din cuprinsul acestuia, fiind considerat obscen. Va fi publicat mai tîrziu în *The Yage Letters*.

Apare *The Soft Machine*, primul roman din trilogia *Cut-up*, care mai include *The Ticket That Exploded* (1961) şi *Nova Express* (1964).

1962 – *Naked Lunch* apare la Grove Press.

1962-1963 – Editorul este citat în două procese, la Boston şi Los Angeles, în care se cere cenzurarea cărţii pe motiv de obscenitate. Înainte de *Naked Lunch*, editura cîştigase două procese similare vizînd romanele *Amantul doamnei Chatterley* al lui D.H. Lawrence şi *Tropicul Cancerului* de Henry Miller. Aceste cazuri vor fi folosite de apărare în dosarul *Naked Lunch*. Publicarea cărţii lui Burroughs a fost amînată intenţionat pînă după cîştigarea proceselor respective.

1965 – La Los Angeles, cazul este închis, cu o soluţie favorabilă cărţii. La Boston, *Naked Lunch* este declarat obscen. Editura declară recurs.

Încetează din viaţă Mortimer Burroughs, tatăl scriitorului.

1966 – William Burroughs se întoarce la Londra.

Curtea Supremă a Statului Massachusetts răstoarnă decizia de la Boston, după un proces în care printre martorii apărării se numără Norman Mailer, Allen Ginsberg şi Norman Holland. Într-o carte conscrată tribulaţiilor juridice ale romanului, Michael Barry Goodman va scrie că „*Prînzul dezgolit* şi-a cîştigat însuşirea unică de a fi fost ultima lucrare literară cenzurată de academie, de poşta americană, de serviciile vamale ale S.U.A. şi de autorităţile statale şi locale".

Apare *Soft Machine*.

1969 – Moare, bolnav de alcoolism, Jack Kerouac.

1970 – Încetează din viaţă mama scriitorului.

Apare *The Job and The Last Words of Dutch Schultz*.

1971 – Apare *The Wild Boys*.

1973 – Apare *Exterminator*.

1974 – Se întoarce şi se stabileşte la New York. Ţine prelegeri şi participă la lecturi publice. Îl întîlneşte pe James Grauerholz, cel care va îl va însoţi şi sprijini, ca manager personal, pînă la sfîrşitul vieţii.

1975 – Se mută în „The Bunker", o locuinţă fără ferestre din 222 Bowey, intrată apoi în legendă.

Apare *Ports of Saints*.

1978 – Are loc, la New York, *The Nova Convention*, manifestare în onoarea scriitorului.
Apare *The Third Mind*.
1981 – *3 martie* Se stinge, după o ciroză, Bill Burroughs, fiul scriitorului.
William Burroughs se mută cu Grauerholz în Lawrence, Kansas.
Apare *Cities of Red Light*.
1982 – În mai, William Burroughs este primit în Academia Americană și în *Institute of Arts and Letters*.
1983 – Moare Mortimer, fratele scriitorului.
1984 – Apare *The Place of Dead Roads*.
1985 – Apar *The Adding Machine* și *Queer*.
1986 – Moare prietenul său Brion Gysin.
Apare *The Cat Inside*.
1987 – Apare *The Western Lands*. Burroughs expune tablouri la Galeria Tony Shafrazi din New York.
1989 – Este publicat *Interzone*. Scriitorul apare în filmul lui Gus Van Sant *Drugstore Cowboy*, în rolul unui bătrîn preot toxicoman.
1990 – Apare *Blade Runner*.
1991 – Este supus unei intervenții pe cord, suportînd un by-pass triplu.
1992 – Se lansează filmul *Naked Lunch*, adaptare după carte a regizorului canadian David Cronenberg.
1993 – Apare CD-ul *The „Priest" They Called Him*, pe care textul și vocea lui Burroughs sînt însoțite de muzica lui Kurt Cobain, starul formației rock Nirvana.
1995 – Apar *Ghost of Chance* și *My Education*.
1996 – Lucrările sale plastice sunt expuse la festivalul *Ports of Entry* al Muzeului de Artă al orașului Los Angeles.
1997 – *5 aprilie* Moare Allen Ginsberg.
2 august William Burroughs încetează din viață la Lawrence, în Kansas, a doua zi după un atac de cord.

Sorin Gherguț

Nota traducătorului

DOUĂ SÎNT DIFICULTĂȚILE MAJORE pe care le întîmpină transpunerea în română a unui text precum *Naked Lunch*. Prima derivă din lipsa unui echivalent românesc pe măsură pentru argoul american folosit în carte. Este vorba, în primul rînd, de argoul drogurilor, dar și de termeni din cel al infractorilor și chiar din cel legat de homosexualitate. Puținii termeni argotici legați de droguri din română – cei la care am avut acces și care nu riscă, pe de altă parte, să fie opaci pentru cititori – sînt recenți, corepunzând extinderii, regretabile, a fenomenului toxicomaniei în România. Limbajul folosit de narator și de celelalte personaje din *Naked Lunch* – în cazul cărora a vorbi despre necesitatea unei traduceri prealabile în engleză nu este exagerare – trimite nu doar la un mediu, ci și, într-o anumită măsură, la o epocă, în speță, anii '40-'50 ai secolului trecut, în America. Din acest punct de vedere, transpunerea în română are un cost inevitabil, dincolo de acela inerent oricărei traduceri.

În cazul unuia dintre termenii cei mai frecvenți, *junk*, care desemnează aici drogurile de risc (în primul rînd heroina și opiaceele, excluzînd cannabisul și derivatele) am optat pentru o traducere neuniformă, adaptată la context, folosind atît „marfă" sau „praf", din narco-argoul românesc, cît și neutrul „drog". La fel, în cazul lui *junkie*, pentru care am recurs atît la argoticul „trăgător", cît și la „toxicoman" sau, în anumite contexte, la „drogat" (care însă, spre deosebire de *junkie*, se referă la o persoană aflată sub efectul drogului și care nu e în mod necesar dependentă).

Cealaltă dificultate, de sorginte lexical-culturală, este legată de gradul diferit de suportabilitate a unor cuvinte „tabu". Echivalentele „vulgare" pentru „penis", „act sexual" ș.a. sună, încă, în română, mai dur decît corespondentele lor din engleza americană – în pofida activismului *hip-hop* autohton de tip Paraziții și al utilizării lor, în anii din urmă, de către traducători și autori semnificativi. Fără a-l menaja pe „burghez", am căutat, aici, o soluție echilibrată, fidelă față spiritul originalului.

Sorin Ghergut

Prînzul dezgolit la tribunal

CURTEA SUPREMĂ A STATULUI MASSACHUSETTS, printr-o decizie datată 7 iulie 1966, a declarat *Prînzul dezgolit* de William S. Burroughs drept lipsit de caracter obscen. Prin respingerea acuzaţiilor de obscenitate aduse romanului şi situarea sa sub protecţia Primului Amendament al Constituţiei Statelor Unite, cea mai înaltă curte din Massachusetts a infirmat o decizie anterioară a Curţii Superioare din Boston şi a îndepărtat ameninţarea unei interziceri a cărţii la nivelul statului. De la publicarea pentru prima oară a *Prînzului dezgolit* în Statele Unite în 1962, singura acţiune de cenzură împotriva cărţii în afara statului Massachusetts a avut loc în Los Angeles, unde romanul a fost absolvit de acuzaţiile de obscenitate într-un proces desfăşurat în 1965.

La procesul din Boston care a precedat decizia Curţii Supreme a Statului Massachusetts, Norman Mailer, Allan Ginsberg şi John Ciardi s-au numărat printre martorii care au pledat în favoarea *Prînzului dezgolit*. Avocatul care a apărat cartea şi pe editorul ei a fost Edward De Grazia, asistat de Daniel Klubock. Mai jos se află textul integral al deciziei majoritare a Curţii Supreme a Statului Massachusetts, urmat de extrase din mărturiile domnilor Mailer şi Ginsberg, precum şi o declaraţie a domnului de Grazia.

Procurorul general *vs.* o carte intitulată *Prînzul dezgolit*

CURTEA. Cartea a fost declarată obscenă de către Curtea Superioară, G.L.c. 272, §§ 28C, 28E, 28F (fiecare introdus de St. 1945, c. 278, § 1). Curtea Supremă a Statelor Unite a considerat că, pentru a justifica un verdict de obscenitate, „trebuie să fie întrunite trei elemente: trebuie stabilit că (a) tema dominantă a materialului luat ca întreg stîrnește un interes lubric pentru sex; (b) materialul este în mod patent ofensator, întrucît contravine standardelor contemporane ale comunității... și (c) materialul este *în mod vădit* lipsit de o valoare socială compensatorie" (subliniere în original). *O carte intitulată „John Cleland's Memoirs of a Woman of Pleasure"* v. *Procurorul General al Mass.* 383 U.S. 413, 418-421 (denumit mai jos cazul *Memoriilor*). *Prînzul dezgolit* poate stîrni interesul lubric al devianților sau al celor curioși cu privire la devianți. Pentru noi, este profund ofensator și este, așa cum autorul însuși îl numește, „brutal, obscen și dezgustător".

În ce privește eventuala valoare socială compensatorie a cărții, dosarul conține numeroase cronici și articole apărute în publicații literare și de alte tipuri care discută cu seriozitate această carte controversată, înfățișînd halucinațiile unui dependent de droguri. Se constată, astfel, că un grup substanțial și inteligent din cadrul comunității consideră că această carte posedă o anume semnificație literară. Deși opiniile altora cu privire la carte nu ne constrîng în vreun fel, nu putem ignora acceptarea și importanța atribuită ei de către atîtea persoane din comunitatea literară. Prin urmare, nu putem spune că *Prînzul dezgolit* este lipsit de „valoare literară compensatorie din perspectiva celor care o publică sau o difuzează în temeiul acelei valori." A se vedea cazul *Memoriilor* de la p. 421.

Dosarul nu demonstrează că volumul a fost „exploatat comercial pe baza interesului lubric, prin excluderea tuturor celorlalte valori".

Instanța dispune în consecință.

Președintele Curții nu a participat la judecarea acestui caz.

Extrase din procesul de la Boston al romanului *Prînzul dezgolit*

EDWARD DE GRAZIA: *Domnule Mailer, v-ați referit la faptul că în unele dintre scrierile dumneavoastră tratați aspecte politice. Ar fi incorect să se spună că, într-o mare parte din scrierile dumneavoastră, atît ca romancier, cît și ca eseist, tratați teme și probleme morale?*

NORMAN MAILER: ...Încerc s-o fac. E ca și cum aș spune –

ÎNTREBARE: *Ce e bine și ce e rău?*

RĂSPUNS: Dacă ești jucător de base-ball, nu-ți convine să spui că ești un bun apărător de linia a treia, încerci să joci în linia a treia. Încerci să tratezi teme morale. Dacă le tratezi bine e o altă problemă.

ÎNTREBARE: *Referitor la cuvîntul „moral", încercați să tratați chestiuni care țin de bine și de rău?*

RĂSPUNS: Da, încerc să tratez astfel de probleme.

ÎNTREBARE: *Ați citit* Prînzul dezgolit, *cartea supusă acum judecății Curții?*

RĂSPUNS: Da, am citit-o.

ÎNTREBARE: *Aveți vreo opinie cu privire la importanța ei?*

RĂSPUNS: Am o opinie schimbătoare cu privire la importanța ei, pentru că acum am citit cartea, nu în întregime, ci am citit-o în întregime de două ori. Am citit mai mult de două treimi din carte, cu alte cuvinte, de trei ori. M-am întîlnit cu această carte în decursul unei perioade de doi sau trei ani; sau, ca să fiu mai precis, am întîlnit-o pentru prima oară în 1959, în revista *Big Table*. Am citit un fragment din ea; apoi am citit-o în întregime cu aproximativ doi ani în urmă, cînd a apărut. În ultimele cîteva zile am citit-o foarte încet și cu mare atenție. Am citit primele 110 pagini.

CURTEA: *Care este legătura între* Big Table *și* Prînzul dezgolit?

MAILER: *Big Table* este o revistă.

CURTEA: *Presupun că e o revistă specializată.*

MAILER: *Big Table* a fost o revistă scoasă de cîțiva dintre editorii care au părăsit *Chicago Review*, care era revista literară a Universității din Chicago.

DE GRAZIA: *Domnule Mailer, ne puteţi spune, cu propriile dumneavoastră cuvinte, importanţa pe care i-o acordaţi acestui roman, fie ea şi schimbătoare?*

MAILER: ...schimbarea pe care am amintit-o, schimbarea – dat fiind ceea ce e interesant în legătură cu ea pentru mine – am început să citesc cartea. Mi-a plăcut cartea foarte mult cînd am citit-o. Ultima oară mi-am zis, „bună treabă". Am început s-o citesc trepidînd, chiar dacă nu mi-a mai plăcut la fel de mult.

CURTEA: *V-a preocupat într-o asemenea măsură?*

MAILER: ...Dacă urmează să depun mărturire cu privire la ea –

CURTEA: *În această perspectivă, scuzaţi-mă.*

MAILER: Aşadar, am găsit, citind-o–

CURTEA: *Cînd citeşti o carte o dată şi ai chef s-o citeşti a doua oară şi nu-ţi place, nu-ţi pui viaţa-n joc pentru ea în aceste condiţii, nu?*

MAILER: Nu. În orice caz, am constatat că lectura mi-a impus mai multă consideraţie de această dată. N-am terminat-o încă. A trebuit să citesc încet şi să mă gîndesc foarte mult la ea, ca şi la consideraţia mea pentru ea. Am sentimentul că înseamnă mult mai mult ca operă literară decît mi s-a părut data trecută, chiar în condiţiile-n care data trecută am perceput-o ca pe o operă de mare talent. Acest om are un talent excepţional. E posibil să fie cel mai talentat scriitor din America. Ca scriitor profesionist nu-mi place să-mi fac un obicei din a conferi credibilitate oricăror alţi scriitori.

CURTEA: *L-aţi mai citit înainte?*

MAILER: Am citit o carte, *Junkie*, într-o ediţie ieftină; şi e chiar un roman foarte bun, de genul crud, fără menajamente. E un fals roman. L-a scris ca să cîştige nişte bani; dar e bine scris. Mici fragmente din el, de fapt, apar în *Prînzul dezgolit*, ca una dintre teme.

Dar am simţit, citindu-l cu atenţie această ultimă oară, am avut sentimentul că opera prezintă un fel de complexitate pe care n-o s-o compar cu *Ulysses* a lui James Joyce, aş spune că nu este lipsită de termen de comparaţie. E posibil, fiind vorba de o operă care cere un studiu şi o cercetare considerabile. Am găsit-o semnificativ mai puţin şocantă, recitind-o acum. Am simţit tot mai mult ţinta din diversele ei părţi. Prima oară, de la un capăt la altul, mi s-a părut bine scrisă. Acest om are un stil extraordinar. Surprinde exact o fărîmă de frumuseţe. Cred că surprinde frumuseţea şi în acelaşi timp depravarea,

răutatea și emoția vorbirii obișnuite, înțelegeți, felul de-a vorbi al infractorilor, soldaților, atleților, toxicomanilor.

Există un gen de exprimare, descris cu termenul de „limbaj de canal“, care are adesea o nuanță foarte fină, incisivă, spectaculoasă; și Burroughs captează acest limbaj așa cum nici unul dintre scriitori americani pe care-i cunosc n-a făcut-o. De asemenea – și asta îl face remarcabil pentru mine ca scriitor – are un simț poetic cu totul deosebit. Imaginile lui poetice sînt intense. Adesea sînt dezgustătoare; dar în același timp există în ele un simț al impactului, al montajului care este cît se poate de neobișnuit. Și, cum spuneam, toate acestea împreună îmi impun o considerație pentru stilul lui. Dar am început totodată să simt că realmente de data asta își propune ceva mai important decît îmi dădusem seama înainte; că această operă e una mai profundă, o operă calculată, după un plan. Cu alte cuvinte, arta ei e mai deliberată și mai profundă decît credeam înainte. Deci, astfel stînd lucrurile, după ce acest proces se va încheia, abia aștept s-o termin. Cum spuneam, am terminat de citit doar prima jumătate de data asta.

DE GRAZIA: *Domnule Mailer, fiind vorba despre acest subiect, s-a făcut o referire mai devreme de către domnul Cowin (Asistentul Procurorului General) la chestiunea notițelor, a notițelor despre care autorul nu-și amintește cu claritate cum le-a scris, care au devenit mai tîrziu baza pentru* Prînzul dezgolit*; și mă întrebam dacă ne-ați putea spune opinia dumneavoastră, ca scriitor, despre ce-ar putea să fie vorba aici.*

RĂSPUNS: Da. Am ascultat cu mare atenție, pentru că mi-am amintit că am citit asta la începutul cărții; și mi s-a părut, pe măsură ce citeam cartea, am început să mă gîndesc la un fapt care e unul dintre misterele scrisului. Se poate-ntîmpla foarte des să te trezești dimineața și să-ncepi să scrii, și ai această experiență: lucrul despre care scrii e cel la care nu te gîndiseși. Se va vedea în detaliu. Lucrurile cele mai bine scrise par să nu aibă vreo legătură cu cele la care te gîndești. Există un calcul inconștient care pare să aibă loc în timp ce dormi. Opera este produsă-n timpul somnului; și disciplina scrisului constă, în cea mai mare parte, în abținerea de la a interveni în opera de creație care e făcută de inconștient. Cu alte cuvinte, cînd cineva lucrează la un roman, și obiceiurile lui sînt regulate și precise... – devin prolix aici cu un scop. Cele mai bune dintre obiceiurile lui sînt regulate pentru că el nu înfățișează opera pe care o execută cînd e conștient.

În opera lui Burroughs cred că se petrece ceva cu totul extraordinar, întrucît autorul este, conform propriei mărturisiri, dependent de droguri. Am auzit diverse versiuni despre cum a scris *Prînzul dezgolit*. Se pare că a scris – cum scrie undeva, obișnuia să scrie în perioadele în care încerca să iasă de sub influența drogurilor, alteori a spus că scria în perioadele de dependență, cînd era dependent de droguri. E posibil să fi scris această carte în toate cele trei faze. Posibil s-o fi scris cînd era dependent, în timpul curei și atunci cînd se eliberase de dependență.

Dar ce e fascinant pentru mine e că această carte posedă o structură, vedeți dumneavoastră, care e fără-ndoială imperfectă. Cred că unul dintre motivele pentru care nu o putem numi o carte mare precum *În căutarea timpului pierdut* sau *Ulysses* e imperfecțiunea acestei structuri. Nu există nici o-ndoială cu privire la talentul autorului; fiind stimulat și stîrnit de influența drogurilor, a fost în același timp și afectat. Acest om ar fi putut fi unul dintre cele mai mari genii ale limbii engleze dacă n-ar fi fost dependent. Astfel, în compoziția acestei cărți e o senzație de mare trudă. Eu percep în ea și un stil anume, subconștientul trecînd prin multiplele încercări și cazne ale dependenței, autorul se menține totuși în limitele unui plan al cărții; există, de asemenea, un sens profund. E surprinzător felul în care aceste teme revin mereu.

N-am idee cum a fost pusă cartea cap la cap. Ingredientele sînt cu totul speciale, ca și cum ai lua parte la un banchet cu treizeci, patruzeci de părți componente. Poți mînca în orice ordine. Poți sări peste ele. Temele sînt profund îngemănate; orice pagină pusă alături de o alta creează o aură. Există o concepție foarte adîncă în spate.

În fine, se poate ca această carte să fie atît de – cum spuneam, să nu aibă altă structură decît profunzimea experienței avute de autor, încercările particulare prin care acest om a trecut în viața sa; sau se poate să aibă o structură solidă. Mă bazez doar pe aceste trei lecturi. Simt că opera e îndeajuns de complexă încît să nu-mi pot da seama acum – mi se pare absolut fascinantă pentru că mă face s-o tot citesc, așa cum s-a-ntîmplat cu *Ulysses* cînd am citit-o pe vremea colegiului, ca și cum ar exista mistere de dezlegat pe măsură ce o citesc.

ÎNTREBARE: *Cînd folosiți aceste cuvinte, „absolut fascinant" și așa mai departe, vreți de asemenea să spuneți că este importantă pentru*

dumneavoastră ca scriitor și pentru alți scriitori? Dați o măsură a importanței ei?

RĂSPUNS: Are o importanță enormă pentru mine ca scriitor.

ÎNTREBARE: *Mai devreme, ați menționat inconștientul și subconștientul. Aveți sentimentul, ca scriitor, că o probă importantă pentru un scriitor este să evoce, să facă apel la o materie inconștientă și să o pună în formă artistică, iar asta ca să-și aducă o contribuție, ca scriitor, în societate? În opinia dumneavoastră, este asta una dintre datoriile sau problemele scriitorului? Dacă da, a făcut Burroughs acest lucru foarte bine?*

RĂSPUNS: Cred că n-aș vrea să mă-ntind prea mult vorbind despre ce cred eu.

ÎNTREBARE: *Permiteți-mi să reformulez întrebarea într-un mod mai simplu. Credeți că Burroughs, în această carte, a scos la lumină din inconștient, într-un fel sau altul, o cantitate mare de materie care a devenit folositoare și care, dîndu-i-se o formă artistică, a devenit ceva deosebit?*

RĂSPUNS: Cred că nu e doar deosebită și folositoare, mai cred și că oferă un portret în această lucrare. Cred că această operă – după cum unul dintre domnii care au depus mărturie mai devreme a vorbit despre Sf. Augustin, eu nu m-aș gîndi la Sf. Augustin. Pentru mine, aceasta este pur și simplu portretizarea Iadului. Este exact Iadul. De fapt, onorată instanță, am ceva scris despre asta – pot să citesc, dacă doriți?

ÎNTREBARE: *Aveți niște notițe, înțeleg?*

CURTEA: *Aveți cîteva notițe?*

MAILER: Am niște notițe.

CURTEA: *Puteți.*

MAILER: Deci, în aceste notițe, spuneam –

CURTEA: *În treacăt, cînd ați scris aceste notițe?*

MAILER: Le-am scris duminică. Am mai scris despre William Burroughs înainte; și am scris despre el în *Esquire* acum doi ani, cred, sau un an și jumătate. Dar n-am fost tentat să revin, să mă-ntorc la ele. Observațiile au fost pozitive, dar am avut imboldul să scriu ceva nou. Dacă doriți, pot să vă dau asta.

CURTEA: *Continuați, domnule Mailer.*

RĂSPUNS: William Burrougs este, în opinia mea – indiferent care i-ar fi intențiile conștiente – un scriitor religios. Există în *Prînzul dezgolit*

un sentiment al distrugerii sufletului, care este mai intens decît oricare altul de felul său pe care l-am întîlnit în vreun alt roman modern. Este o viziune a modului în care ar acționa omenirea dacă legătura între om și eternitate ar fi ruptă în totalitate. Ceea ce dă acestei viziuni o limpezime de răpăit de mitralieră este lipsa vădită de sentimentalitate. Exprimarea sentimentalismului în chestiunile religioase apare adesea ca un soi de pietate îndulcită, care contravine oricărei idei de sentiment religios pentru cei dotați cu sensibilitate, discernămînt sau profunzime. Burroughs se ferește chiar și de posibilitatea unui asemenea sentimentalism (care ar putea, evident, să distrugă valoarea cărții), asociind un vocabular dur, corosiv, unei serii de situații precise, teribile și un gen de umor negru care constituie ultima mîndrie a unui om învins, mîndria că nu și-a pierdut, cel puțin, causticitatea. Astfel, acest gen de umor înflorește în închisori, în armată, printre consumatorii de droguri, pe stadioane și-n sălile de jocuri, un graffito al unui spirit rece, sau chiar furibund, bazat pe funcțiile trupești și pe slăbiciunile trupului, neajunsurile, umilințele și chinurile pe care le poate suporta un trup. E un umor sălbatic și crud, la fel de implacabil și neutru ca un impozit comercial; e moneda comunicării în fiecare dintre acele lumi. Amar ca alcaliul, scufundă fiecare temă importantă în substanța caustică a experienței celei mai teribile; ce rămîne neatins este dur și neted ca un os. Din punctul meu de vedere, substanța emoțională a scrierii lui Burroughs e un fel de reziduu uscat și fin.

Așa cum Hieronymus Bosch a desenat cele mai diabolice și mai înfiorătoare detalii cu o delicatețe a trăsăturii și cu un umor drăcesc, care-ți induc o percepție a ororilor de toate felurile la pîndă în Infern, la fel și Burroughs îți induce o viziune amănunțită, pătrunzătoare a cum ar putea să arate Infernul, un Infern care ar putea urma ca o culminare, ca produsul final al revoluției științifice. La capătul medicinei e drogul; la capătul vieții este moartea; la capătul omului ar putea fi infernul care izvorăște din vanitățile minții. Nicăieri precum în colecția de monștri, genii pe jumătate nebune, handicapați, șarlatani, infractori, perverși și fiare putride din *Prînzul dezgolit* nu se mai află o asemenea panoplie modernă a vanităților voinței umane, a exceselor maligne care apar cînd ideea de putere personală sau intelectuală stăpînește deasupra compasiunii trupului.

Sîntem mai bogaţi cu această dare de seamă; şi sîntem mai impunători ca naţiune pentru că un editor poate tipări această dare de seamă şi o poate vinde liber într-o librărie, o poate vinde legal. Aceasta sugerează chiar că „Marea Societate" despre care vorbeşte Lyndon Johnson ar putea să nu fie doar vorba-n vînt a unui politician, ci e posibil să conţină germenii unui nou adevăr; pentru că nici o societate obişnuită nu ar putea avea bravura şi onestitatea morală să privească-n abisul din *Prînzul dezgolit*. Dar o Mare Societate poate să se uite în genunea propriului Infern potenţial şi să realizeze că este mai solidă, ca Naţiune, fiindcă posedă un artist care se poate întoarce din Infern cu un portret de dimensiunile acestuia.

Şi aş mai adăuga, astfel se justifică tot, poate.

DE GRAZIA: *Nu mai am întrebări.*

*
* *

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, aţi citit cartea intitulată* Prînzul dezgolit *de William Burroughs?*

ALLEN GINSBERG: Da.

ÎNTREBARE: *De mai multe ori?*

RĂSPUNS: Da, de cîteva ori.

ÎNTREBARE: *Îmi puteţi menţiona, în faţa Curţii, cîteva exemple sau ilustrări ale unor idei care au o importanţă socială şi pe care le vedeţi exprimate în această carte?*

RĂSPUNS: Da. Există în ea un număr mare de idei care au importanţă socială; şi toate sînt legate între ele în prezentarea cărţii. Una dintre ele este o teorie a dependenţei de drog sau o teorie a dependenţei de heroină aplicată ca model pentru dependenţa de multe alte lucruri în afară de droguri. Este fenomenul la care se face referire, în carte, cu termenul „Algebra nevoii", şi celelalte dependenţe care sînt menţionate sînt tratate într-o manieră impresionantă – dependenţa de homosexualitate, care e considerată de Burroughs tot un fel de dependenţă; şi, pe o scară mai largă, ceea ce el concepe drept dependenţa Statelor Unite faţă de bunuri şi posesiuni materialiste. Dependenţa de bani este menţionată în carte de mai multe ori; şi, în primul rînd, dependenţa de putere sau dependenţa de controlul altor oameni prin

puterea asupra lor. Astfel, de-a lungul cărții există imagini frapante ale unor oameni a căror obsesie sau poftă este de a avea controlul asupra minților, inimilor și sufletelor altor oameni.

Chiar la începutul cărții această teorie foarte generală a dependenței, „Algebra nevoii", este menționată în Introducere, de la pag. v la xvi; ea este amintită din nou la paginile 21 și 168 din carte.

ÎNTREBARE: *Înainte de a face aceste trimiteri la paginile din carte în care este menționată „Algebra nevoii", v-ați referit la Burroughs afirmînd că această carte tratează problema controlului indivizilor asupra altor indivizi, al instituțiilor asupra indivizilor. Aveți în vedere o limitare a trimiterii – cum cred că ați spus – la domeniul spiritual?*

RĂSPUNS: Ar fi vorba despre controlul politic.

ÎNTREBARE: *Cred că nu ați menționat sexualitatea și mă-ntreb dacă intenționați s-o faceți.*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *În acest sens, acum cîteva minute, domnul Jackson a depus mărturie cu privire la cîteva episoade în care oroarea situației descrise părea să implice relația homosexuală aproape forțată, o legătură homosexuală forțată social. Așadar, revenind la ultimul dumneavoastră răspuns –*

RĂSPUNS: Această temă la care vă referiți, a controlului sexual, ocupă cu siguranță un loc important în carte și este tratată pe larg în episoadele în care apare Carl și de asemenea în practicile doctorului Benway, de spălare a creierelor unora dintre pacienții săi.

ÎNTREBARE: *Ați găsit în carte, printre numeroasele idei pe care le-ați amintit, că aceasta ar conține o idee legată de problema – de problema socială dacă tratamentul punitiv sau tratamentul psihiatric medical al dependenților este metoda cea mai nimerită sau cea mai bună?*

RĂSPUNS: Da. Cartea abordează această problemă din perspective multiple, diferite. Cred că opinia autorului cărții, după cum o exprimă foarte direct în Introducere și de asemenea, cred, în Anexă, în concluzie, e că un tratament medical pentru dependența de heroină este de preferat unui tratament punitiv. Și el ilustrează sau dă exemple pentru această opinie, prin reprezentări dramatice ale unor dependenți tratați punitiv, ducînd aceste reprezentări la extrem, înspre fantastic sau neobișnuit; precum imaginile pe care le oferă la

pag. 16 și mai departe, cu Bradley Clientul, care e agentul forțelor punitive, care în cele din urmă devine dependent de calitatea de agent și găsește o plăcere în puterea pe care o are asupra toxicomanilor, iar în cele din urmă nu mai resimte nici o plăcere, în afara momentelor în care se află în contact fizic direct cu un consumator.

CURTEA: *Domnule Ginsberg, considerați această carte obscenă?*

GINSBERG: Nu cred, nu, domnule.

CURTEA: *Așadar, ați fi surprins dacă autorul însuși ar recunoaște că e obscenă și trebuie să fie, în mod necesar, obscenă ca să-i transmită ideile și impresiile?*

GINSBERG: Propoziția la care vă referiți –

CURTEA: *E la pagina XII din Introducere: „Întrucît* Prînzul dezgolit *tratează această problemă de sănătate, este în mod necesar brutal, obscen și dezgustător: Boala are adesea detalii respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile."*

GINSBERG: Da, a spus asta. Nu cred că prin asta vizează-n vreun fel o obscenitate în sens juridic sau un caracter obscen din propria perspectivă sau din aceea a unui cititor deschis, favorabil. El abordează probleme fundamentale și înspăimîntătoare.

CURTEA: *Ce credeți că vrea să spună cu propoziția: „Ca-ntotdeauna, prînzul e dezgolit?" Vă deranjează că pun această întrebare?*

DE GRAZIA: *Nu.*

GINSBERG: Această propoziția apare, cred, atunci cînd discută despre pedeapsa capitală.

CURTEA: *Unde discută despre pedeapsa capitală?*

GINSBERG: Chiar *acolo.*

CURTEA: *O discută în Cuvîntul înainte sau în Introducere?*

GINSBERG: În paragraful de pe aceeași pagină. „Dă-le voie să vadă ce se află la capătul lungii linguri din foaie de ziar."

CURTEA: *Ce este o „lingură de ziar"?*

GINSBERG: Ni se dau sau sîntem hrăniți cu lingura cu știri despre moarte, despre pedeapsa capitală sau execuții.

CURTEA: *Folosește expresia „lingură de ziar"?*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *La ce pagină e asta?*

GINSBERG: Exact pagina de la care citeați, pagina XII, „Întrucît *Prînzul dezgolit* tratează această problemă de sănătate" – următorul paragraf

începe cu „Anumite pasaje din această carte" – sfîrşitul paragrafului: „Dă-le voie să vadă ce se află la capătul lungii linguri din foaie de ziar."

CURTEA: *Credeţi că titlul* Prînzul dezgolit *e legat de pedeapsa capitală?*

GINSBERG: Nu, nu. E legat de dezgolirea vederii, a fi capabil să vezi clar dincolo de deghizări înşelătoare, să vezi prin deghizare.

CURTEA: *Aceasta e interpretarea pe care o daţi titlului?*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *Sau sensul titlului?*

GINSBERG: Al cuvîntului „dezgolit" din titlu; iar „prînzul" ar fi banchetul deplin al acestei conştientizări dezgolite.

CURTEA: *În regulă.*

DE GRAZIA: *Printre ideile pe care le-aţi observat în carte, aţi vorbit despre ideea de control şi problemele legate de control, al individului asupra individului. Are aceasta vreo legătură cu controlul celui dependent aşa cum este folosit în carte termenul „dependent de control"?*

GINSBERG: Da. Conceptul de dependenţă este făcut să cuprindă, cum spune Burroughs, „dependenţii de control", sau oamenii care sînt obişnuiţi să comande alţi oameni. Ceea ce înseamnă a-i controla sexual, politic, social. De la pagina 21 avem o imagine a doctorului Benway, care este descris în mod caracteristic ca un dependent de control cu specializare înaltă, pregătire ştiinţifică şi expertiză tehnologică. Este cineva care, în *acest* caz, este dependent de controlul şi spălarea creierelor unor mari grupuri sociale. Este un fel de – asta este într-un fel o parodie a unui superbirocrat modern, eficient. Şi de asemenea, în paginile care urmează după pagina 21 şi mai încolo, în cuprinsul cărţii, în Libertia şi în următoarele secţiuni, autorul oferă expuneri aproape ştiinţifice ale tehnicilor de spălare în masă a creierului şi de control în masă, precum şi teorii ale dictaturii moderne, teorii ale statelor poliţieneşti moderne, sugestii cu privire la posibilitatea folosirii deopotrivă a drogurilor şi a şocului electric – în altă parte, a gazelor neurotoxice.

ÎNTREBARE: *Cînd aceste sugestii apar sau sînt abordate, sînt abordate în sensul recomandării lor sau ca fiind lucruri de temut?*

RĂSPUNS: Nu. Cred că el le analizează laconic, satiric şi oferă dovezi despre prezenţa acestor activităţi în cultura noastră modernă, pe alocuri într-un stil science-fiction, proiectîndu-le în situaţii de

coşmar din viitor, în cazul în care dependenţii de control ar reuşi să se impună.

CURTEA: *Domnule Ginsberg, aveţi cartea în faţă?*

GINSBERG: Da, am un exemplar.

CURTEA: *Vreţi să vă uitaţi la pagina XIV din Cuvîntul înainte?*

GINSBERG: Prefaţa?

CURTEA: *Da. Paragraful trei: Unii dintre noi O Punem Altfel, şi-asta e ceva la vedere aşa cum îmi place să văd ce mănînc, şi vize versa, mutatis mutandis după cum devine cazul. Salonul de Prînz Dezgolit al lui Bill... Poftiţi cu încredere... Recomandat pentru tineri şi bătrîni, oameni şi lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de şarpe ca să-ţi ungi rotiţele şi să-ţi dai drumul la vale. Cu cine eşti? Hidraulic FreeG Fro-Zen[1]? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul Bill?"*

Există vreo asociere între aceasta şi titlu? Şi dacă da, cum o interpretaţi?

RĂSPUNS: Se referă, cred că *aici* se referă la toată cartea ca Salonul de *Prînz dezgolit* al lui Bill Burroughs, un salon de prînz, astfel: „Poftiţi cu încredere", aruncaţi o privire. Acestea sînt produsele pe care le oferă, sau acestea sînt ideile pe care le oferă; şi o face aici într-un stil amuzant, de precupeţ de carnaval cînd vorbeşte despre „ulei de şarpe" şi „recomandat pentru tineri şi bătrîni, oameni şi lighioane". Produsele pe care le oferă în acest paragraf, ideile la care se referă, sînt idei despre care vorbeşte în paragraful următor, Problema de Sănătate Mondială numărul unu, care, crede el, este tendinţa din partea – tendinţa prezentă într-o civilizaţie mecanizată ca foarte puţini oameni să obţină controlul asupra unor puteri imense.

CURTEA: *Nu aţi face nici măcar o asociere îndepărtată între titlu şi vreo întîmplare din carte unde sînt descrise acte nenaturale?*

GINSBERG: Da, acea parte a ei de asemenea. Actele nenaturale descrise sînt o parte a exhibării controlului.

CURTEA: *Aţi merge pînă la a-l considera asociat cu o descriere a unei persoane mîncînd excremente, servite pe o tavă, aici, în prima parte a cărţii?*

GINSBERG: Această asociere particulară nu mi-a trecut niciodată, concret, prin minte.

1. Joc de cuvinte în original: *frozen* = îngheţat (n. tr.).

CURTEA: *Așadar, ce ați spune acum?*

GINSBERG: Sînt convins că și asta ar putea fi inclus aici. Cu siguranță, și asta s-ar putea include. Toate nivelurile din titlu sînt acceptabile, cred.

CURTEA: *Bine.*

DE GRAZIA: *Există în carte vreo abordare a unor idei care pot fi asociate cu partidele politice prezente sau viitoare, poate ceva de genul scrierilor lui H.G. Wells și Kafka?*

RĂSPUNS: Da.

*
* *

ÎNTREBARE: *Referitor la întrebarea pe care începusem s-o formulez, sau la care ați început să răspundeți, în privința partidelor politice reale, imaginare sau proiectate în viitor: puteți să identificați, pentru noi, cîteva dintre aceste partide, așa cum apar în* Prînzul dezgolit*?*

RĂSPUNS: Da. De la pagina 144 încolo, pînă la, să zicem, pagina 165 sau 169, avem o expunere completă și foarte amănunțită despre vreo patru partide politice imaginare. Acesta este miezul politic al cărții; și cred, în cele din urmă, cea mai – una dintre cele mai interesante părți ale cărții, și cea mai semnificativă.

CURTEA: *Există un partid conservator?*

GINSBERG: O, da, există două partide conservatoare.

CURTEA: *Puteți, vă rog, să mi le indicați?*

GINSBERG: Depinde de definiția pe care o dați termenului de „conservator". Dacă aveți în minte un partid conservator cu adevărat respectabil, aceștia sînt Factualiștii. Ei sînt cei care sînt împotriva controlului exercitat de către un viitor stat polițienesc. Ei au avertizat cu privire la controlul ansamblului, controlul publicului, ca în cazul doctorului Benway. Ei se situează, într-un anumit sens, pe poziții foarte împotriva Statului sau a Statului exacerbat.

CURTEA: *Sub ce înfățișare ni se prezintă în carte partidul radical?*

GINSBERG: Dat fiind că domnul Burroughs însuși se consideră pe sine Factualist, atunci Factualiștii ar putea fi considerați și radicali. Burroughs se consideră Factualist. Partidul extremist ar fi în același timp de stînga și de dreapta. Aceștia ar fi Lichefianții.

CURTEA: *Societatea Birch se ocupă de factualitate, nu?*

GINSBERG: De fapt, nu le-am citit *proza*.

CURTEA: *În regulă.*

DE GRAZIA: *Există aici partide extremiste?*

RĂSPUNS: Da. Există două partide extremiste. Sînt Lichefianții. Ei sînt prezentați la pagina 163.

ÎNTREBARE: *În termenii bunului simț, ar putea fi comparați cu fasciștii?*

RĂSPUNS: Într-o foarte mare măsură. Cuvîntul *a lichefia* provine de la fasciști sau comuniști, politicile de lichidare despre care vorbește Stalin. Vor să lichideze sau să lichefieze toată opoziția, și toți trebuie lichefiați sau eliminați, cu excepția unei personalități care deține controlul și va conduce lumea.

ÎNTREBARE: *Ce ne puteți spune despre Divizioniști?*

RĂSPUNS: Ei au o metodă diferită de a se impune. Au o facțiune sau un om pe care-l descriu ca Emițătorul, care va supraviețui prin inundarea lumii cu propriile replici. Se divide și creează replici ale sale. Oriunde va călători, va avea pe cineva căruia să-i vorbească. Nu se va mai simți singur.

CURTEA: *Divizioniștii sînt homosexuali?*

GINSBERG: Da. Divizionismul e și o parodie a unei situații homosexuale; dar Burroughs *atacă* realmente și homosexualii în această carte.

CURTEA: *Conservatorii sînt plasați într-o anumită categorie sexuală în carte?*

GINSBERG: ...Cred că aceștia, dacă îi considerăm pe Factualiști conservatori, cred că au o aplecare spre *laissez-faire*, orice e natural, orice nu dăunează va fi acceptabil. Cînd homosexualitatea devine o obsesie, un impuls necontrolat sau o încercare de a-i controla pe alții, atunci trebuie dezaprobată. Și cred că Factualiștii, ca partid conservator, au emis mai multe buletine de probă care apar, cred, la pagina 167 și care tratează această chestiune.

CURTEA: *Ca nu cumva cineva să ia toate acestea în serios, desigur, e evident că e vorba despre o creație imaginară.*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *Și cred că ar trebui cu siguranță arătat aici că nu există absolut nici o legătură cu vreun partid politic din Statele Unite, așa cum înțelegem și eu, și dumneavoastră.*

DE GRAZIA: *Cred că e ceva în genul prozei de anticipație.*

GINSBERG: Da, cum spuneam, acestea sînt povești despre partide politice imaginare. Cred că Burroughs ar spune că acestea *sînt* reprezentative pentru marile forțele care acționează în lume astăzi. Poate că aceasta se justifică, atîta vreme cît există în lume locuri unde funcționează state polițienești.

CURTEA: *Există vreo implicație semnificativă cu privire la partidele politice din viitor?*

GINSBERG: Chiar și cu privire la aspecte politice din prezent, nu în mod necesar din America, ci de peste tot, *inclusiv* din America.

DE GRAZIA: *Credeți, de exemplu, cînd se referă la Partidul sau grupul Divizionist care a fost amintit acum cîteva clipe, că, deși vorbește despre acesta ca despre un fel de posibil partid din viitor, un partid politic, vizează de fapt nu partide politice, ci grupuri de azi, grupuri sociale de astăzi care sînt implicate în luptele politice din Statele Unite?*

GINSBERG: Da.

CURTEA: *În ce lupte politice sînt implicați homosexualii?*

GINSBERG: Aceasta ar putea ține de părerile personale ale fiecăruia.

DE GRAZIA: *Cred că martorul a spus că aceștia sînt doar o parte dintre Divizioniști.*

GINSBERG: Homosexualitatea, așa cum apare aici, e doar una dintre încercările de a dobîndi controlul asupra altora. Există alte căi pentru asta în afară de manipularea sexuală directă; o alta este spălarea creierului, echivalîndu-l pe cel care prin aceasta încearcă – în mod sadic – să domine o altă persoană cu un homosexual care încearcă să domine fizic o altă persoană.

CURTEA: *Permiteți-mi să întreb din nou: credeți că autorul sugerează în mod serios că într-un anumit moment din viitor un partid politic va avea de-a face, în vreun fel, cu sexul?*

GINSBERG: Cred că da, da.

DE GRAZIA: *În* 1984 –

CURTEA: *Îmi cer scuze. Cînd spun „a avea de-a face cu sexul", nu mă refer la o tentativă de schimbare în privința perversiunii. Nu mă refer la vreo cruciadă pentru a face lumea un loc mai bun în care să se poată trăi, așa cum o înțelegem acum; ci înțeleg, din răspunsul dumneavoastră – ceea ce încearcă autorul să prezinte aici este că, într-un anumit moment din viitor, va exista un partid politic compus, de pildă, din homosexuali?*

GINSBERG: ...Cred, spunînd asta, că aşa ceva s-a-ntîmplat deja într-un anume sens – sau din devianţi sexuali – şi putem să-l dăm ca exemplu pe Hitler, Germania sub Hitler, acela era un partid politic care nu era în regulă din punct de vedere sexual.

CURTEA: *Pot exista homosexuali în orice partid politic, dar nu cred că sînt predominanţi.*

DE GRAZIA: *Nu cred că domnul Ginsberg vrea să facă o afirmaţie cu privire la faptul dacă Hitler era sau nu pervers, sau dacă fascismul sau partidul politic al lui Hitler era homosexual sau altceva de felul acesta; cred că ceea ce încercăm, ce încearcă domnul Ginsberg să arate, este că autorul abordează aceste probleme şi unele dintre categoriile de oameni şi de partide în care se implică; şi că abordează teme care au o semnificaţie politică şi teme care au implicaţii şi legături chiar cu lucruri precum partidele politice din prezent sau partide politice din trecutul recent.*

GINSBERG: Pot să fac un comentariu, domnule?

CURTEA: *Da.*

GINSBERG: Ar putea să limpezească unele lucruri. Un partid, unul imaginar precum Divizioniştii – deşi homosexualitatea e un aspect al Divizionismului, există alte aspecte politice. Nu e ceva exclusiv – Divizioniştii nu sînt doar un alt nume pentru homosexualitate. Divizionişti din carte au alte intenţii: sînt implicaţi în afaceri, afaceri internaţionale cu produse defecte, la un moment dat intervenind şi un alt grup, Lichefianţii. De pildă, cred că i-ar compara nu cu un grup sexual, ci cu un grup rasial. Ar compara Lichefianţii cu rasiştii. Lichefianţii doresc ca toţi să fie lichefiaţi sau eliminaţi, mai puţin ei înşişi. Vor ca imaginea lor să domine grupul. Nu există nici o legătură sexuală între partidele politice; şi denumirile de aici, precum Lichefianţii – vreau să spun că se aplică *mai mult* decît la un nivel sexual. Aceasta e una dintre asocierile intenţionate.

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, există referiri în carte la acest personaj, Grefierul Districtual?*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *Care a fost menţionat –*

CURTEA: *Acesta de la pagina 144 la 165?*

GINSBERG: Grefierul Districtual apare imediat la pagina 169. Avem, aş spune, un exemplu al unuia dintre Lichefianţi. Este un portret deplin;

dar redus la termeni jurnalistici, la limbajul plat al actualității, în sensul felurilor de oameni despre care am citit în ziar – anti-negri, anti-Nord, antisemiți, birocratul alb, rasist din Sud. Portretul este compus aici, poate, ca un exemplu contemporan a ceea ce Burroughs ar numi un Lichefiant. Cred că aceasta este realmente una dintre cele mai amuzante și mai strălucite părți ale cărții, pentru că a fost scrisă, să ne amintim, înainte ca acești oameni să intre în atenția ziarelor; și este o proză scrisă într-un stil foarte frumos, în sensul că genul autentic de vulgaritate și argotism al limbajului personajului înfățișat este redat cu mare acuratețe de autor.

CURTEA: *În special cu referire la spițeria din Dalton Street.*

GINSBERG:... Bucata continuă, cred, de la 169 la 177. E un lung monolog al unui Șerif din Sud sau Grefier Districtual, la pagina 177, la sfîrșit, care începe cu „Grefierul privi legitimația cu suspiciune: Nu-mi păreți un Porc Spinos autentic și pe bune... Ce părere ai despre evreeei...?. Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o pună la o fată creștină... Într-o zi o să-i belim pe ăia de-au mai rămas."

CURTEA: *La ce pagină sînteți?*

GINSBERG: Pagina 177. E realmente foarte amuzant.

CURTEA: *Permiteți-mi să vă întreb: este această propoziție ofensatoare, profund ofensatoare, pentru dumneavoastră?*

GINSBERG: Sînt evreu și ar trebui să fiu ofensat. Ceea ce face Burroughs este o parodie a acestui monstru; îl parodiază pe acest antisemit.

CURTEA: *Nu este ofensator pentru dumneavoastră?*

GINSBERG: Nu. Burroughs apără evreii aici. Nu vă dați seama că face o parodie după procesele discursive și mintale monstruoase ale sudistului rudimentar, genul plin de ură, care urăște pe toată lumea, evrei, negri, nordici. Burroughs adoptă o poziție foarte morală, apărînd aici binele, după părerea mea.

*
* *

DE GRAZIA: *Domnule Ginsberg, puteți să spuneți în fața Curții dacă, sau în ce măsură cartea* Prînzul dezgolit *a fost importantă pentru propria dumneavoastră muncă de creație?*

RĂSPUNS: A fost, într-o foarte mare măsură.

ÎNTREBARE: *Prin caracterul experimental sau sub alte aspecte?*

RĂSPUNS: A avut o influență și o înrîurire profundă asupra mea de-a lungul anilor în care am citit-o și recitit-o, și această carte, și alte cărți ale autorului; de această dată, în special, pentru că a deschis o breșă vastă spre exprimarea autentică a ceea ce se petrece în mintea sa, fără bariere. A făcut o mărturisire cu adevărat completă, a scos totul la vedere, în fața tuturor ochilor.

A găsit un mod de a o face cît se poate de economic. A găsit un fel de metodă a mozaicului pentru a așeza toate aceste elemente diferite în ordine. Dar faptul important care m-a frapat a fost curajul enorm necesar pentru a face o asemenea confesiune totală. Nu există absolut nimic ascuns sau lăsat deoparte.

ÎNTREBARE: *Ce ne puteți spune despre arta implicată?*

RĂSPUNS: Cît privește arta literară –

ÎNTREBARE: *Răspunzînd la această întrebare, cînd ați vorbit despre „curajul enorm" etc....*

RĂSPUNS: Aceasta face parte din arta literară, cu adevărat, după părerea mea.

ÎNTREBARE: *Că a fost capabil să-i dea o formă artistică?*

RĂSPUNS: Da. Acest gen de curaj și acest gen de impuls ca un gen de idealism din partea autorului, le văd ca pe o parte integrantă a artei literare. La un nivel mai superficial se pune problema stilului compoziției, asemenea mozaicului, spuneam. Pasajele au fost așezate precum un mozaic, abordat cu mare finețe și un mare simț al frumuseții în această carte. Că principalele calități literare pe care le-am observat și mulți alții le-au observat sînt, înainte de toate – are o ureche fantastică pentru vorbirea obișnuită, cum ar fi un doctor făcînd o expunere despre medicină, un drogat muindu-și fursecul, un ofițer de la narcotice față-n față cu responsabilul departamental, un copil arab al străzii în Africa de Nord, o casnică între două vîrste de la periferie, un grefier districtual din Sud. Este o gamă fantastică de ritmuri de vorbire, dicții și un stil de natură moartă, capacitatea de a le reproduce cu o precizie deplină, concisă, economică.

ÎNTREBARE: *În felul acesta și-n celelalte moduri pe care le-ați indicat, dumneavoastră, ca poet, ați avut ceva de învățat din această carte, și alții asemenea dumneavoastră, alții pe care-i cunoașteți, au avut de învățat, de asemenea, din ea?*

RĂSPUNS: Da. Şi mai e un lucru – există mult limbaj pur şi poezie pură în această carte, care e la fel de mare ca orice poezie scrisă în America, după părerea mea, în particular un rînd pe care aş vrea să-l citesc: „Motel... Motel... Motel... arabescuri frînte de neon... vaiete de singurătate peste continent precum cornuri de ceaţă deasupra apelor calme, uleioase ale rîurilor la reflux..."

ÎNTREBARE: *N-aţi scris odată un poem despre* Prînzul dezgolit?

RĂSPUNS: Da, demult.

ÎNTREBARE: *Îl aveţi?*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *Unde apare?*

RĂSPUNS: Într-o carte a mea numită *Sandvişurile de realitate.*

CURTEA: *Unde pot găsi această carte?*

GINSBERG: Probabil la Cambridge. Este un poem pe care l-am scris după lectura pasajelor citate aici. Acesta este „Despre lucrarea lui Burroughs". Pot să-l citesc?

CURTEA: Da, vă rog.

GINSBERG: Metoda să fie cea mai pură fibră
fără vreun veşmînt simbolic,
viziuni & recluziuni reale
ca şi ieri, ca şi azi.

Recluziuni şi viziuni expuse
cu puţine descrieri
corespunzînd întrutotul cu acelea
din Rose şi Alcatraz.

Un prînz dezgolit e-n firea noastră,
noi mîncăm sandvişuri de realitate.
Dar alegoriile-s tot atîtea frunze de salată.
N-ascundeţi nebunia, în spate.

DE GRAZIA: *Nu mai am întrebări.*

*

* *

DE GRAZIA: ...Cu permisiunea onoratei instanțe, aș vrea să citesc, în acest moment, dintr-o scrisoare pe care am primit-o nu demult de la William Burroughs: „Întrebarea: Ce înseamnă sex? Și întrebarea simultană privitoare la ce înseamnă obscen, impur, nu este pusă, cu atît mai puțin nu i se răspunde, întocmai din cauza barierelor de anxietate semantică ce împiedică examinarea în mod liber sau, cred, în mod științific și obiectiv a fenomenelor sexuale. Cum pot fi studiate aceste fenomene, dacă este interzis să scrii sau să gîndești despre ele?

În cazul în care, sau pînă cînd o examinare liberă a manifestărilor sexuale nu va fi permisă, omul va continua să fie controlat de sex, mai degrabă decît să-și exercite controlul. Un fenomen complet necunoscut din cauza ignorării deliberate și a excluderii sale ca subiect al scrisului și al cercetării.

Avem de-a face aici cu o barieră din partea a ceea ce nu poate fi numit altfel decît superstiție și teamă medievală, exact aceeași barieră care a frînat științele naturale, cîteva sute de ani, în sfera dogmei mai degrabă decît în cea a examinării și cercetării. Pe scurt, aceleași metode obiective care au fost aplicate în științele naturale ar trebui acum aplicate fenomenelor sexuale, astfel încît aceste manifestări să poată fi înțelese și controlate. Un doctor nu este criticat pentru descrierea manifestărilor și a simptomelor unei boli, chiar dacă se-ntîmplă ca simptomele să fie dezgustătoare.

Cred că un scriitor are dreptul la aceeași libertate. De fapt, cred că a venit timpul ca linia de demarcație dintre literatură și știință, o linie de demarcație pur arbitrară, să fie ștearsă."

Acesta este sfîrșitul citatului.

Onorată instanță, am fost învățați demult – acesta este sentimentul exprimat de domnul Burroughs, pe care l-am adoptat în concluzia mea – de multă vreme, că artiștii și scriitorii au de adus contribuții la cunoașterea și edificarea civilizației, la fel de mari, poate, ca și acelea ale oamenilor de știință.

Dați-mi voie să citez încă o dată, foarte pe scurt de data asta, din fondatorul științei psihiatrice moderne, Sigmund Freud: „Scriitorii de imaginație sînt colegi valoroși și mărturia lor trebuie prețuită foarte mult pentru că ei se nutresc din surse pe care noi nu le-am făcut încă accesibile pentru știință. Portretizarea vieții psihice a ființelor umane este, cu siguranță, sarcina dintîi a scriitorului de imaginație. El a fost

întotdeauna precursorul ştiinţei, iar astfel şi al psihologiei ştiinţifice." Un punct de vedere foarte apropiat a fost exprimat de unul dintre pedagogii de frunte ai ţării, John Dewey; citez: „Libertatea artistului în domeniul expunerii literare este o precondiţie a producerii dezirabile a opiniei adecvate cu privire la chestiunile publice, tot atît de mult ca şi libertatea în domeniul investigaţiei sociale. Artiştii au fost întotdeauna adevăraţii aducători ai noutăţilor, căci nu evenimentul exterior, în sine, constituie noutatea, ci înflăcărarea, prin el, a emoţiei, percepţiei şi aprecierii."

Onorată instanţă, subscriu şi cred că martorii pe care i-am ascultat astăzi, care au citit *Prînzulul dezgolit* şi au depus mărturie în faţa Curţii, a noastră şi a dumneavoastră, subscriu de asemenea; sînt convins că şi Curtea Supremă a Statelor Unite va fi de acord, în situaţia în care va fi necesar; sper că şi dumneavoastră sînteţi de acord.

Introducere
Depoziție: mărturie cu privire la o boală

M-AM TREZIT DIN BOALĂ LA VÎRSTA DE 45 DE ANI, liniștit și cu mintea limpede, și într-o stare de sănătate rezonabilă, cu excepția ficatului slăbit și a unui aspect de carne de-mprumut, comun tuturor celor care supraviețuiesc Bolii... Cei mai mulți dintre supraviețuitori nu-și amintesc în detaliu delirul. Se pare că eu mi-am notat amănunțit impresiile din timpul bolii și al delirului. Nu-mi amintesc exact cum am scris aceste note, publicate acum sub titlul *Prînzul dezgolit*. Titlul mi-a fost sugerat de Jack Kerouac. Nu am înțeles ce vrea să spună pînă recent, după însănătoșire. Titlul înseamnă întocmai ceea ce spun cuvintele care îl compun: NAKED Lunch – Prînzul DEZGOLIT – un moment înghețat, în care fiecare vede ce se află la capătul fiecărei furculițe.

Boala este dependența de droguri, iar eu am fost dependent vreme de cincisprezece ani. Cînd spun dependent, mă refer la *junk* – „marfa" sau „praful" (termen generic pentru opiu și/sau derivate, incluzînd toate produsele sintetice, de la demerol la palfium). Am folosit marfa sub multe forme: morfină, heroină, dilaudid, eukodal, pantopon, diocodid, diosan, opiu, demerol, dolofină, palfium. Am fumat-o, înghițit-o, prizat-o, injectat-o în venă-piele-mușchi, introdus-o sub formă de supozitor. Acul nu e esențial. Indiferent dacă o prizezi, o înghiți sau ți-o bagi în cur, rezultatul e același: dependența. Cînd vorbesc despre dependența de droguri, nu mă refer la canabis, marijuana sau orice alt preparat din hașiș, mescalină, *Bannisteria Caapi*, LSD 6, Ciuperci Sacre sau alte droguri din grupul halucinogenelor... Nu există nici o dovadă că uzul vreunuia dintre halucinogene are ca rezultat dependența fizică. Acțiunea acestor droguri este, din punct de vedere fiziologic, opusul acțiunii

drogurilor pe bază de opiu. S-a creat o confuzie regretabilă între cele două categorii de substanțe, din cauza zelului brigăzilor pentru narcotice din S.U.A. și din alte părți.

În cei cincisprezece ani în care am fost dependent, am observat modul precis în care operează virusul în cauză. Piramida drogului, un nivel înghițindu-l pe cel de sub el (nu e o întîmplare că barosanii drogului sînt totdeauna grași și că dependentul din stradă e totdeauna slab) și tot așa pînă la vîrf, sau vîrfuri, căci sînt multe piramide ale drogului, hrănite cu oameni din toată lumea, toate construite după principiile de bază ale monopolului:

1. Nu da niciodată nimic pe degeaba.

2. Nu da niciodată mai mult decît e nevoie (întotdeauna prinde-l pe client flămînd și fă-l să aștepte).

3. Dacă poți, ia totdeauna totul înapoi.

Dealerul recuperează întotdeauna tot. Dependentul are nevoie de tot mai mult drog ca să-și păstreze o formă omenească... ca să astîmpere arătarea din ceafă[1].

Drogul este matricea monopolului și a posedării. Dependentul stă și așteaptă, în timp ce picioarele purtate de marfă îl duc drept pe făgașul mărfii la reșută. Marfa este, din punct de vedere cantitativ, măsurabilă cu acuratețe. Cu cît folosești mai multă marfă, cu atît ai mai puțină, și cu cît ai mai multă, cu atît folosești mai multă. Toate drogurile halucinogene sînt considerate sacre de către cei care le folosesc – există culte pentru Peyote și culte ale Bannisteriei, culte ale Hașișului și culte ale Ciupercilor – „Ciupercile Sacre din Mexic te fac să-L vezi pe Dumnezeu" – dar nimeni n-a sugerat vreodată că marfa ar fi sfîntă. Nu există culte ale opiului. Opiul este profan și cantitativ ca banii. Am auzit că ar fi existat odată în India un derivat de opiu benefic, care nu cauza dependență. Se numea *soma* și era reprezentat ca un frumos val albăstrui. Dacă *soma* a existat vreodată, dealerul a fost acolo ca s-o-mbutelieze, s-o monopolizeze și s-o vîndă, și a transformat-o în marfa noastră dintotdeauna.

Praful este produsul ideal... marfa supremă. Nu e nevoie de vorbărie comercială sau de tîrguieli. Clientul se va tîrî prin canale și se va milogi

1. În original: *The Monkey* – lit. „maimuța" – termen care desemnează dependența de drog, în expresia „to have a monkey on one's back" – „a duce o maimuță în spate"; „maimuța" este o personificare a nevoii de drog resimțite de toxicoman (n. tr.).

ca să o cumpere... Negustorul de drog nu-şi vinde marfa consumatorului – îl vinde mărfii pe consumator. Îl degradează şi-l simplifică pe client. Îşi plăteşte oamenii cu praf.

Praful produce o formulă fundamentală a virusului „răului": *Algebra Nevoii.* Chipul „răului" este totdeauna chipul nevoii totale. Un narcoman este un om care are o nevoie totală de drog. Dincolo de o anumită frecvenţă, nevoia nu cunoaşte absolut nici o limită şi nici un control. În termenii nevoii totale: *„Tu n-ai face-aşa?"*. Ba da. Ai minţi, ai înşela, ţi-ai turna prietenii, ai fura, ai face *orice* ca să-ţi satisfaci nevoia totală. Pentru că te-ai afla într-o stare de rău total, de posedare totală, şi nu ai fi în situaţia în care să poţi alege să faci altfel. Narcomanii sînt oameni bolnavi, care nu pot acţiona altfel decît o fac. Un cîine turbat nu poate alege, nu poate decît să muşte. O atitudine fariseică nu slujeşte la nimic, dacă nu e cumva tocmai în slujba menţinerii în stare activă a virusului drogului. Drogul e o mare industrie. Îmi amintesc ce-mi spunea un american care lucra pentru Comisia Aftosa în Mexic:

— Cît va mai dura epidemia? – l-am întrebat.

— Atît cît putem s-o-ntreţinem... Da... şi poate că aftoza va izbucni în America de Sud... – mi-a răspuns visător.

Dacă vrei să modifici sau să distrugi o piramidă de numere în serie, modifici sau scoţi numărul de la bază. Dacă vrem să distrugem piramida drogului, trebuie să începem de la baza ei: *Dependentul de pe Stradă*, şi să-ncetăm să umblăm, donquichotesc, după aşa-zişii „barosani", care pot fi, toţi, înlocuiţi instantaneu. *Dependentul de pe stradă care are nevoie de drog ca să trăiască este factorul de neînlocuit în ecuaţia drogului.* Cînd nu vor mai exista dependenţi care să cumpere marfa, nu va mai exista trafic. Atîta timp cît nevoia de drog există, cineva îi va veni în întîmpinare.

Dependenţii pot fi vindecaţi sau puşi în carantină – adică să li se permită o raţie de morfină, sub o supraveghere minimală, precum în cazul purtătorilor de tifos. Cînd acest lucru va fi făcut, piramidele drogului din toată lumea se vor prăbuşi. Din cîte ştiu, Anglia e singura ţară care aplică această metodă în problema drogului. În Marea Britanie există în jur de cinci sute de dependenţi în carantină. Pentru următoarea generaţie, cînd dependenţii în carantină vor fi pierit şi se vor fi descoperit analgezice acţionînd după principii diferite de cele ale prafului, virusul drogului va fi precum variola, un capitol închis – o curiozitate medicală.

Vaccinul care poate face ca virusul drogului să devină istorie există. Este tratamentul cu apomorfină descoperit de un medic englez, al cărui nume nu-l pot dezvălui, pînă cînd îmi va acorda permisiunea să o fac şi să citez din cartea sa, care acoperă treizeci de ani de tratare cu apomorfină a dependenţilor şi a alcoolicilor. Compusul numit apomorfină se obţine prin fierberea unui amestec de morfină cu acid clorhidric. A fost descoperit cu mult înainte de a fi folosit în tratatarea dependenţilor. Multă vreme, singura utilizare a apomorfinei, care nu are proprietăţi narcotice sau analgezice, a fost aceea de emetic, pentru a provoca voma în cazuri de intoxicaţie. Substanţa acţionează asupra centrului vomitiv din creierul posterior.

Am dat peste acest vaccin cînd mă aflam la capăt pe drumul drogului. Locuiam într-o cameră din Cartierul Indigenilor din Tanger. Nu făcusem baie de un an, nu-mi mai schimbasem hainele, şi nici nu mi le mai scoteam, cu excepţia momentului în care, din oră-n oră, înfigeam un ac în carnea cenuşie, lemnoasă a dependenţei în faza terminală. Nu făcusem niciodată curat în cameră şi nu ştergeam praful. Cutii goale de becuri şi gunoi de tot felul se adunaseră în grămezi pînă-n tavan. Lumina şi apa fuseseră oprite de mult pentru neplată. Nu făceam absolut nimic. Puteam să-mi privesc vîrful pantofului opt ore-n şir. Nu mă urneam decît cînd clepsidra drogului îşi termina scurgerea. Dacă vreun prieten venea în vizită – ceea ce se întîmpla rar, căci cine sau ce rămăsese de vizitat – stăteam, fără să-mi pese că intra cineva în cîmpul meu vizual – un ecran cenuşiu mereu mai şters şi mai gol – şi fără să-mi pese cînd ieşea. Dacă ar fi murit în clipa aceea, aş fi stat şi mi-aş fi privit vîrful pantofului, aşteptînd să-i scotocesc prin buzunare. Tu n-ai face-aşa? Pentru că nu aveam niciodată destul drog – nimeni nu are. Două grame de morfină pe zi şi tot nu era destul. Şi aşteptări prelungite în faţa farmaciei. Întîrzierea e o regulă în acest comerţ. Legătura nu e niciodată punctuală. Nu e o întîmplare. Nu există întîmplare în lumea mărfii. Dependentul e învăţat, iarăşi şi iarăşi, ce se-ntîmplă dacă nu-şi face rost de raţia de drog. Fă rost de bani, sau altfel... Şi, la un moment dat, nevoia mea a început să crească în salturi. Trei, spre patru grame pe zi. Şi tot nu erau de-ajuns. Şi nu aveam cu ce plăti.

Stăteam cu ultimul cec în mînă, şi mi-am dat seama că e ultimul. Am luat următorul avion spre Londra.

Doctorul mi-a explicat că apomorfina acţionează asupra creierului posterior, reglînd metabolismul şi normalizînd circulaţia sîngelui, în aşa

fel încît sistemul enzimatic al dependenței e distrus într-un interval de patru-cinci zile. Odată reglat creierul posterior, tratamentul cu apomorfină poate fi întrerupt și reluat doar în caz de reșută. (Nimeni nu folosește apomorfină ca să „se simtă bine". *Nu s-a înregistrat nici un caz de dependență de apomorfină.*) Am fost de acord să urmez tratamentul și m-am internat într-o clinică. În primele 24 de ore am fost literalmente căpiat și paranoic, așa cum sînt mulți dependenți cînd sînt privați, brusc, de drog. Delirul a dispărut după 24 de ore de tratament intensiv cu apomorfină. Doctorul mi-a arătat fișa. Mi se administraseră cantități infime de morfină, care nu ar fi putut să explice absența unor simptome mai severe ale privării, precum crampele la picioare și la burtă, febra și simptomul meu specific, Arsura Rece, o senzație de erupție frecată cu o soluție mentolată, pe tot corpul. Fiecare dependent are propriul simptom specific, care înfrînge orice control. Lipsea un factor din ecuația privării – și acest factor nu putea fi decît apomorfina.

Am văzut tratamentul cu apomorfină făcîndu-și efectul. Opt zile mai tîrziu, am părăsit clinica mîncînd și dormind normal. Am stat departe de drog doi ani de zile – un record în ultimii 12 ani. Am avut o reșută vreme de cîteva luni, din cauza durerii și a bolii. O altă cură cu apomorfină m-a ajutat să scap de drog pînă azi, cînd scriu aceste rînduri.

Cura cu apomorfină e diferită calitativ de alte metode de tratament. Le-am încercat pe toate. Renunțare bruscă, renunțare treptată, cortizon, antihistaminice, tranchilizante, cure de somn, tolserol, reserpină. Nici una dintre ele nu a rezistat dincolo de prima ocazie a reșutei. Pot să spun cu toată convingerea că nu am fost niciodată vindecat *din punct de vedere metabolic* înainte de cura cu apomorfină. Statisticile de la Spitalul pentru Toxicomani din Lexington, care indică un procentaj covîrșitor de reșute, i-au făcut pe mulți doctori să spună că dependența nu e vindecabilă. Cei de la Lexington folosesc un tratament „reductiv" cu metadonă și, din cîte știu, n-au încercat niciodată apomorfina. În fapt, această metodă de tratament a fost în mare parte ignorată. Nu s-a făcut nici un studiu despre utilizarea unor derivate ale apomorfinei sau a unor produse de sinteză. Nu încape îndoială că se pot crea substanțe de 50 de ori mai puternice decît apomorfina și că efectul secundar vomitiv poate fi eliminat.

Apomorfina este un reglator psihic și metabolic a cărui administrare poate fi întreruptă după ce și-a îndeplinit scopul. Lumea e inundată de tranchilizante și energizante, dar acestui reglator nu i s-a dat atenție.

Nici una dintre marile companii farmaceutice nu a făcut vreun studiu. Sînt sigur că investigaţia despre varietăţile apomorfinei şi posibilitatea sintetizării ei va însemna depăşirea unei noi frontiere medicale, cu o dimensiune care ar putea depăşi cu mult problema dependenţei.

Vaccinului contra variolei i s-a opus un grup gălăgios de ţicniţi şi de militanţi antivaccin. E neîndoielnic că un urlet de protest se va auzi dinspre indivizi interesaţi sau rătăciţi cînd le va fi smuls virusul drogului. Drogul e o mare afacere; există tot timpul manete şi operatori. Ei nu trebuie lăsaţi să se amestece în activitatea esenţială a tratamentului prin inoculare şi a carantinei. *Virusul drogului este problema de sănătate publică numărul unu din lumea de azi.*

Întrucît *Prînzul dezgolit* abordează această problemă de sănătate, este inevitabil brutal, obscen şi dezgustător. Boala are adesea trăsături respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile.

Anumite pasaje din carte, care au fost considerate pornografice, au fost scrise ca un pamflet împotriva Pedepsei Capitale, în felul *Smeritei Jalbe* a lui Jonathan Swift. Aceste pasaje îşi propun să prezinte pedeapsa capitală aşa cum este: un anacronism dezgustător, barbar şi obscen. Ca întotdeauna, prînzul e dezgolit. Dacă ţările civilizate vor să se-ntoarcă la Ritualurile de Spînzurare ale Druizilor din Pădurea Sacră sau să bea sînge ca aztecii şi să-şi hrănească zeii cu sînge şi sacrificii umane, atunci să vadă ce mănîncă şi ce beau cu-adevărat. Să vadă ce e la capătul acelei linguri lungi din hîrtie de ziar.

Scriind, aproape că am încheiat o continuare la *Prînzul dezgolit.* O extensie matematică a Algebrei Nevoii, dincolo de virusul drogului. Fiindcă există multe forme de dependenţă, care, în opinia mea, se supun aceloraşi legi fundamentale. Cu spusele lui Heisenberg: „Se poate ca acesta să nu fie cel mai bun dintre toate universurile posibile, dar s-ar putea vădi unul dintre cele mai simple". Dacă omul ar *vedea.*

Post Scriptum... Tu n-ai face-aşa?

ŞI VORBIND *PERSONAL*, iar dacă vorbeşte cineva altcumva, am putea prea bine să ne uităm după Tăticul său Protoplasmatic sau Celula sa Mamă... *Nu mai vreau să aud nici-un fel de vorbărie şi de combinaţii obosite ale toxicomaniei...* Acelaşi lucru spus de un milion de ori şi mai mult şi fără

nici un rost pentru că *NIMIC nu se întîmplă niciodată* în lumea drogului.

Singura scuză pentru această cale obosită a morții e simptomul LIPSEI cînd circuitul drogului e întrerupt pentru neplată, iar pielea intoxicată moare din lipsă de drog și supradoză de pauză, și Scoarța cea Bătrînă a uitat de oase și țepe croindu-și drum sub acoperămîntul drogului cum face orice piele ca să și-o scape... O stare de vulnerabilitate totală se instalează precipitat cînd Dependentul-Care-Se-Lasă nu are de ales decît să vadă, să asculte și să miroasă... Grijă mare la mașini...

E vădit că drogul e Ocolul-lumii-mpingînd-cu-nasul-o-bilă-de-opiu. Numai și numai pentru scarabei – treabă de boschetari luați și mîncați. Și ca atare de-ndepărtat. Sătul s-o tot văd primprejur.

Drogații se plîng mereu de *Răceală*, cum îi zic ei, ridicîndu-și gulerele de la sacourile negre și strîngîndu-și în palme gîturile ofilite... pură vrăjeală de drogat. Un toxicoman nu-și dorește să se-ncălzească – vrea doar Răcoare – mai multă Răcoare – RECE. Dar își dorește Recele așa cum își dorește Marfa – NU ÎN AFARĂ, unde nu-l ajută cu nimic, ci ÎNĂUNTRU, în așa fel încît să aibă coloana vertebrală ca un cric hidraulic congelat... cu metabolismul apropiindu-se de ZERO Absolut. Dependenții în fază TERMINALĂ stau adesea două luni fără nici o mișcare-n mațe și intestinele li se lipesc – Tu n-ai face-așa? – făcînd necesară intervenția unui desfundător sau a unui echivalent chirurgical... Așa arată viața în Vechea Casă de Gheață. De ce să te-agiți și să pierzi TIMP?

E loc pentru încă unul, Domnule.

Unele entități o pun termodinamic. Au inventat termodinamica... Tu n-ai face așa?

Unii dintre noi o Punem Altfel, și-asta e ceva la vedere, așa cum îmi place să văd ce mănînc și vize versa, mutatis mutandis, după cum devine cazul. *Salonul de Prînz Dezgolit al lui Bill*... Intrați cu încredere... Recomandat pentru tineri și bătrîni, oameni și lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de șarpe ca să-ți ungi rotițele și să-ți dai drumul pe fund la vale. Cu cine ești? Hidraulic FreeG Fro-Zen? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul Bill?

Deci, asta e Problema de Sănătate Mondială despre care vorbeam mai sus în Articol. Calea care ni se deschide Înainte, Prietenii MEI. Aud cumva murmure despre un brici personal și nu știu ce artist de alba-neagra

cocalar – cunoscut drept inventatorul țepușei? Tu n-ai face așa? Briciul aparținea cuiva pe nume Ockham care n-a fost un colecționar de cicatrice. Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logico-Philosophicus*: „Dacă o propoziție este NE-NECESARĂ, atunci ea este FĂRĂ SENS și se apropie de SENSUL ZERO."

„Și ce e mai NE-NECESAR decît drogul, Dacă Nu ai Nevoie de el?"

Răspuns: „Consumatorii de droguri, dacă nu ești CONSUMATOR."

Vă spun eu, băieți, am asistat la niște discuții obosite, dar nici un GRUP OCUPAȚIONAL nu se apropie nici pe departe de bătrîna ÎNCETINIRE termodinamică a drogului. Sigur, de-acord, pe dependentul nostru de heroină nu prea l-auzi zicînd ceva. Dar „Fumătorul" de Opiu e mai activ, dispunînd încă de cortul său și de o Lampă... și poate 7-9-10 înșirați înăuntru precum reptilele în hibernare mențin temperatura la Nivelul Conversațional: Ce decăzuți sînt ceilalți drogați, „în vreme ce Noi – NOI avem cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și cald și plăcut aicea-năuntru și cald și plăcut și AICI ÎNĂNTRU și plăcut și AFARĂ E FRIG... E FRIG AFARĂ unde halitorii de rahat și injectații n-or s-o mai ducă nici doi ani, șase luni de-abia și-o bulesc ca niște drojdieri ce sînt... pe cînd NOI STĂM AICI și nu creștem niciodată DOZA... niciodată – niciodată nu creștem doza niciodată decît ÎN SEARA ASTA, OCAZIE SPECIALĂ, cu toți înghițitorii de rahat și injectații afară în frig... Noi nu o-nghițim niciodată niciodată niciodată absolut niciodată n-o-nghițim... Mă scuzați o clipă, mă duc pînă la Izvorul Picăturilor Vieții pe care le poartă toți în buzunare și al bilelor de opiu împinse-n cur într-un deget de cauciuc, împreună cu Bijuteriile de Familie și tot rahatul.

Loc pentru încă unul înăuntru, Domnule.

Care va să zică, în momentu-n care discul se-nvîrte în anul lumină un miliard și nicicînd banda nu va să se schimbe noi ne-toxicomanii acționăm hotărît și omenirea se desparte de băieții cu Marfa.

Singura cale să te aperi de această groaznică amenințare e să vii ÎNCOACE și să te muți la Caribda... Tratat cum se cuvine, dulciuri și țigări la băiatu'...

Am petrecut cincisprezece ani în acest cort. Intrat și ieșit, intrat și ieșit, intrat și IEȘIT AFARĂ. AFARĂ și GATA. Așa că ascultați la Bătrînul Unchiaș Bill Burroughs, care a inventat Calculatorul-Reglator Burroughs pe principiul Cricului Hidraulic, indiferent cum îl smuciți,

rezultatul va fi totdeauna același pentru aceleași coordonate... mi-am făcut ucenicia de timpuriu ... tu nu ... ?

Copii ai Opiului din toate țările, uniți-vă. Nu avem de pierdut decît DEALERII. Și EI NU sînt NECESARI.

Priviți PRIVIȚI de-a lungul căii drogului înainte să porniți într-acolo și să nimeriți greșit TOVARĂȘII ...

Un sfat pentru cei care știu ei mai bine.

William S. Burroughs

Revenire asupra unei *Depoziții*

CÎND SPUN CĂ NU-MI AMINTESC cum am scris *Prînzul dezgolit,* este desigur o exagerare, și trebuie avut în vedere că există diverse zone ale memoriei. Drogul este un analgezic și elimină deopotrivă durerea și plăcerea implicite în starea de conștiență. În vreme ce memoria factuală a unui dependent poate fi precisă și cuprinzătoare, memoria sa emoțională poate fi săracă, iar în cazurile de dependență accentuată poate să tindă spre zero afectiv.

Cînd spun că „virusul drogului e problema de sănătate publică numărul unu astăzi în lume", nu mă refer strict la efectele nocive concrete ale opiului și ale derivatelor asupra sănătății indivizilor (care în cazul unei dozări controlate pot fi minime), ci și la isteria pe care uzul de droguri o stîrnește adesea în populațiile care sînt pregătite pentru o reacție isterică de către media și de către responsabilii în problema narcoticelor.

Problema drogului, în forma ei actuală, a început în S.U.A. cu Legea Narcoticelor a lui Harris din 1914. Isteria împotriva drogurilor este acum extinsă la nivel mondial și reprezintă peste tot o amenințare de moarte la adresa libertăților personale și a procedurilor de protecție legală a individului.

William S. Burroughs
octombrie 1991

Prînzul dezgolit

SIMT GARDA PE-APROAPE, îi simt dînd ture prin preajmă, pregătindu-şi intrarea în scenă, instalîndu-şi ciripitorii, salivînd la vederea linguriţei şi a pipetei pe care le-am aruncat în staţia din Washington Square în clipa-n care am încălecat un turnichet, am forjat două rînduri de trepte de oţel şi am prins expresul de centru... Tînăr, arătos, tuns periuţă, stil Ivy League[1], gen Director de Publicitate poponar, îmi ţine uşa deschisă. E clar că sînt ideea lui de personaj. Cunoşti genul – prietenos cu barmanii şi şoferii de taxi, ştie să discute despre croşeele de dreapta şi despre ultimul meci cîştigat de Dodgers, îi zice ospătarului de la snackul Nedick pe numele mic... Un papagal.

Şi pe dată un sticlete de la Stupefiante, într-un trenci alb, aterizează pe peron (închipuie-ţi, să filezi îmbrăcat într-un trenci alb! – cred că încerca să treacă drept homo). Îl şi aud cum mi-ar spune, cu sculele mele în mîna stîngă şi cu dreapta pe pocnitoare: „Amice, am impresia că ţi-a căzut ceva".

Dar metroul o ia din loc.

„Salutare, gabore" îi strig, dîndu-i eminentului pederast un fior de cinema de bulevard. Îl privesc în ochi, îi observ dinţii albi, bronzul de Florida, costumul din alpaca de 200 de dolari, cămaşa Brook Brothers cu buton la guler, ţinînd *The News* ca decor: „Citesc numa' caricatura şi benzile desenate".

1. Grup format din opt universităţi americane (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth College, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania şi Yale) cu un prestigiu egal, în S.U.A., cu cel al universităţilor Oxford şi Cambridge în Marea Britanie (n. tr.).

Un țărănoi vrea să țină pasul cu vremurile. Vorbește despre „buruiană", o și fumează cînd și cînd, poartă ceva la el ca să aibă ce oferi șmecherilor pe fază.

— Mulțam, nepoate, îi zic, văd că ești dintr-ai noștri.

Fața i se luminează ca un biliard electric, cu un efect roz tîmpit.

— M-a plantat nemernicul. (Precizare: „a planta" se spune în argoul englez al hoților la „a informa poliția", „a denunța", „a turna".)

Mă lipesc de el și-mi las degetele murdare de narcoman pe mînecile lui de alpaca:

— Noi doi sîntem frați de sînge din același ac spurcat de seringă. Pot să-ți spun cu-ncredere că i se cuvine un praf de copt[1]. (Precizare: e vorba despre o capsulă de praf otrăvitor vîndută unui dependent în scopul lichidării. Adesea oferită informatorilor. De obicei e vorba de stricnină, care are același gust și arată la fel ca heroina.)

— Ai văzut vreodată cum lucrează praful de copt, nepoate? Eu l-am văzut pe Șchiopu pățind-o la Philadelphia. I-am dotat camera cu o oglindă mascată, tip bordel, și cine voia să vadă trebea să marce zece bătrîne. N-a apucat să-și scoată acul din mînă. Dacă doza e corectă, nimeni n-apucă. Așa îi găsesc, cu seringa plină de sînge coagulat atîrnînd dintr-o mînă albastră. Privirea Șchiopului cînd l-a atins – puștiule, un deliciu...

...Mi-amintesc cînd umblam cu Justițiarul, făcea pe gaborul, cel mai bun extorcator pe ramură. Eram la Chicago, îi lucram pe poponarii din Lincoln Park. Și-ntr-o seară vine Justițiarul la lucru în cizme de cow-boy și o vestă neagră cu o insignă de șerif din plastic pe ea și un lasou peste umăr.

Deci zice eu: „Ce-i cu tine? Deja dus?"

La care mă privește și-mi zice, ca-n filmele cu vestul sălbatic: „Armează, străine" și scoate un pușcoci vechi, ruginit cu șase gloanțe și eu o tai prin parc cu gloanțele șuierînd pe lîngă mine. Și bulește trei poponari înainte ca garda să-l lege. Vreau să zic că Justițiarul și-a meritat porecla...

Ai băgat vreodată de seamă cîte expresii au preluat pungașii de la poponari?" Ca „a valsa" – a-i semnala celuilalt că ești din aceeași stofă...

1. În original: *hot shot* (în argou are și sensul de „scaun electric") (n. tr.).

Şi „Fă-l!"

Şi Micul Paregoric, care „-l face pe fazan cu cîntatul".

Şi Zelosu, care o „unge sub coajă".

Şi Încălţătorul (şi-a cîştigat porecla extorcîndu-i pe fetişişti în magazinele de pantofi), care spune: „Frige-l pe fazan cu balsam şi o să strige bis, bis". Iar cînd ocheşte un fazan, începe să respire greu. Faţa îi transpiră şi buzele i se fac purpurii ca de eschimos în călduri. Apoi încet, încet se apropie de el, îl apucă de parcă l-ar dibui pe-ntuneric, îl palpează cu degete de ectoplasmă putredă...

Şi Ţărînă arată ca un băieţel nevinovat, i se citeşte pe faţă ca scris cu neon. Zici c-a picat de pe o copertă de magazin ilustrat cu un fitofag în mînă, conservat cum e în drog. Cei lucraţi de el nu fac niciodată gălăgie, totuşi garda umblă să-l grebleze. Într-o zi Albăstruiul calcă alături, şi finalul ar face să verse şi un lucrător de pe salvare. În cele din urmă Ţărînă cedează nervos şi începe să alerge printre chioşcuri goale şi prin staţiile de metrou, urlînd „Vino-napoi, fraţioare!! Vino-napoi!!", urmîndu-şi drăguţul drept în East River, printre prezervative şi coji de portocală, într-un mozaic plutitor de ziare, coborînd în mîlul negru, tăcut, cu prăduitori armaţi în carcase de beton şi pistoale aplatizate ca să se-nfunde nasul curios pe care şi l-ar putea strecura obsedaţii de meserie ai balisticii.

Şi pederastul îşi zice: „Ce personaj! Să vezi cînd o să le povestesc băieţilor din Clark!". E un colecţionar de personaje, i s-ar tăia răsuflarea şi la bîlci, în faţa unei foci inteligente. Aşa că îl uşurez de o hîrtie de 10 şi ne dăm întîlnire ca să-i vînd nişte „buruiană", cum zice el, gîndindu-mă „O să-ţi dau iarba pisicii, fraiere" (iarba pisicii, zisă şi cătuşnică, miroase ca marijuana cînd arde. Adesea furnizată neatenţilor sau necunoscătorilor.)

— Acum, îi zic, bătîndu-mă pe antebraţ, mă cheamă datoria. Cum i-a spus un judecător altuia: „Fii drept şi, dacă nu poţi fii drept, fii arbitrar".

Intru într-o autoservire şi dau peste Bill Gains îndesat într-un palton de-mprumut, cu un aer de bancher de la 1910 lovit de pareză, şi Bart Bătrînul, şters şi ponosit, muindu-şi o felie de cozonac cu degetele lui murdare, lucind pe deasupra mizeriei.

Am avut cîţiva clienţi la periferie de care Bill s-a ocupat, iar Bart cunoştea nişte ruine de pe vremea opiului: paznici spectrali, de culoarea cenuşii, îngrijitori fantomă măturînd pe coridoare prăfuite cu mîini greoaie de bătrîn, tuşind şi scuipînd în zorii intoxicaţi, tăinuitori

astmatici pensionați, retrași în aziluri pentru artiștii de bulevard, Rose Pantopon, bătrîna madamă din Peoria, chelneri chinezi stoici pe care nu-i vezi nicicînd suferinzi.

M-am învîrtit odată cu el prin zonă, la mișto. Știi cum le dispare bătrînilor orice jenă în legătura cu mîncatul, de-ți vine să verși cînd îi vezi? La fel și trăgătorii bătrîni cînd e vorba de doză. La vederea drogului, încep să scheaune și să bolborosească. Saliva le șiroiește de pe bărbie, burta le ghiorțăie și mațele le scrîșnesc în peristaltis, în timp ce-și prepară zeama albă, cu ce le-a rămas întreg din piele dizolvîndu-se, de te-ai aștepta ca protoplasma să țîșnească în orice clipă, învelind marfa. Realmente te scîrbește să asiști.

„Și cîndva băieții-mi vor arăta la fel „ m-am gîndit eu filozof. „Nu e dată naibii viața?"

Înapoi deci spre centru, ocolind prin stația Sheridan Square în eventualitatea că sticletele pîndește dintr-o ladă pentru mături.

Cum ziceam, nu putea să țină. Știam că dau ture parlamentînd și practicînd magia lor de gabori înveninați, făcînd figurine cu mine la sediul central din Leavenworth. „N-are rost să mai înfigi ace în ăsta, Mike".

Am auzit că așa l-au avut pe Chapin, cu o figurină. Un copoi bătrîn și eunuc a petrecut zi și noapte, luni de zile, în subsolul secției, nefăcînd altceva decît să spînzure o păpușă care-l reprezenta. Și cînd Chapin a atîrnat la propriu în Connecticut, l-au găsit pe hodorog cu gîtul frînt.

„A căzut pe scări", au zis. Cunoști vechile texte ale sticleților.

Drogul e înconjurat de magie și tabuuri, farmece și talismane. Am reușit să-mi găsesc legătura din Mexico prin radar. „Nu pe-aici, următoarea, la dreapta... acum stînga. Acum iar la dreapta" și iată-l, o față de babă știrbă și ochi duși.

Știu un furnizor care umblă fredonînd o melodie și oricine-i trece prin preajmă o preia. E atît de cenușiu, spectral și anonim, că trece neobservat și fiecare crede cîntecelul izvorît din propria minte. Astfel, clienții îl dibuiesc pe firul unui *Smiles*, sau *I'm in the Mood for Love*, sau *They Say We're Too Young to Go Steady*, sau care se-ntîmplă să fie refrenul zilei. Cîteodată vezi vreo cincizeci de drogați zdrențăroși și scheunînd în dureri, înșiruiți după un puști cu o muzicuță, și iată-l, Tipul – pe un scaun de paie aruncînd pîine la lebede, sau ca travestit plimbîndu-și ogarul afgan în josul Străzii 50, ca drojdier bătrîn făcînd pipi pe un stîlp,

ca student evreu radical împărțind foi volante în Washington Square, ca pădurar, ca lucrător la deparazitare, ca Director de Publicitate poponar, în barul Nedick, chemîndu-l pe ospătar pe numele mic. Rețeaua mondială a drogaților, aliniați pe un portativ de sloboz rînced, legîndu-și brațul în garsoniere mobilate, tremurînd în diminețile intoxicate. (Bătrîni șpringari trag fumul negru în debaraua unei curățătorii chinezești și Mica Tristă moare de la o supradoză de pauză sau după o cură la rece[1], care taie respirația definitiv.) În Yemen, Paris, New Orleans, Mexico și Istanbul – tremurînd în ritmul cioacanelor pneumatice și excavatoarelor, imprecații de toxicomani zbierate, neauzite de vreunul dintre noi, și Tipul aplecîndu-se dintr-un compresor în trecere, iar eu zbătîndu-mă într-un hîrdău cu gudron. (Precizare: Istanbulul este demolat și reconstruit, mai cu seamă cartierele prăpădite ale drogaților. Istanbul are mai mulți dependenți de heroină decît New York City.) Viii și morții, sevrați sau injectați, căzuți, scăpați sau recăzuți, praful așteaptă pe calea cea dreaptă și Legătura mănîncă orez chinezesc pe Strada Dolores, Mexico D.F.[2], muindu-și pișcotul în automat, gonind prin Exchange Place cu o ceată cîrîitoare de Tipi pe urme (Precizare: Tipi li se spune în argoul din New Orleans sticleților de la narcotice).

Chinezul bătrîn ia apă din rîu cu o cutie ruginită de conservă, spală o bucată de zgaiba neagră, tare ca antracitul. (Precizare: Zgaiba neagră este zgura rămasă după fumarea opiumului.)

Va să zică potera-mi deține lingura și pipeta, și știu că m-au reperat dirijați de ciripitorul orb cunoscut drept Willy Discul. Willy are gura rotundă ca un disc, mărginită de fire de păr negru, sensibil, erectil. A orbit de la o injecție în pupilă, nasul și palatul i-s roase pînă la os de la tras Praf, corpul e o masă de țesut cicatrizat tare și uscat ca lemnul. Cu așa o gură mai poate doar să molfăie rahatul alb, din cînd în cînd legănîndu-se pe o lungă conductă de ectoplasmă, adulmecînd frecvența tăcută a Mărfii. Îmi ia urma prin tot orașul, în camere din care deja m-am mutat, și potera intră peste niște însurăței din Sioux Falls.

„Gata, Lee! Ieși de după suspensorul ăla! Te cunoaștem", și îi smulg omului mădularul.

1. „Cold turkey" – denumirea argotică pentru un procedeu terapeutic în dezintoxicare, constînd în întreruperea bruscă a administrării drogului, în locul diminuării treptate a dozelor (n. tr.).

2. Distrito Federal (n. tr.).

Acum Willy a mirosit ceva şi i se tot aude, undeva în beznă (funcţionează numai noaptea) scheunatul, simţi nesaţul înspăimîntător al acelei guri oarbe, avide. Cînd descind pentru scotoceală, Willy îşi iese complet din ţîţîni şi scobeşte cu gura o gaură de-a dreptul prin uşă. Dacă gaborii n-ar fi acolo să-l stăvilească prin uz de bulan, ar suge toată seva din fiecare drogat pe care l-a dibuit.

Ştiam, şi toată lumea ştia că l-au lansat pe Disc pe urmele mele. Şi dacă puştanul pe care-l servesc se-ntîmplă să depună mărturie: „Mă pune să fac to' felu' de acte porcoase pentru marfă", pot să-mi iau la adio de la zona aia. Aşa că ne-aprovizionăm cu Praf, cumpărăm un Studebaker de ocazie şi-o luăm spre Vest.

Justiţiarul a dat-o pe varianta accesului de schizofrenie:

— Stăteam lîngă mine însumi, încercînd să opresc acele atîrnări în ştreang cu degete de stafie... Sînt o stafie dorindu-şi ceea ce îşi doreşte orice stafie– un trup – după Vremea Îndelungată în deplasare pe cărările spaţiului unde nici o viaţă nu e decît incoloră, fără miros de moarte... Şi nimeni n-o poate respira şi adulmeca prin încolăcirile roz ale zgîrciurilor dantelate cu muci de cristal, gratii de căcat degerat minut cu minut şi filtre negre de carne-ale sîngelui.

Stătea-n picioare în penumbra alungită în sala de judecată, cu faţa frămîntată ca o bucată de film sfîşiată de pofte şi foamete a organelor larvare palpitînd în surogatul ectoplasmatic al cărnii în lipsă (zece zile pe uscat în momentul primei înfăţişări), carne care păleşte la prima adiere tăcută a prafului.

Am asistat la aşa ceva. Cinci kile pierdute în zece minute, stînd în picioare ţinîndu-şi cu o mînă pantalonii, seringa în cealaltă, carnea dizgraţiată mistuindu-i-se într-un halou gălbui şi rece, în acea cameră de hotel din New York... cutii de bomboane vraişte pe noptieră, mucuri de ţigară prăvălindu-se din trei scrumiere, mozaic al nopţilor de nesomn şi o bruscă nevoie de hrană a toxicomanului încercînd lecuirea, tămăduindu-şi carnea sfrijită...

Justiţiarul e judecat de o Curte Federală pentru delict de linşare şi o coteşte într-o Casă Federală de Nebuni special concepută pentru ţinut la păstrare stafiile: impact prozaic, precis al obiectelor... spălător... uşă... closet... gratii... iată-le... asta a fost... toate legăturile-ntrerupte... mai departe nimic... Drum Înfundat... Şi fundătura pe toate chipurile...

Schimbările fizice au fost încete la început, apoi au luat avînt, explodînd în urdori negre, afundîndu-se în țesuturile lui vlăguite, îndepărtînd aspectul omenesc... În întunecimea completă a lăcașului său, gură și ochi sînt un singur organ plonjînd ca să prindă cu dinți transparenți... dar toate organele sînt nestatornice, fie că e vorba de funcție sau de poziție... organele sexului încolțesc orișiunde... recturi se deschid, excretă și se închid... întregul organism își schimbă culoarea și consistența, reacționînd în fracțiuni de secundă...

Țărînă e o problemă pentru populație cînd îi vin, cum zice el, „atacurile". Țeapă Plată începe o dată să verse peste el și se iscă un tămbălău de nu-l mai potolește nimeni. La ieșirea din Philadelphia coboară și se repede să prăduiască un radar, garda se uită o dată la fața lui și ne leagă pe toți.

Șapte'ș'două de ore și cinci drogați flămînziți cu noi în celulă. Cum nu eram amator să-mi dau în vileag tainița în fața amărăștenilor înfometați, a fost nevoie de multă mișculație și-am ieșit la înaintare din greu ca să ne instalăm în celule separate.

Narcomanii grijulii, numiți veverițe, își pitesc proviziile pentru cazul că pică-n laț. De cîte ori mă-nțep, las să cadă cîteva picături în buzunarul de la vestă, căptușeala dă pe dinafară de marfă. Aveam o pipetă de plastic în pantof și un ac de siguranță prins la brîu în curea. Știi cum e redat protocolul cu acul și pipeta: „Apucă cu o mișcare precipitată acul de siguranță acoperit de un amestec de rugină și sînge închegat și-și scobi în carne un orificiu amplu, asemenea unei guri obscene, purulente, în așteptarea teribilei reuniri cu pipeta, care nu întîrzie să dispară în cavitatea purpurie a rănii. Și în foamea sa groaznică, disperată (de lăcustă lihnită pe un cîmp pîrjolit), își sparse pipeta în străfundurile coapsei devastate – arătînd mai curînd ca o planșă cu eroziunea solurilor. Dar ce contează? Nu se deranjează măcar să scoată, să dea la o parte cioburile, uitîndu-se la mușchiul însîngerat cu privirea rece, inexpresivă a unui măcelar. Ce contează pentru ea bomba atomică, ploșnițele din saltea, rata îmbolnăvirilor de cancer, Banca Amiciția așteptînd să-i preia carnea insolvabilă... Vise plăcute, Rose Pantopone."

Cum e în realitate – se prinde-ntre degete o bucată de carne de pe picior și, cu o mișcare hotărîtă, se străpunge cu un ac. Apoi potrivești pipeta *deasupra, nu înăuntrul* găurii și pompezi soluția încet, cu grijă să nu se împrăștie pe-alături... Cînd i-am strîns coapsa lui Țărînă, carnea s-a

deformat și cuta a rămas acolo, țeapănă ca de ceară, și, încet, o picătură de puroi s-a prelins din gaură. Și n-am mai atins vreodată vreun corp viu la fel de rece ca al lui Țărînă atunci în Philadelphia...

M-am hotărît să scap de el chiar dacă asta-nseamnă o petrecere de petrecanie. (Este un obicei țărănesc din Anglia, destinat eliminării bătrînilor invalizi, țintuiți la pat. Familia afectată dă o „petrecanie", la care oaspeții așază o stivă de saltele peste povara bătrînă, se urcă în vîrful ei și beau pînă se fac mangă.) Țărînă e o piedică pentru ramură și ar trebui rătăcit în maghernițele de la capătul lumii. (E vorba de o practică africană. Un oficial care poartă titlul de „Conducător Afară" are funcția de a-i duce pe moșnegi în junglă și de a-i lăsa acolo.)

Atacurile lui Țărînă au devenit starea lui obișnuită. Gabori, portari, cîini, secretare își arată colții la apropierea lui. Zeul blond a decăzut în ultimul grad, mizeria lui a atins nivelul intușabilului. Pungașii nu se schimbă: se frîng, se pulverizează – explozii ale materiei în frigul din spațiul interstelar, se împrăștie în praful cosmic, lăsînd în urmă trupul golit. Găinari din toată lumea, există o țeapă cu care n-o să vă meargă niciodată: Țeapă Plată.

L-am lăsat pe Țărînă la colțul unui imobil dărăpănat, sub o ploaie persistentă de funingine. „Știu un doctor p-aici, mă duc să-i cer pe datorie, mă-ntorc imediat... Cu Marfă bună, curată, direct din farmacie. Nu, așteaptă aici – nu vreau să te vadă." Oricît ar dura, Țărînă, nu te mișca din colțul ăsta. La revedere, Țărînă, ciao, băiatule... Unde se grăbesc cînd o iau din loc și lasă corpul în spate?

Chicago: ierarhie invizibilă de macaronari decorticați, miros de gangsteri atrofiați, o stafie prozaică dînd peste tine la intersecția dintre North și Halstead, Cicero, Lincoln Park, cerșetori de vise, trecutul invadînd prezentul, vraja rîncedă a automatelor și a birturilor.

În Interior: subdiviziuni întinse, antene de televiziune către cerul fără sens. În imobile antiviață, trăind de pe urma celui mai tînăr, sugative ale propriilor excreții. Doar la o vîrsta fragedă produc ceva, și nici unul nu și-o păstrează fragedă multă vreme. (Vremea din barurile din East St. Louis e cea a frontierei vestului și a vapoarelor cu aburi de pe fluviu.) Missouri și Illinois, miasmă a popoarelor făcătoare de tumuli, adoratori prosternați ai Sursei de Hrană, sărbători urîte și crude, groază fără capăt înaintea Zeului Centiped întinzîndu-se de la Tumuluscity la deșerturile lunare de pe coastele peruane.

America nu e un pămînt tînăr: e bătrînă și urîtă și rea, blestemată dinaintea pionierilor, dinaintea Indienilor. Răul e acolo la pîndă.

Și, pretutindeni, gaborii: gabori spilcuiți, școliți, cu texte exersate, politicoase și grijulii, ochi electronici cîntărindu-ți mașina și bagajul, hainele și figura; tablagii colțoși de metropolă, șerifi de țară cu glas domol și cu ceva întunecat și amenințător în ochii bătrîni, decolorați ca o cămașă veche, gri de flanelă...

Și, mereu, necazurile cu mașina: în St. Louis am schimbat Studebaker-ul din 1942 (avea un defect de fabricație, ca și Țărînă) pe un Packard vechi, care abia ne-a dus, încins, pînă-n Kansas City, și am cumpărat în loc un Ford vădit apoi consumator de ulei în cantități industriale, dat și el la schimb pe un Jeep pe care l-am forțat (nu sînt indicate pentru alergatul pe șosea) și ceva a huruit înăuntru și s-a ars, și ne-am întors la vechiul Ford V-8. Piesă care nu te lasă-n drum, că-nghite sau nu la ulei.

Și duhoarea *made in US* ne înconjoară ca nici o alta, mai rea decît cea din Anzi, orașe la mare altitudine, vînt rece din munții de carte poștală, orașe pe malul apei în Ecuador, malaria cenușie ca marfa sub boruri negre, pușcoace care se încarcă prin țeavă, vulturi scormonind cu ciocul în noroiul străzii – și ce te izbește cînd cobori de pe feribotul de Malmö (pileală scutită de taxe pe feribot) în Suedia te face să dai afară toată pileala ieftină *tax free* și te dărîmă: priviri ferite și cimitirul în mijlocul orașului (toate așezările din Suedia par construite în jurul unui cimitir), și nimic de făcut dup-amiaza, nici un bar sau film, și am tras în piept ultima frunză verde, după care am zis „K.E., hai-napoi pe feribotu' ăla".

Dar nu există duhoare ca duhoarea americană. Nu vezi, nu știi de unde vine. Iată, de pildă, unul din acele baruri la capătul unei străzi de cartier – unde fiecare bloc își are barul, farmacia, băcănia și magazinul lui de spirtoase. Intri și te izbește. Dar dincotro a venit?

Nu e barmanul, nici clienții, nici plasticul gălbui al scaunelor, nici neonul palid. Nici măcar televizorul.

Și deprinderile ni se dezvoltă în relație cu duhoarea, așa cum cocaina te pregătește să faci față după cădere. Și marfa era la fund. Iată-ne deci în acel orășel pietonal, obligați la o cură de sirop de tuse. Și dăm afară siropul, din nou la drum, un vînt rece de primăvară șuierînd prin hîrbul de mașină în jurul trupurilor noastre asudate, bolnave și tremurînde, plus răceala cu care te procopsești întotdeauna în lipsa dozei... Înainte prin peisajul decojit, hoituri de tatú pe șosea și păsări de pradă deasupra

mlaştinilor şi a cioturilor de chiparoşi. Moteluri cu pereţi din imitaţie de lemn, încălzire cu petrol şi pături roz subţiri.

Cumpărători, călători şi plasatori de bîlci şi-au încheiat socotelile cu depanatorii din Texas...

Şi nimeni întreg la minte n-ar cere o reţetă unuia din Louisiana. Lege Anti-marfă votată de Stat.

În sfîrşit, la Houston, unde ştiu un farmacist. N-am trecut pe-acolo de cinci ani dar mi-aruncă o privire, dă din cap şi zice: „Aşteptaţi acolo."

Aşa că mă aşez la o masă şi beau o cafea, şi peste puţin timp vine, se aşază lîngă mine şi zice:

— Ce doriţi?

— Un sfert de PG[1] şi o sută de nembutal.

Dă din cap.

— Reveniţi în juma'de oră.

Şi atunci cînd mă-ntorc îmi întinde un pachet şi zice:

— Asta face cinşpe dolari... Aveţi grijă.

Să te-nţepi cu PG e o nasolie, trebuie să arzi mai întîi alcoolul, dup-aia să dai la o parte camforul şi să separi lichidul maroniu cu seringa – tre' să găseşti vena, altfel te-aşteaptă un abces, dar de regulă te alegi cu un abces indiferent unde te înţepi. Cel mai bine e să-l bei cu barbiturice... Aşa că-l turnăm într-o sticlă de Pernod şi o luăm spre New Orleans pe lîngă lacuri irizate şi flăcări portocalii, mocirle şi rampe de gunoi, aligatori tîrîndu-se peste cioburi şi cutii de conserve, arabescuri ale neoanelor de la moteluri, combinatori deportaţi care strigă obscenităţi, de pe mormanele de mizerii, spre maşinile care trec.

New Orleans e un muzeu mort. Dăm ture prin Exchange Place trăgînd PG şi găsim imediat Legătura. E o zonă restrînsă şi garda îi ştie pe furnizori, aşa că tipul se gîndeşte că ce mai contează şi vinde la toată lumea. Ne aprovizionăm cu H şi cale-ntoarsă spre Mexic.

Ne-ntoarcem prin Lake Charles, pe la capătul din sud al Texasului, pustietate presărată cu automate şi şerifi mîncători de negri examinîndu-ne şi verificîndu-ne actele maşinii. Simţi o uşurare cînd treci graniţa în Mexic, şi deodată peisajul te izbeşte, intri direct în contact cu deşertul muntos, cu vulturii lui; pete mici, întunecate dînd ture la orizont şi alţii-ntr-atît de aproape că auzi fîlfîitul aripilor (un sunet uscat, ca la

1. Prescurtare de la „paregoric", calmant constînd în tinctură de opiu (n. tr.).

curăţatul unui ştiulete de porumb), şi, cînd ochesc ceva, coboară din albastrul cerului, albastrul blestemat, care te seacă, al cerului de deasupra Mexicului, şi se revarsă printr-o pîlnie neagră... Conducînd toată noaptea, în zori ajungem în căldura unei aşezări prin pîclă, lătrat de cîini şi sunet de apă curgătoare.

— Tomas şi Charlie, zic eu.

— Ce?

— Aşa se cheamă locul ăsta. Nivelul mării. De-aici o luăm în sus trei mii de metri.

Mă-nţep de dimineaţă şi mă duc la culcare în spate. E o şoferiţă bună. Îţi dai seama de asta imediat, despre oricine, de cum pune mîna pe volan.

Mexico, unde Lupita, tronînd precum Zeiţa Aztecă a Pămîntului, îşi distribuie pliculeţele cu praf de rahat alb.

— Să vinzi creează dependenţă mai ceva decît consumul, spune Lupita.

Furnizorii neconsumatori devin dependenţi de contact, şi asta nu se tratează. Li se-ntîmplă şi la agenţi. Vezi cazul lui Bradley Clientul. Cel mai bun agent sub acoperire de la narcotice. Face pe oricine ca toxicoman. (Precizare: face, cu sensul că oricine l-ar lua drept unul.) Pîn-acolo c-ajunge să facă un pas către un furnizor şi primeşte marfa. E-ntr-atît de anonim, de cenuşiu şi străveziu, că furnizorul nici nu şi-l mai aduce aminte după. Şi aşa îi face unul după altul...

Deci, Clientul începe să arate din ce în ce mai mult ca un trăgător autentic. Nu poate bea. Nu i se mai scoală. Îi pică dinţii. (Aşa cum gravidele îşi pierd dinţii hrănind străinul, drogaţii îşi pierd colţii gălbui hrănind arătarea – cea pe care toxicomanii au mereu senzaţia că o poartă-n spate, întruchipare a nevoii transformate în monstru.) Suge tot timpul o acadea. Are o preferinţă pentru marca Babe Ruth. „Realmente te-ngreţoşează să-l vezi pe Client sugînd la acadele cu-atîta nesaţ", zice un sticlete.

Clientul capătă o nuanţă cenuşiu-verzuie rău prevestitoare. De fapt, corpul lui îşi fabrică propriul drog sau echivalent de drog. Clientul are un furnizor permanent. Furnizor la purtător, s-ar putea spune. Sau aşa crede el. „Rămîn la mine-n cameră", zice. „Îi bag pe toţi în mă-sa. Sclavi de ambele părţi. Sînt singurul om complet în branşă."

Dar un nesaţ îl apucă precum un vînt negru pătrunzînd prin oase. Aşa că vînează un tînăr drogat şi îi dă un plic de praf să i-o facă.

— În regulă, zice puştiul, ce să fac în schimb?

— Vreau să mă frec puțin de tine și s-o rezolv.

— Uăăă... mă rog, în regulă... Dar de ce nu poți s-o faci omenește?

Ceva mai tîrziu puștiul stă într-un lactobar, cu doi colegi.

— Cel mai dezgustător lucru pe care l-am suportat vreodată, zice, muindu-și pișcotul. Nu știu cum se face moale și lipicios ca un jeleu și mă-mpresoară, foarte nașpa, pe urmă se umezește cu totul cu un fel de bale verzui. Tre' să fie momentu-n care ajunge la un fel de orgasm groaznic... Aproape să-mi vărs mațele cu porcăria aia verde pe mine, din cap pînă-n picioare, și tipul pute ca un pepene putred...

— Totuși, nu e mare lucru pentru cît dă.

Puștiul suspină resemnat.

— Da, cred că te poți obișnui cu orice. Am întîlnire cu el mîine.

Obișnuința Clientului devine din ce în ce mai acută. Trebuie să se reîncarce la fiecare jumătate de oră. Cîteodată face un tur prin secții și-l mituiește pe temnicer ca să-l lase să intre într-o celulă cu trăgători. Ajunge în punctul în care contactul nu-l mai poate rezolva, indiferent de cantitate. În acest moment este convocat de Inspectorul-Șef:

— Bradley, purtarea dumitale a dat naștere unor zvonuri – și sper pentru binele dumitale că nu sunt altceva decît zvonuri – atît de dezgustătoare că... adică soția Cezarului... ăăă... cu alte cuvinte, Brigada trebuie să fie mai presus de orice bănuieli... mai cu seama mai presus de bănuieli de felul celor pe care rezultă că le-ai trezit. Arunci o pată asupra întregii branșe. Sîntem gata să-ți acceptăm demisia imediată.

Clientul se aruncă la podea și se tîrăște la picioarele I.Ș.-ului.

— Nu, Șefu', nuuu... Brigada e toată viața mea.

Îi sărută Șefului mîna, băgîndu-i degetele-n gură (Șeful îi simte gingiile fără dinți), plîngîndu-se că și-a pierdut dantura „pentu șevișu".

— Vă rog, șefu... o să vă șterg de rahat, o să vă spăl prezervativele folosite, o să vă lustruiesc pantofii cu nasul...

— E de-a dreptul dezgustător! N-ai nici un pic de mîndrie? Mărturisesc că simt o silă profundă. Ce vreau să spun e că e ceva... ceva infect în persoana dumitale, și emani un miros de băligar.

Își pune o batistă parfumată la nas.

— Te rog să părăsești imdiat acest birou.

— Fac orșe, șefu', *orice*.

Fața lui verzuie, devastată, se crapă într-un rînjet oribil.

— Sînt încă tînăr, șefule, și sînt destul de bun cînd mă-ncălzesc.

Şeful de Departament se îneacă îngreţoşat în batistă şi arată uşa cu o mînă slabă... Clientul se ridică şi îl priveşte ca prin vis. Corpul începe să-i tresalte ca o baghetă de magician. Se scurge înainte...

— Nu! Nu! urlă Inspectorul-Şef...

— Şlup... şlup şlup.

Peste o oră îl găsesc pe Client moţăind în fotoliul Inspectorului-Şef. Inspectorul-Şef a dipărut fără urmă.

Judecătorul: Totul indică faptul că dumneata, într-un mod de negîndit ...ăăă... l-ai asimilat pe Inspectorul-Şef. Din nefericire, nu există nici o dovadă. Aş recomanda internarea, sau mai exact condensarea dumitale într-o instituţie de profil, dar nu cunosc nici un loc potrivit pentru cineva din speţa dumitale. Cu mare îndoială, trebuie să dispun punerea dumitale în libertate. „Ăsta ar trebuie să stea într-un acvariu", spune poliţistul care l-a săltat.

Clientul seamănă teroare în toată ramura. Drogaţi şi agenţi dispar fără urmă. Precum un liliac-vampir, emană un efluviu narcotic, o pîclă verde, apoasă, care îi anesteziază victimele şi le livrează lipsite de apărare prezenţei sale învăluitoare. Şi după ce o trage, stă la cutie cîteva zile ca un boa constrictor ghiftuit. În cele din urmă, este surprins în flagrant delict digerîndu-l pe Comisarul-Şef de la Narcotice şi exterminat cu un aruncător de flăcări – comisia de anchetă stabilind că atare mijloace au fost justificate prin faptul că Clientul îşi pierduse cetăţenia umană şi că devenise, în consecinţă, o creatură în afara oricărei specii şi o ameninţare pentru branşa narcoticelor la toate nivelurile.

În Mexic toată şmecheria e să găseşti un consumator local cu o adeverinţă oficială prin care i se permite o anumită cantitate pe lună. Omul Nostru este Ike Moşu' care şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în State.

Ike: Eram la drum cu Irene Kelly, tipă sportivă de felul ei. În Butte, Montana, o apucă spaimele de la coca şi o ia la fugă prin hotel, urlînd că gabori chinezi o vînează cu satîrul. La Chicago ştiam un gabor care trage praf preparat în formă de cristale, unele albăstrui. Şi-ntr-o zi o ia razna şi-ncepe să ţipe că Garda Federală i-a luat urma, fuge pe-o alee şi-şi bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Îi zic: „Ce crezi că faci?" şi răspunde: „Cară-te sau te-mpuşc. M-am pitit la meserie".

Facem rost de nişte C pe reţetă. Asta e de tras drept în venă, frate. Te adie cînd pătrunde, curată, ca o răcoare în nas şi laringe, pe urmă o rafală

de plăcere pură de-a dreptul prin creier, aprinzîndu-i conexiunile C. Capul ţi se destramă în explozii albe. Peste zece minute mai vrei una... traversezi oraşul pe jos pentru încă una. Dar dacă nu găseşti C mănînci, te culci şi uiţi, nu mai ai treabă.

Este o poftă care e numai a creierului, o nevoie fără senzaţii şi fără corp, nevoia unei fantome, o ectoplasmă fetidă, măturată de drogaţi bătrîni, tuşind şi scuipînd în zorii intoxicaţi.

Într-o dimineaţă te trezeşti şi iei o *bombă* – heroină amestecată cu cocaină – şi simţi insecte umblîndu-ţi pe sub piele. Gabori de la 1890 cu mustăţi negre blochează uşile şi se apleacă înăuntru prin ferestre, rînjindu-şi ameninţător buzele peste insigne în relief... Drogaţi mărşăluiesc prin cameră cîntînd Imnul Funebru Musulman, poartă corpul lui Bill Gains, stigmatele înţepăturilor de ac scînteiază, emană o flacără albăstruie. Detectivi schizofrenici hotărîţi îţi adulmecă oala de noapte.

Sînt Groazele C-ului... Aşază-te, linişteşte-te, şi bagă o doză bună de M.

Ziua Morţilor: am intrat în lipsă acută şi am mîncat craniul de zahăr ars al micului Willy. A-nceput să se smiorcăie şi a trebuit să ies să-i caut altul. Am trecut pe lîngă un bar unde pariorii la pelotă îi frecau ridichea bookerului.

În Cuernavaca – sau era în Taxco? Jane cunoaşte un peşte trombonist şi dispare într-un nor de fum de ceai. Peştele e unul dintre acei maeştri ai dietei şi vibraţiei – adică înjoseşte sexul feminin, obligîndu-şi gagicile să-nghită tot rahatu' pe care-l scoate pe goarnă. Îşi dezvolta teoriile încontinuu... le testa pe gagici şi ameninţa că se tirează dacă nu-nvăţau pe de rost fiecare nuanţă a ultimei sale lovituri împotriva logicii şi a umanităţii.

— Acultă, puicuţă. Sînt aici ca să ofer. Dar dacă nu vrei să primeşti, nu pot să fac chiar nimic.

Era fumător de ceai cu ceremonie şi foarte puritan în privinţa drogurilor grele, ca heroina, aşa cum sînt unii fumători de ceai. Pretindea că iarba îl pune în contact cu nişte cîmpuri gravitaţionale supraalbastre. Avea păreri despre orice subiect: ce fel de lenjerie de corp e sănătoasă, cînd să bei apă şi cum să te ştergi la cur. Avea o faţă roşie lucioasă, un nas moîîu şi lung, ochi mici şi înroşiţi, care licăreau cînd se uita la o gagică şi se stingeau cînd se uita la orice altceva. Umerii foarte largi îi

dădeau un aer diform. Se purta ca şi cum n-ar mai fi existat alţi bărbaţi, comandînd, în magazine şi restaurante, printr-un intermediar feminin. Şi nici un bărbat nu i-a călcat vreodată putredul domeniu secret.

Deci, pune cruce mărfii şi o dă înainte cu ceaiul. Pe cînd tocmai trăsesem de trei ori, Jane s-a uitat la el şi carnea i s-a cristalizat. M-am ridicat urlînd „M-au apucat!" şi am fugit afară din casă. Am băut o bere într-un resturant mic – bar cu mozaic, postere cu lupte de tauri şi rezultatele de la fotbal afişate pe perete – şi am aşteptat autobuzul de oraş.

Peste un an, în Tanger, am aflat că Jane murise.

Benway

SÎNT ÎNSĂRCINAT, DECI, să angajez serviciile doctorului Benway pentru Islam Inc.

Doctorul Benway fusese numit consilier al Republicii Libertia, un loc dedicat amorului liber şi îmbăierii permanente. Cetăţenii sînt echilibraţi, cooperanţi, oneşti, toleranţi şi mai presus de toate curaţi. Dar convocarea lui Benway arată că nu toate stau bine în spatele faţadei de curăţenie: Benway este un manipulator şi un coordonator al sistemelor de simboluri, un expert în toate fazele interogării, spălării creierului şi controlului. Nu-l mai văzusem pe Benway de la plecarea sa precipitată din Anexia, unde fusese însărcinat cu D.T.-ul – Demoralizarea Totală. Prima sa măsură fusese abolirea lagărelor de concentrare, a arestărilor în masă şi, cu excepţia anumitor circumstanţe limitate şi speciale, a torturii.

„Dezaprob cu tărie brutalitatea," spunea el. „Nu e eficientă. Pe de altă parte, o maltratare prelungită, fără violenţă fizică, dă naştere, dacă e aplicată cu măiestrie, anxietăţii şi unui sentiment specific de vinovăţie. Cîteva reguli sau, mai curînd, principii călăuzitoare se cer reţinute mereu. Subiectul nu trebuie să-şi dea seama că răul tratament este un atac deliberat din partea unui inamic antiuman la adresa identităţii sale personale. El trebuie făcut să simtă că merită *orice* tratament i se aplică, întrucît ceva (niciodată precizat) e foarte în neregulă cu el. Nevoia nudă a dependenţilor de control trebuie acoperită, în mod decent, de o birocraţie arbitrară

și complicată, astfel încît subiectul să nu ajungă niciodată să intre în contact direct cu dușmanul său."

Fiecărui cetățean din Anexia i se cerea să solicite și să poarte asupra sa, în permanență, o întreagă mapă cu documente. Cetățenii puteau fi opriți pe stradă oricînd; și Controlorul, care putea fi în civil, în diverse uniforme, adesea în costum de baie sau pijama, cîteodată complet gol, în afară de o insignă prinsă în sfîrcul stîng, ștampila, după verificare, fiecare document. La orice control ulterior cetățeanul trebuia să prezinte ștampilele corect aplicate cu ocazia controlului precedent. Cînd Controlorul oprea un grup mai mare, verifica și ștampila doar actele cîtorva. Ceilalți puteau fi, astfel, reținuți apoi din cauză că actele lor nu erau ștampilate cum trebuie. Reținerea însemna „detenție provizorie"; adică deținutul era pus în libertate cînd și numai dacă Declarația sa Justificativă, semnată și ștampilată conform procedurilor, era avizată de Arbitrul Asistent pentru Justificări. Cum acest funcționar nu venea la birou decît extrem de rar, și Declarația Justificativă trebuia prezentată personal, solicitanții-justifiabili petreceau săptămîni și luni așteptînd pe holuri neîncălzite, fără scaune și fără spații sanitare.

Documente redactate cu cerneală simpatică se metamorfozau în recipise vechi de la casa de amanet. Documente noi erau cerute în mod constant. Cetățenii fugeau de la un ghișeu la altul într-un efort frenetic de a se conforma unor termene imposibile.

Toate băncile din oraș au fost ridicate, toate fîntînile oprite, toate florile și toți copacii distruși. Sirene enorme, pe acoperișul fiecărui bloc (toți locuiau în apartamente) sunau la fiecare sfert de oră. Vibrațiile îi aruncau adesea pe oameni din paturi. Reflectoare măturau orașul toată noaptea (nimeni nu avea voie să folosească storuri, perdele, jaluzele sau obloane).

Nimeni nu privea pe nimeni, din cauza legii foarte stricte împotriva inoportunării, cu sau fără abordare verbală, a oricui, în orice scop, sexual sau de altă natură. Toate cafenelele și barurile erau închise. Băuturile alcoolice puteau fi obținute doar cu o autorizație specială, și lichidul astfel obținut nu putea fi vîndut sau dat sub nici o formă altcuiva, iar prezența unei alte persoane în aceeași încăpere era considerată o dovadă *prima facie* pentru tentativa calificată de înstrăinare a alcoolului.

Nimeni nu avea voie să-și încuie ușa cu zăvorul, iar poliția avea chei speciale pentru fiecare casă din oraș. Însoțiți de un Mentalist, polițiștii dădeau năvală într-un cămin și începeau „să caute obiectul".

Mentalistul era acolo ca să-i îndrume către orice și-ar fi dorit locatarul să ascundă: un tub de alifie, o clismă, o batistă cu urme de spermă, o armă, alcool deținut fără autorizație. Suspectul, în pielea goală, era întotdeauna supus percheziției celei mai umilitoare, fizicul său astfel expus fiind obiectul unor comentarii bășcălioase și ofensatoare. Nu o dată, cîte-un homosexual latent a fost băgat în cămașă de forță și ridicat după ce ei îi vîrîseră alifie în fund. Alteori înhățau orice obiect la îndemînă. Un curățător de penițe sau un calapod de cizmar.

— Și la ce ziceți c-ar folosi asta?

— Este un curățător de penițe.

— Zice că e un *cur*ățător de penițe...

— Am trăit s-o aud și pe-asta.

— Cred că nu ne mai trebuie altceva. Hai cu noi.

După cîteva luni de asemenea regim, cetățenii se ghemuiau prin colțuri ca niște pisici nevrotice.

Desigur că poliția din Anexia procesa suspecții de spionaj, de sabotaj și devianții politici pe bandă. Iata ce avea Benway de spus în privința interogării suspecților:

„Deși evit, în general, folosirea torturii – tortura localizează oponentul și mobilizează rezistența – amenințarea torturii folosește la inducerea în subiect a sentimentului adecvat de neajutorare și de recunoștință față de interogator pentru că nu recurge la ea. Iar tortura poate fi folosită profitabil drept sancțiune cînd subiectul a urmat tratamentul suficient de mult timp ca să accepte pedeapsa ca meritată. În acest scop, am pus la punct mai multe feluri de procedee disciplinare. Unul dintre ele era cunoscut sub denumirea de Tablou de Comandă: niște freze electrice care pot fi pornite în orice moment sînt fixate pe dinții subiectului; acesta este instruit să acționeze un tablou de comandă aleatoriu, să introducă anumite fișe în anumite mufe ca răspuns la semnalele luminoase sau sonore corespunzătoare. De cîte ori greșește, frezele intră în funcțiune timp de douăzeci de secunde. Ritmul semnalelor este sporit în mod gradat, pînă dincolo de posibilitățile sale de reacție. O jumătate de oră la tabloul de comandă și subiectul cedează ca o mașină de calcul supraîncărcată.

Studiul mașinilor de calcul ne învață mai multe despre creier decît am putea afla prin metodele introspective. Omul occidental se externalizează sub formă de *gadget*-uri. Ți-ai tras vreodată cocaină în venă? Ți se

duce drept în creier, activînd conexiuni ale plăcerii în stare pură. Plăcerea morfinei e în viscere. După o injecție, asculți ce se-ntîmplă-n tine însuți. Dar cocaina este electricitate în creier, și nevoia de cocaină este numai a creierului, o nevoie fără corp și fără senzație. Creierul încărcat cu coca e un biliard electric dement, lansînd lumini roz și albastre de orgasm electric. O mașină de calcul ar putea simți plăcerea cocainei, agitațiile dintîi ale unei vieți hidoase de insectă. Foamea de cocaină durează doar cîteva ore, atîta timp cît circuitele C sînt stimulate. Evident, efectul cocainei ar putea fi produs de un curent electric care i-ar activa circuitele...

Astfel, în scurt timp, circuitele se uzează ca și venele, iar consumatorul trebuie să găsească unele noi. O venă își revine după o vreme și printr-o rotație dibace, un trăgător își poate drămui rezervele, dacă nu devine consumator industrial. Dar celulele creierului, odată duse, nu se refac, iar cînd dependentul rămîne fără celule nervoase e într-o situație mai mult decît de rahat.

Ghemuiți peste oase îngălbenite, excremente și fiare ruginite, într-o arșiță alburie – o priveliște de cretini dezgoliți se întinde pînă la orizont. Tăcere deplină – centrii vorbirii le-au fost distruși – în afara pocnetelor de scîntei și de carne pîrlită cînd își aplică electrozi de-a lungul coloanei vertebrale. Un fum albicios de carne arsă plutește în aerul nemișcat. Un grup de copii a legat un cretin de un stîlp cu sîrmă ghimpată, a făcut un foc între picioarele lui și, cu o curiozitate animalică, se uită cum flăcările îi ling coapsele. Carnea arzînd i se zbate într-o agonie de insectă.

Mă abat în digresiuni, ca de obicei. Pînă cînd vom dispune de o cunoaștere mai precisă a electronicii creierului, drogurile rămîn un instrument esențial al interogatorului în asaltul său asupra identității personale a subiectului. Evident, barbituricele sînt practic inutile. Cineva care ar fi doborît de așa ceva ar ceda, adică, și la mijloacele puerile folosite într-o secție de poliție din America. Scopolamina este adesea eficace pentru a dizolva rezistența, dar afectează memoria: un agent poate fi gata să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească, după cum acoperirea și datele din viața secretă pot fi inextricabil confundate. Mescalină, harmalină, LSD 6, bufotenină, muscarină – sînt eficiente în numeroase cazuri. Bulbocapnina induce o stare asemănătoare catatoniei schizofrenice... s-au consemnat situații de ascultare automată. Bulbocapnina este un depresiv al creierului posterior, scoțînd, probabil, din funcție centrii

mişcării din hipotalamus. Alte substanţe care au provocat schizofrenia experimentală – mescalina, harmalina, LSD 6 – sînt stimulatoare ale creierului posterior. La schizofrenici, creierul posterior este stimulat şi inhibat în mod alternativ. Catatonia este adesea urmată de o perioadă de excitaţie şi de activitate motorie în timpul căreia nebunul se agită prin saloane, făcînd probleme tuturor. Unii schizofrenici în stare agravată refuză să facă orice mişcare şi-şi duc viaţa în pat. O tulburare a funcţiei reglatoare a hipotalamusului este indicată drept « cauză » a schizofreniei (gîndirea cauzală nu oferă niciodată o descriere adecvată a proceselor metabolice – astea sînt limitările limbajului existent). Doze alternate de LSD 6 şi bulbocapnină – bulbocapnină potenţată cu o doză de curara – dau rezultatele cele mai bune în privinţa ascultării automate.

Există şi alte procedee. Subiectul poate fi adus într-o stare de depresie profundă prin administrarea de doze mari de benzedrină timp de mai multe zile. Psihoza poate fi indusă prin doze mari, continue, de cocaină sau demerol sau prin suprimarea bruscă a barbituricelor după o administrare prelungită. El poate fi făcut dependent de dihidrooxiheroină şi supus apoi privării (acest compus este de cinci ori mai puternic decît heroina în inducerea dependenţei, iar privarea proporţional mai severă).

Există diverse metode psihologice, psihanaliza obligatorie, de pildă. Subiectului i se cere să asocieze liber timp de o oră în fiecare zi (în cazurile în care durata nu este un factor esenţial). « Hai, hai. Să nu fim negativişti, băieţaş. Tăticu' cheamă pe omu' negru. Duce pe copil joacă Tablou de Comandă ».

Cazul unei agente care şi-a uitat identitatea reală şi s-a confundat cu cea de acoperire – o arde şi-acum prin Anexia – mi-a dat ideea altei şmecherii. Un agent e antrenat să-şi nege identitatea de agent prezentînd-o pe cea de acoperire. Aşa că de ce să nu folosim un jiu-jitsu psihic şi să ne lăsăm duşi în sensul dorit de el? Să sugerăm că povestea pe care ne-o spune pentru acoperire este cea reală şi că nu mai are alta. Identitatea sa de agent devine inconştientă, adică îi scapă de sub control; şi o poţi dezgropa cu droguri şi hipnoză. Pe calea asta, poţi să faci dintr-un cetăţean heterosexual găunos un pederast... şi anume, întărindu-i şi încurajîndu-i tendinţele homosexuale în mod normal latente – în acelaşi timp privîndu-l de pizdă şi supunîndu-l stimulării homo. Apoi droguri, hipnoză, şi – Benway pocni moale din degete.

Mulți subiecți sînt vulnerabili la umilirea sexuală. Goliciunea, stimularea cu afrodiziace, supravegherea constantă pentru a jena subiectul și a preveni ușurarea prin masturbare (erecțiile în timpul somnului declanșează automat o enormă sonerie electrică, conectată la un dispozitiv care îl aruncă pe subiect din pat într-o vană cu apă rece, reducînd astfel la minimum incidența poluțiilor nocturne). E mișto să hipnotizezi un preot și să-i spui că e pe cale să consume o uniune hipostatică cu Mielul – apoi să-i îndeși pe la spate, la cur, un berbec bătrîn în călduri. După asta Integatorul poate dobîndi un control hipnotic deplin – va fi de ajuns să fluiere și să zică Sesam deschide-te, pentru ca subiectul să vină și să facă caca pe podea. De prisos să mai spun, abordarea pe calea umilirii sexuale este contraindicată la homosexualii pe față. (Să fim cu băgare de seamă și să nu ne abatem de la linie, nu știi niciodată cine trage cu urechea...) Mi-aduc aminte de un puști, pe care l-am condiționat să se cace pe el de cîte ori mă vedea. Apoi îl spălam la cur și i-o trăgeam. O dulceață. Și tipul arăta și bine. Cîteodată, se-ntîmplă ca un subiect să izbucnească în lacrimi de copil fiindcă nu se poate ține să nu ejaculeze cînd i-o tragi. În fine, cum puteți constata, posibilitățile sînt nesfîrșite, precum cărările șerpuind într-o grădină frumoasă, spațioasă și mare. Nu apucasem să dau la o parte decît puțin din această încîntătoare suprafață, cînd am fost epurat de nașparliii de la Partid... Mă rog, *son cosas de la vida*."

Ajung în Libertia, care e curată și monotonă, mamă Doamne. Benway conduce C.R.-ul, Centrul de Recondiționare. Mă-nființez p-acolo, și la-ntrebări la genul „ce s-a ales de cutare și cutare?" pică răspunsuri precum: „Sidi Idriss Smithers zis Ciripoi a cotit-o la Emițători pentru un ser al longevității. Mai fraier ca un poponar bătrîn n-ai să găsești." „Lester Stroganoff Smuunn – zis « El Hassein » – s-a transformat în Latah cînd încerca să pună la punct P.S.A., Procedura de Supunere Automatizată. Un martir al ramurii..." (Latah este o patologie prezentă în Asia de Sud-Est. Altfel normali, Latahii încep să imite necontrolat toate mișcările o dată ce li s-a captat atenția printr-un plesnit din degete sau un strigăt puternic. O formă de hipnoză compulsivă, involuntară. Cîteodată se rănesc încercînd să imite mișcările mai multor oameni în același timp.)

— Spune-mi să mă opresc dacă ai auzit deja secretul ăsta atomic...

Chipul lui Benway își păstrează forma doar în lumina de bliț a alarmei, fiind expus în fiece clipă unor destrămări și metamorfoze de

nedescris. Trăsăturile îi tremură ca o peliculă care intră și iese din cadrul proiectorului.

— Hai să-ți arăt Centrul, zice Benway.

Mergem pe un coridor alb și lung. Vocea lui Benway îmi pătrunde în conștiință venind de nicăieri și de pretutindeni... o voce fără trup, care cînd e limpede și tare, cînd de-abia se-aude, ca o muzică pe o stradă pe care bate vîntul.

— Grupurile izolate, precum băștinașii din Arhipelagul Bismarck. Nu există la ei homosexualitate fățișă. Blestematul de matriarhat. Toate matriarhatele sînt antihomosexuale, conformiste și lipsite de imaginație. Ai nimerit într-un matriarhat, ia-o la pas, nu la fugă spre cea mai apropiată graniță. Dacă fugi, e probabil ca vreun gabor poponar latent și frustrat să te-mpuște. Va să zică, e cineva care vrea un cap de pod pentru omogenitate într-un bazar de virtualități precum Europa de Vest sau Statele Unite? Alt matriarhat de rahat, să nu se supere Margaret Mead[1]...

Aici, a fost scandal mare. Bătaie cu bisturiele cu un coleg în sala de operație. Iar asistenta mea babuină a sărit pe pacient și l-a rupt în bucăți. Într-o altercație, babuinii atacă întotdeauna partea cea mai slabă. Pe bună dreptate, de altfel. Nu trebuie să uităm niciodată glorioasa noastră moștenire simiană. Doctorul Browbeck ținea partea de partea ailaltă. Un practicant de avorturi la pensie și traficant (de fapt, era veterinar) chemat înapoi la lucru în timpul crizei de forță de muncă. Așadar, dom' doctor stătuse toată dimineața în bucătăria spitalului ciupind infirmierele și trăgînd la gaz lampant și Klim – și chiar înainte de operație a băgat o doză dublă de nucșoară ca să-și dea curaj.

(În Anglia, și în special la Edinburgh cetățenii filtrează gaz lampant prin Klim – un fel de lapte praf scîrbos, cu gust de cretă rîncedă – și se-mpușcă-n cap cu amestecul obținut. Își bagă tot la amanet ca să poată plăti factura la gaze, și cînd lucrătorii vin să le-nchidă pentru neplată, urletele li se aud de la kilometri distanță. Cînd un cetățean este suferind din cauza lipsei, îl auzi zicînd „Sînt în clinciuri" sau „Simt cuptoru-n ceafă".

Nucșoară (lat. *Myristica fragans*). Citez din articolul autorului din *British Journal of Addiction* (vezi Anexa): „...Pușcăriașii și marinarii

1. Celebră antropoloagă americană, printre ale cărei lucrări se numără *Coming of Age in Samoa* (1928) și *Male and Female* (1949) (n. tr.).

recurg cîteodată la nucşoară. Circa o lingură, luată cu apă. Rezultat vag asemănător marijuanei, avînd ca efecte secundare durerea de cap şi greaţa. Există un număr de narcotice din familia nucşoarei folosite de indienii din America de Sud. Ele sînt administrate de regulă prin prizarea pulberii uscate din planta respectivă. Vracii consumă această substanţă toxică şi intră în stări convulsive. Spasmelor şi bolboroselilor lor li se atribuie o semnificaţie profetică.")

— Eram mahmur de la o doză de Yage şi n-aveam nici un chef să înghit prostiile lui Browbeck. Prima chestie pe care-o scoate: cică să-ncep incizia din spate, nu din faţă, mormăind nu ştiu ce absurditate, că trebuie să ai grijă să extragi vezica biliară, altfel se duce naibii toată carnea. Se credea la ţară, curăţînd o găină. I-am zis să se ducă să-şi bage capul la loc în cuptor, la care a avut neobrăzarea să-mi dea peste mînă, secţionîndu-i pacientului artera femurală. Sîngele a ţîşnit şi l-a orbit pe anestezist, care-a luat-o la fugă ţipînd pe coridoare. Browbeck a încercat să-mi tragă un genunchi la partea sensibilă, dar am reuşit să-l apuc şi să-i retez tendonul. Pe burtă, tîrîndu-se, încerca să mă împungă în picior. Violeta – aşa o cheamă pe asistenta mea babuină – singura femeie la care am ţinut vreodată cît de cît – îşi ieşise cu totul din fire. Mă urcasem pe masă şi-mi făceam vînt să sar pe Browbeck cu ambele picioare şi să-l fac zob, cînd au descins gaborii.

Va să zică, acest iureş în sala de operaţie, acest eveniment de neconceput cum îl numea Şeful, îţi dai seama că a pus capac. Funia a ajuns la par. O crucificare, ăsta e singurul cuvînt nimerit. Fireşte că făcusem mici „dumheits" ici şi colo. Cine n-a greşit? De pildă, cînd eu şi cu anestezistul am dat pe gît tot eterul, şi cînd pacientul a vărsat pe noi, iar eu am fost acuzat că am îndoit cocaina cu Tix. Violeta o făcuse, de fapt. A trebuit s-o protejez, evident...

În concluzie, sîntem daţi afară din branşă. Nu că Violeta ar fi fost o doftoreasă pe bune, nici Browbeck nu era, dacă-i pe-aşa, şi chiar diploma mea a fost pusă la îndoială. Dar Violeta ştia mai multă medicină decît toată Clinica Mayo[1]. Avea o intuiţie extraordinară şi un profund simţ al datoriei.

— Iată-mă stînd pe cur şi fără diplomă. Să mă-ndrept spre altă îndeletnicire? Nu. Aveam medicina în sînge. Am reuşit să nu-mi ies din

1. Renumită instiuţie medicală din Rochester, Minessota, fondată în secolul XIX de familia de medici Mayo (n. tr.).

mînă practicînd avorturi la preț de lichidare de stoc în toaletele de la metrou. M-am coborît chiar pînă la a racola femei gravide pe stradă. Apoi am cunoscut un gagiu mare, Juan Placenta, Șogunul Căițelor. A adunat la greu din traficul cu „prematuri"în timpul războiului. („Prematurii" sînt viței de vîrstă fragedă care poartă încă pe ei resturi de placentă și bacterii, în general într-o stare neigienică și improprie. Un vițel nu poate fi vîndut ca hrană înainte să atingă o vîrstă minimă de șase săptămîni. Înainte de această vîrstă este considerat „prematur". Traficul cu prematuri este aspru pedepsit.) Care va să zică, Juanito controla o flotă de cargouri puse sub pavilion abisinian pentru a evita reglementările neavenite. Mi-a dat un post de medic de bord pe *S.S. Filariasis*, cea mai mizerabilă ambarcațiune care a navigat vreodată pe mare. Cu o mînă operam, cu cealaltă dădeam șobolanii la o parte de pe pacient, în timp ce din tavan ploua cu ploșnițe și scorpioni.

— Deci, sînt unii care ar vrea aici omogenitate. Se poate, dar costă. Sînt sătul de tot proiectul... Am ajuns... Zona 0.

Benway desenează un semn prin aer și o ușă se deschide de la sine. Îi trecem pragul și ușa se închide. O sală mare, cu luciri de oțel inoxidabil, podeaua de gresie albă, pereții din cărămizi de sticlă. Paturi de-a lungul unui singur perete. Nimeni nu fumează, nimeni nu citește, nimeni nu vorbește.

— Vino să te uiți mai de-aproape, zice Benway, nu deranjezi.

Fac cîțiva pași și mă opresc în fața unui om care stă-ntins pe pat. Îl privesc în ochi. Nimeni, nimic nu-mi întoarce privirea.

— D.N.I... Deteriorare Nervoasă Ireversibilă. Supraeliberați, s-ar putea spune... o povară pentru ramură.

Îmi mișc mîna prin fața ochilor omului.

— Da, zice Benway, mai au reflexe. Ia privește.

Benway scoate un baton de ciocolată din buzunar, îi desface ambalajul și i-l ține omului sub nas. Acesta adulmecă. Fălcile i se pun în mișcare. Mîinile dau să apuce prin aer. Saliva i se scurge din gură și îi atîrnă pe bărbie, în fire prelungi. Din stomac i se-aud ghiorăituri. Tot corpul i se zvîrcolește spasmodic. Benway face un pas înapoi și arată ciocolata. Omul cade în genunchi, își lasă capul pe spate și începe să latre. Benway azvîrle ciocolata. Omul încearcă s-o prindă, o ratează, se agită pe podea, balele îi curg cu zgomot, clefăie, se tîrăște sub pat, găsește ciocolata și și-o îndeasă în gură cu amîndouă mîinile.

— Doamne! Ireversibilii ăştia sînt complet lipsiţi de fineţe.

Benway cheamă un supraveghetor care stă în capătul sălii citind un volum de teatru de J.M. Barrie[1].

— Scoate-i de-aici pe nenorociţii ăştia de deneişti. Sînt deja o pacoste. Gonesc turiştii.

— Ce să fac cu ei?

— De unde mama mă-sii să ştiu? Sînt un om de ştiinţă. De ştiinţă *pură*. Dă-i afară. Nu vreau să-i mai văd şi gata. Reprezintă o povară, o piază rea.

— Dar cum? Unde?

— Pe filiera indicată. Sună-l pe Coordonatorul de District sau cum şi-o mai spune... o titulatură nouă-n fiecare săptămînă. Mă-ntreb dacă o exista cu adevărat.

Doctorul Benway se opreşte în uşă şi aruncă o privire înapoi către D.N.I.-işti.

— Eşecul nostru, zice el. Ajungă-i zilei necazul ei.

— Au vreo şansă să-şi revină?

— Nu-şi revin şi nu-şi vor reveni, odată duşi, fredonează Benway. Iat-aici o sală demnă de interes.

Pacienţii stau în picioare, adunaţi în grupuri, dicutînd şi scuipînd pe podea. Drogul pluteşte în aer ca o ceaţă cenuşie.

— Un peisaj care îmi saltă inima – spune Benway– aceşti toxicomani stînd şi aşteptînd să vină Tipul. Cu şase luni în urmă, toţi erau schizofrenici. Unii dintre ei nu se dăduseră jos din pat de ani de zile. Şi uită-te la ei acum. În toată practica mea n-am văzut niciodată un drogat schizofrenic, şi toxicomanii sînt, cei mai mulţi, de tip schizo ca fizic. Vrei să vindeci pe cineva de orice, află cine nu face boala cu pricina. Care va să zică, cine n-o face? Trăgătorii n-o fac. A, în paranteză, e o zonă în Bolivia în care nu există psihoze. Ţărani pe deplin sănătoşi la cap, în văi şi pe dealuri. Mi-ar plăcea să ajung acolo, să văd cu ochii mei, înainte să apară şcoala, reclamele, televiziunea şi motelurile şi să strice tot. Să fac un studiu care să privească strict metabolismul: dietă, folosirea alcoolului şi a altor substanţe, sex etc. Cui îi pasă ce gîndesc? Aceleaşi prostii pe care le gîndesc toţi, îmi permit s-o spun.

— Şi de ce nu suferă toxicomanii de schizofrenie? Încă nu ştiu. Un schizofrenic poate ignora foamea şi poate muri de inaniţie dacă nu e

1. Dramaturg şi romancier scoţian (1860-1937), cunoscut mai ales datorită piesei pentru copii *Peter Pan* (n. tr.).

hrănit. Nici un dependent nu poate ignora lipsa heroinei. Dependența obligă la contact.

Dar ăsta e doar un aspect. Mescalina, LSD 6, adrenalina degradată, harmalina pot produce o stare aproximativ similară cu schizofrenia. Din sîngele schizofrenicilor se extrage marfa cea mai bună; deci, schizofrenia seamănă cu o psihoză pe bază de drog. Tipii au o legătură metabolică, un Furnizor Interior, cum ar veni. (Cititorii interesați sînt îndrumați către Anexă.)

— În stadiul terminal al schizofreniei, creierul posterior este într-o depresie permanentă, și partea frontală a creierului este aproape lipsită de conținut, dat fiind că partea frontală este activă doar ca răspuns la stimuli provenind din partea posterioară.

Morfina produce antidotul stimulării părții posterioare a creierului, similar substanței tipice la schizofrenici. (A se remarca similitudinea dintre sindromul privării și intoxicarea cu Yage sau cu LSD 6.) Rezultatul final al folosirii drogurilor – mai cu seamă în cazul dependenței de heroină, cînd dependentul are la dispoziție doze mari – este depresiunea permanentă a părții posterioare a creierului și o stare finală asemănătoare schizofreniei terminale: lipsă totală a afectelor, autism, absență virtuală a oricărui eveniment cerebral. Dependentul poate petrece opt ore la rînd privind un perete. E conștient de lucrurile care îl înconjoară, dar acestea nu au nici o conotație emoțională și, prin urmare, nu prezintă nici un interes. A-ți aminti o perioadă de dependență acută e ca și cum ai derula înregistrarea unor evenimente percepute doar de partea frontală. Enunțuri plate privind evenimente exterioare. M-am dus la magazin și am cumpărat zahăr nerafinat. Am venit acasă și am mîncat juma' de cutie. Mi-am injectat două miligrame de heroină etc. Nici un pic de nostalgie în aceste amintiri. Însă, de îndată ce doza de drog administrată coboară sub prag, corpul e inundat de substanța specifică periodei de privare.

— Dacă orice plăcere e o eliberare de tensiune, drogul oferă eliberarea de întregul proces al vieții, prin deconectarea hipotalamusului, care e centrul energiei psihice și al libidoului.

Unii dintre colegii mei învățați (imbecili cît cuprinde) au sugerat că drogul își exercită efectul euforic prin stimularea directă a centrului orgasmului. Pare mai probabil că drogul suspendă întregul ciclu al tensiunii, descărcării și relaxării. Orgasmul n-are nici o funcție pentru toxicoman. Plictiseala, care indică întotdeauna o tensiune nerezolvată, nu îl

deranjează niciodată pe dependent. Acesta se pune în mişcare doar cînd clepsidra drogului se goleşte.

La celălalt capăt al sălii un infirmier trage un oblon metalic şi scoate un sunet de felul celui cu care se cheamă porcii. Drogaţii se reped grohăind şi guiţînd.

— Şmecher, zice Benway. Nici un respect pentru demnitatea umană. Acum o să-ţi arăt sala devianţilor moderaţi şi a infractorilor. Da, un infractor este considerat aici un deviant moderat. El nu contestă contractul Libertiei. Încearcă numai să ocolească nişte clauze. Condamnabil, dar nu foarte grav. Pe culoar... Sărim peste sălile 23, 86, 57 şi 97... şi laboratorul.

— Homosexualii sînt clasificaţi ca devianţi?

— Nu. Adu-ţi aminte de Arhipelagul Bismarck. Fără homosexualitate la vedere. Un stat poliţienesc *în stare de funcţionare* nu are nevoie de poliţie. Nimănui nu-i trece prin cap că homosexualitatea ar fi ceva imaginabil... Homosexualitatea este o crimă *politică* într-un matriarhat. Nici o societate nu tolerează respingerea deschisă a principiilor sale fundamentale. Nu sîntem un matriarhat, aici, *Insh'Allah*. Cunoşti experimentul cu şobolanii supuşi şocurilor electrice şi aruncaţi în apă rece fie şi numai dacă încearcă să se apropie de o femelă. Astfel că toţi devin şobolani poponari, aşa stă treaba în etiologie. Şi-aşa o să auzi un şobolan din ăsta ţipînd: „sînt fierbinte şi mă buuuucur" sau „cine ţi le-a tăiat, arătare cu două găuri". În cursul experienţei mele ca psihanalist – mai degrabă scurte, scandal cu Societatea... – pe un pacient l-au apucat pandaliile şi a pornit-o prin Gara Centrală cu un aruncător de flăcări, doi s-au sinucis şi unul a murit pe canapea ca un şobolan tropical (şobolanii tropicali pot muri subit dacă se confruntă cu o situaţie fără speranţă de scăpare). Apropiaţii lui au făcut gălăgie şi le-am zis: „Ajungă-i zilei necazul ei. Luaţi-vă mortăciunea de-aici. Îi deprimă pe pacienţii mei în viaţă". Am băgat de seamă că toţi pacienţii mei homosexuali manifestau puternice tendinţe heterosexuale inconştiente şi toţi pacienţii hetero tendinţe homo. Te ia cu ameţeală, nu-i aşa?

— Şi ce concluzie se poate trage din asta?

— Concluzie? Nici una. Era doar o observaţie în treacăt...

Luăm prînzul în biroul lui Benway şi la un moment dat primeşte un telefon.

— Ce?... Teribil! Colosal!... Rămîneţi pe poziţii şi daţi-i înainte.

Închide.

— Sînt gata să accept deîndată angajamentul pentru Islam Inc... Se pare că creierul electronic a luat-o razna jucînd șah în șase dimensiuni cu Tehnicianul și i-a eliberat pe toți subiecții Centrului. Te invit să mergem pe acoperiș. E cazul să purcedem la Operațiunea Elicopterul.

De pe acoperișul C.R.-ului, asistăm la o scenă de ogroază nemaivăzută. DNI-iștii se adună în jurul meselor de la cantină, cu fire prelungi de salivă atîrnîndu-le pe bărbie, cu burțile ghiorăindu-le zgomotos; alții ejaculează cînd zăresc femei. Latahii îi imită pe trecători cu o obscenitate de maimuță. Trăgătorii au dat iama în farmacii și se înțeapă la fiecare colț de stradă... Catatonici împodobesc parcurile... Schizofrenici agitați aleargă pe străzi cu strigăte nedeslușite, inumane. Un grup de PR-iști – Parțial Recondiționați – a înconjurat cîțiva turiști homosexuali, cu zîmbete scîrboase, insinuante, dezvăluindu-le craniile nordice, dublu expuse, pe dinăuntru.

— Ce vreți? aruncă unul dintre pederaști.

— Vrem să vă *înțelegem.*

Un contingent de simopați urlînd se bălăngăne atîrnînd de candelabre, balcoane și copaci, căcîndu-se și pișîndu-se pe trecători. (Un simopat – denumirea tehnică a acestei tulburări îmi scapă – este un cetățean convins că este gorilă sau alt primat. Este o tulburare specifică armatei, dispare după eliberare.) Demenții tropăie tăind capete-n stînga și-n dreapta, cu surîsuri visătoare pe chipurile pierdute și suave... Cetățeni cu un Bang-utot incipient își strîng penisurile și strigă la turiști după ajutor... Arabi turbulenți urlă și chiuie, castrînd, spintecînd, aruncînd cu benzină și punînd foc... Dansatori adolescenți fac striptease cu intestine, femei își bagă organe genitale retezate în pizde, le freacă și le ciocănesc în fața alesului lor... Fanatici religioși țin predici din elicoptere și aruncă în capetele mulțimii o ploaie de table de piatră, inscripționate cu mesaje fără sens... Oamenii-leopard cu gheare de oțel sfîșie în bucăți trecătorii, tușind și mormăind... Inițiații Societății Canibale Kwakiutl rup cu dinții nasuri și urechi...

Un coprofag comandă o farfurie, face caca pe ea și îl mănîncă, exclamînd: „Mmmm, asta e substanța mea hrănitoare."

Un batalion de plicticoși pisălogi și agresivi dă tîrcoale pe străzi și pe holurile hotelurilor în căutare de victime. Un avangardist intelectual –

„Cu siguranță, singurele scrieri demne de interes astăzi se găsesc în rapoartele și în periodicele științifice“ – i-a făcut cuiva o injecție cu bulbocapnină și se pregătește să-i citească un buletin despre „utilizarea neohemoglobinei în controlul granulomatozei degenerative multiple“. (Evident, studiile sînt o vorbărie fără șir, pe care-a plăsmuit-o și imprimat-o singur.)

Cuvintele de deschidere: „Îmi păreți un om cu o inteligență deosebită.“ (Întotdeauna cuvinte de rău augur, băiete... Cînd le auzi nu mai aștepta altceva, pleacă pe dată.)

Un colonist englez, asistat de patru băieți de la poliție, a reținut un subiect în barul clubului: „Ia spuneți, cunoașteți Mozambicul?“ și se lansează în epopeea nesfîrșită a malariei sale. „Deci, doctorul mi-a zis: Nu vă pot sfătui decît să părăsiți zona. Altfel o să vă-nmormîntez. Vraciul ăsta mai plimba și cu dricul, pe lîngă meseria de bază. Un fel de-a suge la două oi, să mizezi și pe-aia albă, și pe-a neagră... o completare, din cînd în cînd.“ Și tot așa, după al treilea gin roz, cînd te-a cunoscut mai bine trece la dizenterie. „Scaun foarte special, de un alb-gălbui ca sperma rîncedă, și ațos, vă dați seama...“

Un explorator cu caschetă de colonist a doborît un cetățean cu o săgeată de sarbacană muiată în curara. Îi efectuează respirația artificială cu piciorul. (Curara omoară prin paralizarea plămînilor. Nu are alt efect toxic, nu este, strict vorbind, o otravă. Dacă se face respirație artificială, subiectul nu va muri. Curara este eliminată foarte rapid de rinichi.) „Asta a fost în anul ciumei bovine, cînd a murit tot ce mișca, chiar și hienele... Deci iată-mă, fără nici un strop de alifie, în amonte, către izvoare pe Găoz-de-Babuin. Cînd am fost aprovizionat din aer, recunoștința mea a fost de neînchipuit... De fapt, și n-am mai spus asta nici unui suflet de om – discreți, camarazi...“ – vocea îi răsuna printr-un vast hol de hotel în stil 1890, gol, pluș roșu, plante de cauciuc, poleieli aurite și statui – „am fost singurul alb inițiat vreodată în infama Societate Agouti, am asistat și participat la ritualurile lor de nedescris“.

Societatea Agouti s-a adunat pentru o Sărbătoare Chimú[1]. (Băștinașii Chimú din vechiul Peru se dedau la sodomie din plin, și din cînd în cînd

1. Chimú, populație băștinașă din America de Sud, al cărei regat ocupa actualul teritoriu al statului Peru și care a cunoscut înflorirea în secolele XIV-XV. Imperiul lor a fost cucerit în 1470 de incași, care le-au preluat tradițiile (n. tr.).

organizau bătăi sîngeroase cu măciuci, care se lăsau cu sute de victime într-o singură după-amiază.) Tinerii, rînjind și agitînd măciucile, se adună pe cîmp. Bătălia începe-n acest moment.

Iubite cetitor, urîțenia spectacolului desfide descrierea. Cine poate fi un laș pișăcios și slugarnic, și totuși hain ca un mandril cu fundul roșu, alternînd aceste stări deplorabile ca pe niște costume de vodevil? Cine e-n stare să se cace pe un dușman căzut care, murind, înghite rahatul și țipă de plăcere? Cine poate să spînzure un pasiv fără vlagă și să-i prindă sperma-n gură ca un cîine pervers? Iubite cetitor, aș voi să te cruț de acestea, dar pana mea-și are propria-i vrere precum Bătrînul Lup de Mare[1]. O, Iisuse Christoase, ce scenă ne e dat să vedem! O tînără haimana plină de cruzime a scobit ochiul unui confrate și-l fute în creier. „Deja atrofiat la creier, ăsta, uscat ca-n pizda lu' mamaia."

Se transformă într-un rocker antisocial. „I-am tras-o baborniței – ca la-ntrebările de rebus, în ce relație-s cu rezultatul dacă e să rezulte? Taică-miu deja sau nu încă? Nu po' să ți-o trag, moșu', tu este chitit să fii taică-miu, mai bine-o fi să-ți iau gîtu' și s-o fac pe mama acu' pe bune decît să-l fut pe tata sau *vice versa mutatis mutandis* cum devine cazu' și să-i tai gîtu' lu' mama, clanța dracului, deși ar fi cea mai bună cale să-i înfund melița și să-i iau maul. Adică cînd pe-un gagiu l-apucă la-nghesuială și nu cunoaște tre' să-și prezinte curu la tăticu sau să facă treaba cu doamna. Dă-mi două pizde și-o pulă de oțel și ia-ți degetele-mpuțite de pe bucile mele beton, ce crezi că sînt, un transfug roșu-n găoază picat acuma din Gibraltar? Masculi și femele, el castrat la ei. Cine nu poate deosebi-ntre sexe? Îți iau gîtu', alb bulangiu. Hai afară ca nepotu' meu și-nfruntă-ți mama nenăscută-n luptă-ndoielnică. Confuziei i-a fost bulită capodopera. I-am tăiat gîtul la părinte din eroare de identitate, arăta la fel de nașparliu ca bătrînu'. Și-n silozu' de cărbune toate pulele-s aidoma."

Să ne-ntoarcem deci la cîmpul de suferinți. Un june și-a penetrat tovarășul, în vreme ce un alt june purcede la amputarea semeției acestui beneficiar al sulei fremătînd astfel că membrul oaspete plonjează spre a

1. Trimitere la *Versetele Bătrînului Lup de Mare*, poem al lui Samuel Taylor Coleridge (1772-1834). Acesta istorisește despre blestemul abătut asupra unui marinar, după ce acesta ucide un albatros care îi îndrumase corabia, salvînd-o de la scufundare. După aceasta, vasul plutește în derivă și echipajul moare de sete. Marinarul, unic supraviețuitor, este blestemat să-și repete povestea pînă la sfîrșitul zilelor (n. tr.).

umple vidul de care natura are pururi oroare și ejaculează în Laguna Neagră, unde pirahna nerăbdători sfîrtecă pruncul încă nenăscut și – luînd în considerare o serie de fapte temeinic documentate și mai presus de-ndoieli – cu totul improbabil.

Alt nașparliu duce cu el o valiză plină de trofee și medalii, cupe și panglici: „Pe-asta am cîștigat-o la Concursul pentru Cel Mai Ingenios Dispozitiv Sexual de la Yokohama. (Ține-l, a-nnebunit). Împăratul însuși mi-a înmînat-o și-avea lacrimi în ochi, iar concurenții mei s-au castrat singuri cu cuțite pentru harakiri. Și panglica asta am primit-o la un Concurs de Degradare la reuniunea de la Teheran a Trăgătorilor Anonimi."

„Mi-am tras în venă toată morfina nevesti-mii, care era la pat cu o piatră la rinichi mare cît diamantul Hope. I-am dat deci o aspirină și i-am zis: « Nu te aștepta la cine știe ce ușurare... » « Taci odată. Vreau să-mi savurez medicația. »"

„Am șterpelit un supozitor cu opiu din curul lui bunică-mea."

Ipohondrul prinde cu lasoul trecătorii, îi bagă-n cămașă de forță și începe să povestească despre infecția sa de sept: „O secreție purulentă groaznică e pe punctul să țîșnească... stați s-o vedeți".

Începe un striptease, dînd la iveală cicatrice rămase după operații, și apucă degetele ezitante ale victimei: „Pipăiți această umflătură supurîndu-mi sub pîntece, unde am avut limfogranulomatoza... Și acum vreau să-mi palpați hemoroizii interni."

(Trimitere la limfogranulomatoză, „buba climaxului". O boală virală venerică originară din Etiopia. „Nu degeaba ni se spune etiopieni împuțiți", șuieră un mercenar etiopian, în timp ce-l sodomizează pe Faraon, veninos ca o cobră regală. Vechile papirusuri egiptene vorbesc mereu despre etiopienii ăștia-mpuțiți.

A-nceput la Addis-Abeba, ca Lambada, dar astea sînt vremurile moderne, O Singură Lume. Acum bubele climaxului se ivesc la Shanghai și în Esmeralda, la New Orleans și la Helsinki, în Seattle și-n Capetown. Dar inima trage spre casă și boala vădește o predilecție deosebită pentru negri, este în fapt copilul bălan al albilor stăpînitori. Dar se zice că maeștrii voodoo din Mau Mau pregătesc una meseriașă, cu transmitere sexuală, pentru omul alb. Nu c-ar fi imuni caucazienii: cinci marinari britanici au contractat boala în Zanzibar. Și în Dead Coon, Arkansas („țărîna cea mai neagră, oameni cei mai albi din S.U.A. – negroteiule, nu

lăsa să apusul să te prindă pe-aici"), procurorul criminalist s-a ales cu buba, la provă și la pupa. Cînd maladia sa interesantă a ieșit la iveală, un comitet de gărzi cetățenești format din vecini l-a pus pe foc, cu mii de scuze, în toaletele Curții. „Hai, Clem, gîndește-te la tine ca la o vacă bolnavă de febră aftoasă." „Sau la o găină ciumată." „Nu vă-nghesuiți, băieți. Intestinele-i pot exploda de la flăcări". Boala mădularului avea darul de a umbla-ncolo-și-ncoace, spre deosebire de unii viruși fără noroc sortiți să lîncezească în viscerele unei căpușe sau ale unui țînțar tropical, sau în saliva unui șacal pe moarte, vărsînd bale de argint sub luna deșertică. Și după o leziune inițială în momentul infecției, boala trece în glandele limfatice din vintre, care se umflă și plesnesc, devin fisuri supurînde, lăsînd să se scurgă zile, luni, ani în șir o secreție purulentă, cleioasă, brăzdată de sînge și limfă fetidă. Elefantiazisul zonelor genitale este una dintre complicațiile frecvente, și s-au înregistrat cazuri de cangrenă în care amputarea *in medico* a pacientului de la brîu în jos era indicată, dar rareori de vreun folos. Femeile suferă de obicei de o infecție secundară a anusului. Bărbații care se mulțumesc să aibă contacte pasive cu parteneri infectați precum babuinii slăbănogi și roșii (în curînd) în cur pot de asemenea să hrănească un mic intrus. Proctita inițială și inevitabila secreție purulentă – care pot să treacă neobservate din mers – sînt urmate de strictura rectului, care face necesară intervenția unui instrument de scos sîmburi sau echivalentul chirurgical, fără de care nefericitul pacient este condamnat să facă pîrțuri și caca printre dinți, ocazionînd cazuri rezistente de halenă fetidă și deficit de popularitate în relațiile cu toate sexele, vîrstele și condițiile sociale ale categoriei *homo sapiens*. S-a întîmplat ca un orb bulangiu să fie părăsit de cîinele polițist pe care-l avea ca-nsoțitor – inimă de tablagiu în fond. Pînă foarte recent, nu exista tratament satisfăcător. Tratamentul este simptomatic – ceea ce în branșă înseamnă că nu există. Acum, multe cazuri cedează la terapia intensivă cu aureomicină, teramicină sau cîteva dintre noile mucegaiuri. Însă un anumit procentaj apreciabil rămîn refractari ca gorilele-alpine... Așa că, băiete, cînd limbile alea fierbinți ți se joacă pe coaie și pe pulă și te fulgeră-n găoază ca o făclie albastră de orgoni, vorba lui I.B. Watson, patriarhul I.B.M., *Gîndește*. Oprește-te din gîfîit și începe să pipăi... iar dacă dai cu degetul de un bubon, retrage-te-n cochilie și zi cu un scîncet rece, pe nas: „Crezi cumfa că mă-nteresează-n frun fel să contactez oribila ta maladie? Nu mă-nteresează defel, ză stii.")

Rockeri adolescenți huligani invadează străzile tuturor națiunilor. Dau năvală în Luvru și aruncă acid pe fața Mona Lisei. Deschid porțile de la grădini zoologice, azile de nebuni, închisori, trosnesc magistrale de apă cu ciocane pneumatice, sparg cu toporul podelele toaletelor din avioanele de pasageri, trag în faruri, pilesc cabluri de lift pînă le reduc la grosimea unei sîrme, conectează țevile de la canalizare la cele de aprovizionare cu apă, aruncă rechini și calcani veninoși, țipari electrici și candiru în bazinele de înot (candiru este un pește mic ca un vierme, asemănător cu țiparul, lat de vreo jumătate de centimetru și lung de vreo cinci, care e la el acasă prin unele rîuri rău famate din Marele Bazin al Amazonului și care ți se cațără prin pulă, prin găoază sau, *faute de mieux*, printr-o pizdă de damă, și se-agață acolo cu ghimpii lui ascuțiți, din motive a căror natură exactă rămîne necunoscută, întrucît nimeni nu a purces să urmărească ciclul vital al candirului *in situ*), izbesc echipați în costume nautice nava *Queen Mary* de portul din New York, se joacă de-a James Dean la volan pe faleză cu autobuze și avioane de pasageri, dau iama în spitale cu ferăstraie, securi și scalpele lungi de un metru; îi scot pe paralitici din plămînii de oțel (se-aruncă și se rostogolesc pe jos și își dau ochii peste cap imitîndu-le horcăitul), fac injecții cu pompa de bicicletă, deconectează rinichii artificiali, taie o femeie în două cu un ferăstrău chirurgical la două mîini, mînă turme de porci guițînd în clădirea Bursei, se cacă pe podeaua Națiunilor Unite și se șterg la fund cu tratate, pacte, alianțe.

În avioane, mașini, pe cai, cămile, elefanți, tractoare, biciclete și compresoare, pe jos, pe schiuri și cu sania, în cîrje și pe picioroange cu arcuri, turiștii iau cu asalt frontierele, cerînd cu implacabilă fermitate azil „față de starea de lucruri intolerabilă din Libertia", în timp ce Camera de Comerț încearcă fără succes să stăvilească năvala: „A se păstra, rugăm, calmul. Sunt doar o mână de țicniți care din casa de nebuni au evadat."

Joselito

IAR JOSELITO, CARE SCRIA POEZIE SOCIALĂ PROASTĂ, plină de conștiință de clasă, începu să tușească. Doctorul neamț îl examină repede, palpîndu-i coastele cu niște degete lungi, delicate. Doctorul mai era și

violonist de concert, matematician, maestru şahist, şi Doctor în Jurisprudenţă Internaţională cu licenţă de liberă practică în spaţiile sanitare de la Haga. Doctorul aruncă o privire dură, distantă peste pieptul brun al lui Joselito. Se uită spre Carl şi zîmbi – zîmbetul unui om cu educaţie aleasă către unul asemenea lui – şi ridică din sprîncene, spunînd fără cuvinte:

— Alzo de faţa cu aţest ţaran aşa zdupid trebuie cuvintul a ne feri folosim, nu? Altfel caca pe el de frica. Koch şi flegma sunt cuvinte proaste *ambele*, cred?"

Spuse cu voce tare: „Este un *catarro de los pulmones*".

Carl vorbi cu doctorul afară, sub arcada ascuţită, cu picăturile de ploaie care ricoşau de pe stradă pe pantaloni, gîndindu-se la cîţi oameni le-o spusese pînă acum, şi treptele, pragurile, peluzele, holurile, culoarele şi străzile lumii răsfrînte în ochii doctorului... alcovuri germane închise, planşe cu fluturi pînă-n tavan, miros tăcut, rău prevestitor de uremie infiltrîndu-se pe sub uşă, războare din suburbii, zgomotul stropitoarelor automate în noaptea calmă de junglă sub aripi tăcute ale ţînţarilor anofeli (Precizare: nu e o figură de stil. Ţînţarii anofeli *nu* fac zgomot.) Mochete groase, sanatoriu în Kensington: fotolii tari de brocart şi o cană de ceai, salonul suedez modern cu nuferi într-un vas galben – afară cerul nordic de un albastru de China şi nori adunîndu-se, dedesubt acuarele proaste ale studentului medicinist pe moarte.

„Un schnaps dacă se poate, Frau Underschnitt".

Doctorul vorbea la un telefon cu o tablă de şah în faţa ochilor. „O leziune serioasa cred... sigur fara de vazut radioscopia". Apucă un cal şi îl mută căzut pe gînduri. „Da... ambii plamîni... cu ţertitudine." Pune receptorul în furcă şi se întoarce spre Carl. „Am observat că aceşti oameni prezinta o vindecare uimitor de rapida-n caz de ranire, cu incidenţa scazuta a infecţiilor. Cu plaminii e totdeauna problema pe-aici... pneumonia şi, desigur, Batrînul Tovaraş." Doctorul îl apucă pe Carl de pulă, sprinţar, cu un hohot vulgar, ţărănesc. Zîmbetul său european nu ia seama de reaua purtare a unui copil sau a unui animal. Continuă domol cu strania sa pronunţie neaccentuată, dematerializată: „Batrînul nostru Tovaraş Bacillus Koch." Doctorul bate din călcîie şi-şi pleacă bărbia. „Altfel şi-ar înmulţi gaoazele lor zdupide de ţarani pîn' la mare, nu este?". Ţiuie, lipindu-şi faţa de cea a lui Carl. Carl se trage înapoi, cu peretele cenuşiu al ploii în spate.

— Nu există vreun loc în care să poată fi tratat ?.

— Cred ca există un fel de *sanatorium* – scoate-n evidență cuvîntul cu o obscenitate ambiguă – în Capitala Districtului. Voi scrie pentru dumneavoastra adresa.

— Chimioterapie ?

Vocea sa răsună slab şi egal în umezeala din aer.

— De unde sa ştiu ? Toţi sunt ţarani proşti, şi cei mai rai ţarani sunt cei aşa-zişi educaţi. Oamenii aceştia nu numai ar trebui împiedicaţi sa înveţe a citi, dar şi de la a vorbi. Nu e nevoie a-i împiedica sa gîndeasca; natura a facut asta deja.

— Iată *adresa* – şuieră doctorul fără să-şi mişte buzele.

Lăsă un boţ de hîrtie să cadă în mîna lui Carl. Degetele lui murdare, lucioase de jeg, poposiră pe mîneca lui Carl.

— Ramîne broblema onorariului meu.

Carl îi strecură în palmă o bancnotă făcută sul... şi doctorul se evaporă în lumina cenuşie, crepusculară, ponosit şi pe furiş ca un toxicoman bătrîn.

Carl îl revăzu pe Joselito într-o încăpere mare, curată, plină de lumină, cu baie individuală şi balcon de beton. Şi nici un subiect de conversaţie acolo, în camera goală, rece, cu nuferi crescînd într-un vas galben, cerul de un albastru de China, norii adunîndu-se şi licăriri de frică în ochii săi. Cînd zîmbea, frica se împrăştia în fragmente de lumină refugiate enigmatic în colţurile răcoroase ale tavanului. Şi ce puteam spune, simţind moartea împrejurul meu, şi cu micile fragmente de imagini care apar înainte să adormi stăruind în minte ?

— Or să mă trimită mîine la un nou sanatoriu. Vino să mă vizitezi. O să fiu singur acolo.

Tuşi şi luă un comprimat de codeină.

— Domnule doctor, înţeleg, adică mi s-a dat să-nţeleg, am citit şi am auzit – eu nefiind de meserie în domeniu – nu pretind c-aş fi – că ideea tratamentului în sanatoriu a fost mai mult sau mai puţin înlocuită – sau în orice caz, cel puţin completată – cu chimioterapia. După părerea dumneavoastră, este corect ? Vreau să zic, domnule doctor, vă rog să-mi spuneţi cu toată sinceritatea, ca de la om la om, care este opinia dumneavoastră în privinţa chimioterapiei, faţă de tratamentul în sanatoriu ? Sînteţi un *adept* ?

Fața indiană, de suferind cu ficatul, a doctorului era la fel de neclintită ca a unui dealer la cazino.

— Absolut modern, cum puteți vedea – arată spre cameră cu degete roșietice de la circulația proastă.

— Baie... apă... flori. Tot ce trebuie.

Încheie rînjind satisfăcut, cu un accent de proletar londonez.

— O să-ți dau o scrisoare.

— Scrisoarea asta? Pentru sanatoriu?

Vocea doctorului răsună dintr-un ținut cu stînci negre și lagune imense, cu luciri maronii:

— Mobila... modernă și confortabilă. Nu credeți?

Carol nu văzu sanatoriul din pricina fațadei de stuc vernil, avînd deasupra o firmă complicată de neon, proiectată pe cer ca un schelet sinistru, așteptînd căderea întunericului. Sanatoriul era construit pe un promontoriu uriaș, calcaros, inundat de arbori înfloriți și cîrcei de viță de vie. Mirosul florilor plutea în aer, pătrunzător.

Comandantul stătea la o masă lungă, dintr-o scîndură, sub vița-de-vie. Nu făcea absolut nimic. Luă scrisoarea pe care i-o înmînă Carl și-o citi bolborosind printre dinți și bătîndu-se peste buze cu mîna stîngă. Înfipse scrisoarea într-o țepușă deasupra unei toalete. Începu să transcrie dintr-un registru cu numere. Scrise și tot scrise.

Fragmente de imagini explodară agale în capul lui Carl, care simți cum iese din sine-ntr-un picaj tăcut. Limpede și distinct, de la mare distanță, se văzu pe sine așezat într-o sală de masă. Supradoză de H. Bătrîna lui scuturîndu-l și ținîndu-i o ceașcă de cafea fierbinte sub nas.

Afară, un toxicoman bătrîn în costum de Moș Crăciun vînzînd cărți poștale de sărbători. „Pentru bolnavii de tuberculoză, oameni buni," șuieră cu vocea sa descărnată, de trăgător. Un cor al antrenorilor de fotbal din Armata Salvării, onești și homosexuali, intonează: *„In the Sweet Bye and Bye"*.

Carl s-a-ntors în corpul său, fantomă reîncarnată a drogului, apăsată de gravitație.

„L-aș putea mitui, firește."

Comandantul bate ritmul în masă cu un singur deget și fredonează *„Coming Through the Rhye"*. La mare depărtare, apoi dintr-o dată,

iminent, în preajmă precum cornul de ceață o fracțiune de secundă înainte de scrîșnetul ciocnirii.

Carl scoase pe jumătate o bancnotă din buzunarul de la pantalon... Comandantul stătea lîngă un panou mare cu lacăte și compartimente numerotate. Se uită la Carl, ochi de animal bolnav, duși, murind pe dinăuntru, o frică disperată, reflectînd chipul morții. În mirosul florilor, cu o bancnotă ieșită pe jumătate din buzunar, Carl fu cuprins de o slăbiciune care îi taie răsuflarea, îi opri sîngele-n vene. Era în mijlocul unui con amplu, rotindu-se și înfășurîndu-se către neant.

— Chimioterapie?

Strigătul țîșni din carnea sa prin vestiare și barăci goale, moteluri din stațiuni mucegăite și coridoare spectrale, sufocate din sanatoriile T.B.C., prin mirosul bolborosit, cenușiu, înecat de leșie din aziluri și case de bătrîni, depozite și magazii vamale, mari și prăfoase, prin portice sparte și decorații de ghips pătate, pisoare de tablă corodată, subțiri ca hîrtia de la urina a un milion de poponauți, latrine părăsite, năpădite de buruieni, cu miasme mucede de rahat întorcîndu-se în țărînă, falusuri de lemn înălțate pe mormintele popoarelor muribunde plîngătoare ca frunzele în vînt, peste marele rîu maroniu unde copaci întregi plutesc cu șerpi verzi printre crengi și lemurieni cu ochi triști se uită către mal peste întinderea vastă (aripi de vulturi foșnesc în aerul uscat). Drumul este presărat cu prezervative găurite, capsule goale de H și tuburi de alifie stoarse și uscate ca oasele în soarele de vară.

— *Mobilierul meu.*

Fața comandantului se aprinse pentru o clipă precum magneziul în bliturile urgenței. Ochii i se stinseră. O adiere de ozon se strecură prin încăpere. *Novia* murmură deasupra lumînărilor și altarelor ei într-un colț.

— Totul e de la Trak... modern, excepțional...

Dă din cap încîntat, ca un idiot. O pisică galbenă îl zgîrie pe Carl pe un crac de la pantalon și fuge pe un balcon de beton. Niște nori se deplasează în depărtare.

— Aș putea lua înapoi garanția. Să pornesc o mică afacere a mea undeva.

Dă din cap și zîmbește ca o jucărie mecanică.

— Joselito!!!

Băieții își înalță privirile de la jocurile cu mingea, luptele cu tauri și cursele de bicicletă în timp ce numele vuiește și se stinge-ncet în depărtare.

— Joselito!... Paco!... Pepe!... Enrique!...

Vaietele băiatului îndurerat plutesc mai departe-n căldura serii. Firma Trak freamătă ca o sălbăticiune nocturnă și explodează într-o flacără albastră.

Carnea neagră

— EU ȘI CU TINE PRIETENI, DA?

Micul lustragiu își trase zîmbetul de agățament și privi în ochii subacvatici, fără viață ai Marinarului, ochi fără urmă de căldură, de dorință, de ură sau de vreun sentiment pe care băiatul să-l fi trăit vreodată sau să-l fi întîlnit la altcineva, în același timp rece și intens, impersonal și vorace.

Marinarul se aplecă și puse un deget sub brațul băiatului. Vorbi cu șuieratul său mortificat de drogat.

— Cu vene ca astea, puștiule, ce m-aș mai regala!

Rîse – un rîs de insectă neagră, care părea să îndeplinească o funcție obscură de orientare, precum țipătul liliacului. Marinarul rîse de trei ori. Se opri și rămase nemișcat, atîrnînd în aer, ascultînd ceva în interiorul său. Captase frecvența tăcută a mărfii. Fața i se netezi în dreptul pomeților ca dată cu ceară. Așteptă cît o jumătate de țigară. Marinarul știa să aștepte. Dar ochii îi ardeau de o teribilă foame uscată. Își roti încet, pe sfert, privirea de nesaț stăpînit ca să-l cîntărească pe cel care tocmai intrase. Terminus „Umflatul" se așeză măturînd cafeneaua cu ochi albi, de periscop. Cînd îl văzu pe Marinar, dădu din cap aproape imperceptibil. Doar nervii decojiți ai nevoii de marfă puteau sesiza o mișcare.

Marinarul îi întinse o monedă lustragiului. Se duse spre masa Umflatului cu mersul său plutitor și se așeză. Rămaseră multă vreme în tăcere. Cafeneaua era construită pe o latură a unei rampe de beton la poalele unei faleze albe, înalte, de zidărie. Chipuri ale Orașului se arătau periodic, tăcute ca peștii, pătate de vicii și de dorințe de insectă. Cafeneaua luminată era un clopot de scufundător, cu cablul rupt, așezîndu-se în tenebre.

Marinarul își lustruia unghiile în poala costumului său în caroruri. Fuiera un mic refren printre dinții galbeni și lucioși.

De cîte ori se mişca, un efluviu de mucegai ieşea din hainele sale, un miros muced, de vestiare părăsite. Îşi studie unghiile cu o privire intensă, fosforescentă.

— Am marfă ca lumea, Umflatule. Pot livra douăzeci. Îmi trebuie un avans, normal.

— Discount pentru asta?

— Doar nu-ţi închipui că mă plimb cu douăj'de ouă în buzunar. Îţi zic că sînt beton. Hop, şi s-a marcat.

Marinarul îşi privi unghiile ca şi cum ar fi studiat o hartă maritimă.

— Ştii că nu dau ţepe.

— Bagă treizeci. Şi zece tuburi avans. Mîine la ora asta.

— Îmi trebuie un tub acum, Umflatule.

— Fă un tur, o să găseşti.

Marinarul o luă către Plaza. Un copil de pe stradă desfăcu un ziar în faţa lui ca să mascheze stiloul pe care i-l strecură. Marinarul păşi mai departe. Scoase stiloul şi îl sparse ca pe o nucă între degetele lui groase, rozalii, fibroase. Extrase un tub de grafit pe care îl tăie la un capăt cu un cuţit mic, cu lamă curbă. Un abur negru ieşi din tub şi începu să plutească în aer ca un tartru fierbînd. Faţa Marinarului se dizolvă. Gura i se alungi într-un cilindru vălurit şi aspiră din ceaţa neagră, vibrînd într-un peristalsis supersonic, dispărînd într-o explozie tăcută, rozalie. Faţa lui reapăru în prim plan cu o claritate şi precizie insuportabile, în flăcări galbene, marcă a drogului cauterizînd carnea cenuşie a unui milion de toxicomani urlînd.

„O să mă ţină o lună“, hotărî el, examinîndu-se într-o oglindă invizibilă.

Toate străzile oraşului coboară printre faleze adîncite către o piaţă amplă, întunecoasă, în formă de rinichi. Faţadele sînt perforate de cămine şi cafenele, unele adînci de un metru şi ceva, altele pierzîndu-se într-o reţea de încăperi şi coridoare.

La toate nivelurile, încrucişări de poduri, pasarele, funiculare. Juni catatonici îmbrăcaţi femeieşte în pelerine din pînză de sac şi zdrenţe împuţite, cu chipurile machiate din greu, în culori violente, deasupra unui strat de vînătăi, peste un arabesc de cicatrice supurînd, crăpate pînă la sticlirea de sidef a osului se înghesuie în trecători cu o insistenţă tăcută, lipicioasă.

Traficanţi de Carne Neagră, carnea gigantului miriapod acvatic negru – ajungînd uneori la doi metri lungime, vieţuind în trecători de stînci

negre și lagune maronii, irizate – expun crustacee paralizate în colțuri camuflate din Plaza, vizibile doar pentru Consumatorii de Carne.

Adepți ai unor îndeletniciri antediluviene, inimaginabile, mîzgălind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, traficanți pe piața neagră a celui de-al treilea război mondial, amputatori telepatici, osteopați ai spiritului, anchetatori ai infracțiunilor denunțate de jucători de șah binevoitori și paranoici, portărei aducînd la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzînd mutilări inimaginabile ale spiritului, funcționari ai unor state polițienești neconstituite încă, brokeri de vise feerice și nostalgii testate pe celule sensibilizate ale nevoii de drog și oferite la schimb pe materiile prime ale voinței, băutori ai Fluidului Greu închis în chihlimbarul translucid al viselor.

Meet Cafe se află pe o latură din Plaza, un labirint de bucătării, restaurante, cămăruțe de dormit, balcoane de oțel primejdioase și pivnițe deschise spre băi subterane.

Pe fotolii acoperite cu satin alb, Mugwumpi[1] în pielea goală sorb siropuri translucide, colorate, prin paie de alabastru. Mugwumpii nu au ficat și se hrănesc exclusiv cu dulciuri. Buze subțiri, violacee acoperă un cioc de os negru ascuțit ca o lamă, cu care se sfîșie adesea-n bucăți în luptele pentru clienți. Aceste creaturi secretă din penisurile lor în erecție un lichid care produce dependență și prelungește viața prin încetinirea metabolismului. (De fapt, toți agenții longevității s-au vădit a produce dependență direct proporțional cu eficacitatea în materie de prelungire a vieții.) Dependenții de fluidul secretat de Mugwumpi sînt cunoscuți sub numele de Reptile. Unele dintre acestea plutesc deasupra fotoliilor cu carnea lor roz-negricioasă. Evantaie de cartilaj verde acoperit de peri cavernoși, erectili prin care Reptilele absorb fluidul, le mijesc după fiecare ureche. Evantaiele, care se mișcă din cînd în cînd la atingerea unor curenți invizibili, servesc de asemenea pentru o formă de comunicare cunoscută doar Reptilelor.

1. Scris cu literă mică, *mugwump* are înțelesul de „persoană neutră sau independentă, mai ales din punct de vedere politic". Etimologic, cuvîntul provine din limba algonquin a tribului amerindian omonim (de la *mogki* – mare + *-omp* -om); cu majusculă, cuvîntul îi desemnează pe disidenții republicani din S.U.A. care au refuzat să-l susțină pe candidatul republican, acuzat de corupție, la alegerile prezidențiale din 1884 (n. tr.).

În timpul Panicilor bienale, cînd beliţii, jupuiţii de la Poliţia Onirică dau iama prin oraş, Mugwumpii se refugiază în cele mai adînci crevase şi rămîn săptămîni în şir în biostază, ferecaţi în cămăruţe. În acele zile de teroare cenuşie, Reptilele ţîşnesc din ce în ce mai rapid, vociferează una peste capul celeilalte cu o viteză supersonică, craniile lor flexibile fîlfîind în vîrtejurile negre ale agoniei lor de insectă.

Poliţia Onirică se dezintegrează în bule de ectoplasmă putredă măturate de un bătrîn trăgător, tuşind şi scuipînd în dimineaţa intoxicată. Mugwump Man apare cu boluri de alabastru pline cu fluid şi Reptilele se potolesc.

Aerul e din nou liniştit şi limpede ca glicerina.

Marinarul îşi reperă Reptila. Se strecură şi comandă un sirop verde. Reptila avea o gură de cartilaj maroniu, mică şi rotundă ca un disc, ochi verzi, lipsiţi de expresie, aproape acoperiţi de membrana subţire a pleoapei. Marinarul aşteptă o oră pînă cînd creatura îi remarcă prezenţa.

— Ceva ouă pentru Umflatul? întrebă el, vorbele sale agitînd perii de pe evantaiele Reptilei.

Îi trebuiră două ore Reptilei ca să ridice trei degete rozalii transparente, acoperite de un puf negru.

Mai mulţi Consumatori de Carne stăteau întinşi în vomă, prea slăbiţi ca să se mai mişte. (Carnea Neagră e ca brînza cu mucegai, irezistibil de gustoasă şi săţioasă în acelaşi timp, astfel încît consumatorii mănîncă, vomează şi mănîncă din nou, pînă cînd cad epuizaţi.)

Un june fardat intră clătinîndu-se înăuntru şi smulse unul dintre cleştii mari, negri, trimiţînd rotocoale de aromă dulceagă, greţoasă prin cafenea.

Spital

NOTE DIN TIMPUL DEZINTOXICĂRII. Paranoia de la începutul privării de drog... totul pare albastru... Carnea moartă, păstoasă, atonă...

Coşmarele sevrajului. O cafenea cu pereţii acoperiţi de oglinzi. Goală... aşteptare... cineva apare într-o uşă laterală... un arab mic de statură, plăpînd, îmbrăcat într-o *jelabah* maro, cu barbă şi chip cenuşiu...

am în mînă o cană cu acid în fierbere... cuprins de o convulsie sub imperiul nevoii, i-l arunc în față...

Toți arată a toxicomani...

Cîțiva pași în curtea spitalului... În lipsa mea, cineva mi-a folosit foarfecele, sînt pătate cu o zeamă lipicoasă, maroniu spre roșu... Mai mult ca sigur, cățeaua de îngrijitoare, care și-a coafat blana...

Europeni cu aspect groaznic se-nghesuie pe scări, o interceptează pe soră cînd am nevoie de medicament, varsă pișatul în chiuvetă cînd mă spăl, ocupă closetul ore-ntregi – pescuind probabil după degetul de cauciuc umplut cu diamante pe care și l-au dosit în găoază...

De fapt, toată gașca de europeni s-a mutat lîngă mine... Bătrîna mamă se operează și fiica ei s-a introdus, degrabă, la fața locului, ca să se asigure că hoașca e tratată cum trebuie. Vizitatori ciudați, rude, se vede treaba... Unul dintre ei poartă pe post de ochelari piesele alea pe care bijutierii și le înșurubează în ochi cînd examinează pietre...... Pesemne vreun șlefuitor de diamante la ananghie... Tipul care a bulit Diamantul Throckmorton și a fost virat din branșă... Bijutierii ăia stînd în jurul Diamantului în redingotele lor, așteptîndu-l pe Meseriaș. O greșeală de un micron poate să compromită piatra completamente, așa că tre' să-l importe pe gagiu' clasa-ntîi de la Amsterdam ca să facă treaba... Tipul își face apariția beat mort cu un ciocan pneumatic uriaș și trosnește diamantul, care se face praf și pulbere...

Nu știu de un' să-i iau pe acești cetățeni... Furnizori de iarbă din Alepo?... Traficanți de prematuri din Buenos Aires? Cumpărători iliciți de diamante din Johannesburg?... Negustori de sclavi din Somalia? Colaboratori, cel puțin...

Permanent, vise legate de marfă: caut un cîmp cu maci... Traficanți de alcool cu pălării negre de cowboy, din vremea prohibiției, mă îndrumă spre o cafenea din Orientul Apropiat... unul dintre chelneri e furnizor de opiu iugoslav...

Cumpăr un plic de heroină de la o lesbiană din Malaiezia într-un impermeabil alb strîns cu un cordon pe talie... Înfașc materialul în secția tibetană a muzeului. Ea tot încearcă să mi-l fure înapoi... Caut un loc să mă-nțep în venă...

Momentul crucial al dezintoxicării nu e faza inițială a nevoii acute, ci acela dinaintea eliberării din țesătura drogului... Are loc un interludiu de coșmar, alcătuit dintr-o panică a celulelor, viața suspendată între

două moduri de a fi... În acest punct, tînjirea după drog se concentrează într-o foame ultimă, disperată, şi pare să capete o putere de vis: împrejurările îţi scot marfa în cale... un consumator de pe timpuri... un infirmier manglitor, un vindecător binevoitor, pus pe scris reţete...

Un gardian în uniformă din piele de om, vestă de cioroi cu nasturi din dinţi galbeni cariaţi, cămaşă elastică de Piele Roşie, şorţ din adolescent nordic bronzat, sandale din piele de talpă bătătorită de tînăr ţăran malaiezian, eşarfă brun-cenuşiu înfăşurată pe gît şi vîrîtă în cămaşă. (Brun-cenuşiu e o culoare ca un gri *sub* o piele brună. Se întîlneşte uneori la negrii altoiţi cu albi, amestecul nu a ieşit şi culorile se separă precum uleiul în apă...)

Gardianul e întotdeauna la patru ace, fiindcă n-are nimic de făcut, îşi păstrează toată leafa pentru îmbrăcăminte de calitate şi se schimbă de trei ori pe zi în faţa unei oglinzi imense, care măreşte. E chipeş, cu trăsături latine şi ten proaspăt, cu o mustaţă subţire, bine desenată, ochi mici şi negri, ochi pustii şi lacomi, de insectă fără vise.

Cînd ajung la frontieră, Gardianul iese precipitat din ghereta sa, cu un cadru de oglindă la gît. Încearcă să-şi scoată oglinda de pe gît... Nu s-a mai întîmplat pînă acum aşa ceva, să ajungă cineva pînă la frontieră. Gardianul şi-a zgîriat laringele scoţînd cadrul de oglindă... Şi-a pierdut vocea... Deschide gura, i se vede limba săltîndu-i înăuntru. Faţa netedă şi inexpresivă şi gura deschisă cu limba mişcîndu-i-se înăuntru sînt neînchipuit de hidoase. Gardianul îşi ridică braţul. Întregul trup i se zgîlţîie în convulsii dezaprobatoare. Trec mai departe şi desprind lanţul care barează drumul. Cade pe caldarîm cu un zăngănit metalic. Depăşesc frontiera. Gardianul rămîne în urmă, în ceaţă, uitîndu-se după mine. Apoi agaţă lanţul la loc, se-ntoarce-n gheretă şi începe să-şi smulgă fire din mustaţă.

Tocmai au adus aşa-zisul prînz... Un ou fiert tare, care, curăţat de coajă, dă la iveală un obiect cum n-am mai văzut... Un ou foarte mic, de o culoare galben-maronie... Probabil de ornitorinc. Portocala conţinea un vierme enorm şi cam asta era tot... Chiar că primul venit, primul servit... În Egipt e un vierme de ţi se bagă-n rinichi şi creşte pînă la dimensiuni uriaşe. În cele din urmă, rinichiul mai e doar o coajă subţire în jurul viermelui. Gurmanzi temerari apreciază carnea Viermelui mai mult

decît orice altă delicatesă. Se zice că are o savoare de nedescris... Un criminalist din Interzone, cunoscut ca Ahmed Autopsie, a făcut avere din trafic cu carne de Vierme.

Școala franceză e peste drum de fereastra mea și îi ochesc pe băieți prin binoclul x8... Așa de apropiați, că aș putea să întind brațul și să-i ating... Poartă șorturi... Le văd pielea de găină de pe picioare în răcoarea dimineții de primăvară... Mă proiectez afară prin binoclu, peste drum, fantomă în soarele de dimineață, turmentat de pofte dematerializate.

Ți-am povestit cum eu și cu Marv am plătit odată doi puști arabi cu șaij' de cenți ca să ne uităm la ei cînd și-o trag? Îl întreb deci pe Marv, „Crezi c-or s-o facă?"

Și el îmi zice, „Cred că da. Le e foame."

Eu zic, „Îmi place să-i văd așa".

Mă simt un pic ca un moș vicios, dar *„Son cosas de la vida"*, cum a zis Sobera de la Flor cînd garda l-a dojenit pentru c-a-mpușcat-o pe pizda aia, i-a dus cadavrul într-un motel și i-a tras-o...

„Făcea figuri, nu e ea de-aia s-o faci repede", a zis... „Nu merge la mine cu de-astea." (Sobera de la Flor era un criminal mexican condamnat pentru o serie de crime mai degrabă nemotivate.)

Toaleta a fost închisă trei ore în cap... Cred că o folosesc ca sală de operații...

SORĂ: Nu-i mai găsesc pulsul, dom' doctor.

DR. BENWAY: Poate și l-o fi pitit în pizdă-ntr-un deșt de mănușă.

SORĂ: Adrenalină, dom' doctor?

DR. BENWAY: Paznicul de noapte și-a injectat-o pe toată-n lipsă de altă distracție.

Se uită-mprejur și apucă un băț din ăla cu o cupă de cauciuc ca o ventuză la capăt, cu care se desfundă chiuvetele... Se apropie de pacient...

— Fă o incizie, domnule doctor Limpf, îi spune asistentului său îngrozit... O să-l masez la inimă.

Doctorul Limpf dă din umeri și începe incizia. Doctorul Benway spală ventuza, vînturînd-o prin closet...

SORĂ: N-ar trebui sterilizată, dom' doctor?

DR. BENWAY: Probabil, dar nu mai e timp.

Se așază pe ventuză ca pe un scaun de paie, urmărindu-și asistentul, care face incizia...

— Voi, ăştia cu caş la gură, n-aţi fi în stare să umblaţi la un coş fără un scalpel electric cu vibraţii, drenaj şi sutură automatice... Curînd o să operăm prin telecomandă, pe pacienţi pe care n-o să-i mai vedem deloc... N-o să mai fim decît nişte mînuitori de butoane. Toată măiestria dispare din chirurgie... Toată ştiinţa, toată dibăcia, toată arta improvizaţiei... Ţi-am povestit cum am practicat odată o apendicectomie cu o cutie de sardine ruginită? Altădată m-am trezit fără instrumentul de bază şi am îndepărtat o tumoare uterină cu dinţii. Asta se întîmpla în Effendi de Sus, şi pe deasupra...

DR. LIMPF: Incizia e gata, domnule doctor.

Dr. Benway vîră desfundătorul în incizie şi-l mişcă-n sus şi-n jos. Sîngele îi împroaşcă pe doctori, pe soră şi stropeşte pereţii... Ventuza produce un sunet înfiorător.

SORĂ: Cred că e pierdută, dom' doctor.

DR. BENWAY: Ajungă-i zilei necazul ei.

Se-ndreaptă spre un dulap de medicamente, de-a curmezişul camerei.

— Un nenorocit de trăgător mi-a-ndoit cocaina cu Dero! Soră! Trimite băiatul, fuga cu reţeta asta la farmacie!

Dr. Benway operează într-un amfiteatru plin cu studenţi:

— Deci, copii, n-o să vedeţi operaţia asta practicată prea des, şi asta dintr-un motiv precis... Vedeţi voi, medical, ea n-are absolut nici o valoare. Nimeni nu ştie care a fost scopul ei la origine sau dacă a avut vreun scop. Personal, cred că a fost de la bun început o pură creaţie artistică. Precum toreadorul care, cu îndemînarea şi ştiinţa pe care le posedă, scapă cu bine de pericolul căruia i s-a expus şi pe care l-a provocat el însuşi, tot aşa, prin această operaţie, chirurgul îşi pune pacientul în pericol în mod deliberat, şi apoi, cu o iuţeală şi o promptitudine incredibile, îl salvează de la moarte în ultima fracţiune de secundă posibilă... L-a văzut vreunul dintre voi pe Dr. Tetrazzini la o reprezentaţie? Zic bine reprezentaţie, căci operaţiile lui erau adevărate spectacole. Începea prin a arunca, din prag, un scalpel de-a curmezişul camerei, în pacient, şi apoi îşi făcea intrarea în paşi de balet. Iuţeala sa era incredibilă. „Nu le las timp să moară", avea obiceiul să spună. Tumorile îi produceau o stare de furie şi frenezie. „Nenorocite de celule indisciplinate!" mîrîia, apropiindu-se de tumoare cu mişcări de cuţitar.

Un tînăr ţîşneşte pe scena de operaţie şi, scoţînd la iveală un scalpel, se îndreaptă spre pacient.

— Un espontaneo! Opriţi-l înainte să-mi eviscereze pacientul!

(Espontaneo e un termen din luptele cu tauri, desemnînd o persoană din public care țîșnește în ring, scoate o mantie pe care a ținut-o ascunsă și o agită de cîteva ori prin fața taurului înainte să fie scos din ring.)

Îngrijitorii se încaieră cu tînărul espontaneo, care este în cele din urmă scos din sală. Anestezistul profită ca să smulgă o plombă de aur masiv din gura pacientului...

Trec prin fața camerei 10 din care m-au scos ieri... Caz de maternitate, presupun... Ploști pline de sînge și de tampoane și secreții de femelă indescriptibile, destule ca să polueze un continent... Dacă vine cineva să mă viziteze în fosta mea cameră, o să creadă că am dat naștere unui monstru și că Departamentul de Stat încearcă să mușamalizeze toată povestea...

Muzică din *I Am an American*... Un bărbat în vîrstă, în pantaloni cu dungi și redingotă de diplomat, stă pe o estradă îmbrăcată-n drapelul american. Un tenor decrepit, în corset – plesnind în costumul său de explorator de secol XVIII – cîntă *Star Spangled Banner*, acompaniat de o orchestră. Cîntă ușor sîsîit...

DIPLOMATUL (citind de pe un sul mare de bandă de telegraf, care crește încontinuu și i se încîlcește printre picioare): Dezmințim categoric că *vreun* cetățean de sex masculin al Statelor Unite ale Americii...

TENOR: *Oh thay can you thee*...

Vocea i se frînge și urcă într-un falsetto ascuțit.

În cabina de înregistrare, Tehnicianul dă pe gît un pahar de bicarbonat de sodiu și rîgîie în palmă „Al dracu' de tenor, e poponar", mormăie înciudat. „Mike! Bah" – strigătul se-ncheie cu un rîgîit. „Taie-i microfonul la bășina asta bulangie și trimite-o la plimbare. E dat afară chiar din această clipă... Adu-o pe Liz atleta, aia cu schimbarea de sex... Ea cel puțin e tenor cu normă-ntreagă... *Costum*? De unde pula mea să știu? Nu sînt un bulangiu de decorator de la serviciul costume! *Ce face*? Tot serviciul costume închis din motive de securitate? Ce sînt eu, caracatiță? Să vedem... Ce-ar fi s-o dăm pe Indieni? Pocahontas sau Hawatha?... Nu, nu e bine. Țipă vreun cetățean de-ăla deștept că să și-o ia Indienii înapoi... O uniformă din Războiul Civil, tunică nordistă și pantaloni de sudist ca s-arătăm cum s-au unit din nou? Am putea s-o facem Buffalo Bill sau Paul Revere[1] sau s-o deghizăm în cetățeanul ăla care nu

1. Paul Revere, 1735-1818, patriot american distins în timpul Războiului de Independență (n. tr.).

cacă steagul, nu-l pleacă adică, sau recrut, sau grenadier, sau Soldatul Necunoscut... așa e cel mai bine... acoper-o cu un monument, așa nimeni nu mai tre' s-o vadă...

Lesbiana, ascunsă-ntr-un Arc de Triumf din carton presat, își umflă plămînii imenși și dă drumul unui muget teribil:

„Oh say do that Star Spangled Banner yet wave..."

Arcul de Triumf crapă de sus pînă jos, larg. Diplomatul își duce palma la frunte...

DIPLOMATUL: Că vreun cetățean de sex bărbătesc al Statelor Unite a dat naștere în Interzone sau în orice alt loc...

„O'er the land of the FREEEEEEEEEE..."

Buzele Diplomatului se mișcă, dar nimeni nu-l aude. Tehnicianul își acoperă urechile cu mîinile și urlă „Sfîntă Fecioară!". Placa dentară începe să-i vibreze ca o drîmbă și îi zboară cu viteză din gură... Încearcă s-o prindă cu o mișcare nervoasă, o ratează și își acoperă gura cu mîna.

Arcul de Triumf se prăbușește cu un zgomot teribil și o dă la iveală pe Lesbiană stînd în picioare pe un piedestal, îmbrăcată doar cu un suspensor din piele de leopard, cu o imensă dublură de cauciuc în față... Afișează un zîmbet stupid și își încordează mușchii uriași... tehnicianul umblă în patru labe prin cabina de control după placă și dă, țipînd, comenzi neinteligibile: „Ghide gaia ia înate!! daie migovoiu!"

DIPLOMATUL (ștergîndu-și sudoarea de pe frunte): Vreunei creaturi de orice fel sau specie...

„And the home of the brave..."

Chipul diplomatului se întunecă. Se clatină, se lasă pe balustradă, cu sîngele curgîndu-i din ochi, nas și gură, murind în urma unei hemoragii cerebrale.

DIPLOMATUL (abia auzibil): „Departamentul dezminte... neamerican... Se distruge... Vreau să spun că n-a existat... Categor..." *Moare.*

În cabina de control, panourile sar în aer... descărcări electrice pîrîie prin încăpere... Tehnicianul, în pielea goală, cu corpul înegrit de flăcări, se clatină ca o apariție din Götterdamerung[1], țipînd: ghideînate!! govou!" O explozie finală îl reduce pe Tehnician la o grămadă de scrum.

1. În germană în original – Căderea Zeilor, din mitologia germană – înfrîngerea zeilor în lupta finală cu forțele răului (n. tr.).

Gave proof through the night
That our flag is still there...

Note din timpul dependenței. Injecții cu Eukodol la fiecare două ore. Am un loc în care-mi pot strecura acul direct în venă, rămîne căscată ca o gură roșie supurîndă, umflată și obscenă, o picătură de sînge și puroi se prelinge-ncet după ce mă-nțep...

Eukodolul este o varietate chimică a codeinei – dihidroxicodeină. Seamănă, la efect, mai mult cu Cocaina decît cu Morfina... Cînd ți-o tragi cu Coca în plin, simți o rafală de plăcere pură în cap... După zece minute mai vrei una... Plăcerea morfinei e în viscere... Îți asculți măruntaiele după ce ai tras-o... Dar C-ul intravenos e electricitate prin creier, activînd conexiunile plăcerii prin cocaină... Nu există sindrom al privării de cocaină. E o nevoie a creierului și numai a lui – o nevoie fără corp și fără simțuri. Nevoie de fantomă împotmolită. Foamea de Cocaină ține doar cîteva ore, cît sînt stimulate canalele C. Pe urmă o uiți. Eukodolul e ca o combinație de H și C. Tre' să fii neamț să născocești așa o marfă a dracu'. Eukodolul ca și morfina e de șase ori mai puternic decît codeina. Heroina de șase ori mai tare ca morfina. Dihidrooxiheroina ar trebui să fie de șase ori mai puternică decît heroina. Foarte posibilă crearea unui drog atît de adictiv, încît o singură injecție să provoace dependență pe viață.

Note din timpul dependenței – continuare: Apucînd acul, îmi întind spontan mîna stîngă după garou. Asta o iau ca un semn că pot să mă-nțep în singura venă utilizabilă din brațul stîng. (Mișcările de legare a garoului sînt astfel ordonate încît îți legi, în mod normal, brațul cu care l-ai apucat.) Acul alunecă înăuntru ușor, pe lîngă o bătătură. Caut prin zonă. Brusc, o coloană subțire de sînge țîșnește prin seringă, pentru o clipă la fel de consistentă ca un fir roșu de sîrmă.

Trupul știe în ce vene ți-o poți trage și transmite cunoașterea asta în mișcările spontane pe care le faci cînd te pregătești să te-nțepi... Cîteodată acul țintește ca o baghetă magică. Altădată trebuie să aștept mesajul. Dar, după ce sosește, nimeresc totdeauna sîngele.

O orhidee roșie înflori pe fundul pipetei. Ezită timp de-o secundă, apoi apăsă cauciucul, privind lichidul precipitîndu-se-n venă, aspirat parcă de setea tăcută a sîngelui său. Rămăsese un strat subțire, irizat, de sînge

în pipetă, și gulerul de hîrtie albă era îmbibat de sînge ca un bandaj. Se aplecă și umplu pipeta cu apă. În timp ce o pompa afară, doza îl lovi în stomac, o rafală moale, plăcută.

Mă uit la pantalonii mei jegoși, nu m-am schimbat de luni de zile... Timpul se scurge priponit de o seringă cu un fir lung de sînge... Uit sexul și toate plăcerile pătrunzătoare ale trupului – o fantomă cenușie, împotmolită în drog. Băieții spanioli îmi zic *El Hombre Invisible* – Omul Invizibil...

Douăzeci de flotări în fiecare dimineață. Drogul îndepărtează grăsimea, lasă însă mușchii mai mult sau mai puțin intacți. Dependentul pare să aibă nevoie de mai puține țesuturi... O fi posibil să se izoleze molecula contra grăsimii din compoziția mărfii?

Gălăgie tot mai mare la Farmacie, alerte șuierate ca la un telefon nepus în furcă... O zi-ntreagă, pînă la 8 p.m., ca să mă scot cu două cutii de Eukodol...

Venele și banii pe terminate.

Somnul, în continuare, de bază. Noaptea trecută m-am trezit cînd cineva îmi strîngea mîna. Era cealaltă mînă a mea... Adorm citind și cuvintele capătă semnificațiile unui cod... Obsesie a codurilor... Omul contractează o serie de boli care silabisesc un mesaj codificat...

Mă-nțep în fața lui D.L. Caut vena pe piciorul gol și jegos... Trăgătorii nu mai au nici o rușine... Sînt insensibili la repulsia celorlalți... E îndoielnic că rușinea poate exista în absența libidoului sexual... Rușinea toxicomanului dispare împreună cu sociabilitatea sa nesexuală, care ține și ea tot de libido... Dependentul își privește corpul în mod impersonal, ca pe un instrument de absorbție a elementului în care trăiește, își evaluează țesuturile cu răceala unui negustor de cai. „N-are rost să-ncerc o-nțepătură aici". Ochii morți de pește alunecă peste o venă devastată.

Pe un somnifer de tip nou, numit Soneryl... Nu simți că ți-e somn... Treci în starea de adormire fără tranziție, cazi brusc în mijlocul unui vis... De ani de zile într-un lagăr de prizonieri, suferind din cauza malnutriției...

Președintele e trăgător, dar nu poa' să o rezolve direct, dată fiind poziția sa. Așa că se aranjează prin intermediul meu... Din cînd în cînd

avem contacte și îl reîncarc. Acesta contacte pot avea, pentru un spectator întîmplător, aspectul unor practici homosexuale, dar de fapt excitația nu e, în esența ei, sexuală și climaxul e momentul separării, cînd reîncărcarea este încheiată. Penisurile în erecție sînt puse în contact – cel puțin la început am folosit această metodă, dar punctele de contact se uzează ca și venele. Acum trebuie, cîteodată, să-mi strecor penisul sub pleoapa lui stîngă. Sigur că pot să-l rezolv cu o Reîncărcare Osmotică, care e echivalentă cu o injecție sub piele, dar asta-nseamnă o recunoaștere a înfrîngerii. O atare R.O. îi strică Președintelui dispoziția cîteva săptămîni și riscă să producă un măcel atomic. Iar Președintele plătește scump această Dependență Oblică. A renunțat la orice control de sine și e dependent ca un copil în pîntece. Dependendentul Oblic resimte un întreg spectru de groaze subiective, demențe protoplasmatice tăcute, agonia oribilă a oaselor. Tensiunile se adună, energii pure fără conținut emoțional traversează corpul zguduindu-l cum se zguduie corpul cuiva în contact cu firele de înaltă tensiune. Dacă legătura sa de reîncărcare se întrerupe de azi pe mîine, Dependentul Oblic e cuprins de spasme electrice atît de violente, că oasele i se desprind și omul moare, cu scheletul sforțîndu-i-se să se cațere și să scape din carnea sa devenită de neîndurat, ca să alerge fără înconjur la cel mai apropiat cimitir.

Relația între un D.O. (Dependent Oblic) și L.R. (Legătura de Reîncărcare) este atît de intensă, încît nu-și pot suporta unul altuia prezența decît pentru intervale scurte și rare – în afară de întîlnirile pentru reîncărcare, vreau să zic, cînd orice contact personal e eclipsat de procesul reîncărcării.

Citind ziarul... Ceva despre tripla crimă din Rue de la Merde, Paris: „O reglare de conturi"... Gîndurile-mi tot fug... „Poliția l-a identificat pe autor... Pepe El Culito... Curulețul, un diminutiv afectuos." Chiar asta scrie?... Încerc să mă fixez pe cuvinte... ele se desfac într-un mozaic fără sens...

BÎJBÎIND PRIN BANDĂ UZATĂ la frontiera dintre desprindere și recădere, o zonă a nimănui cenușie și amorțită, cu miasme cavitare și căscat înfundat după somnul chimic, Lee află că tînărul toxicoman intrat la el în cameră la 10 dimineața tocmai se întorsese după două luni de scufundări în Corsica și se lăsase de droguri...

„Venit să-și prezinte noul corp", stabili Lee cu un frison al nevoii matinale de marfă. Își dădea seama că revede – sigur, *Miguel*, mersi – se întîmplase cu trei luni înainte, în Metropolă, dus, cu capul căzut pe masă peste un ecler galben și rînced care urma, peste două ore, să otrăvească o pisică, hotărî deci că efortul de a-l vedea pe Miguel la 10 dimineața era suficient și fără corvoada de a corecta o eroare – („ce-i aici, plantație?") fapt care ar implica de asemenea plasarea imaginii actuale a lui Miguel în spații foarte-ncărcate, precum un nemernic de obiect masiv, aiurea, rămas deasupra-ntr-o valiză.

— Arăți excepțional, spuse Lee, ștergînd degajat semnele mai evidente ale dezgustului cu un șervețel năclăit, observînd cenușiul mărfii impregnat pe chipul lui Miguel, cercetînd tiparele ponoselii, vizibile ca și cum om și îmbrăcăminte ar fi umblat ani și ani pe potecile timpului fără nici o oprire în spațiu ca să se aranjeze...

„Și-n plus, în timp aș putea să-ndrept eroarea... Lazăr, du-te-acasă... Plătește-ți Omul și du-te-acasă... La ce-mi trebe să-ți văd hoitul tău de-mprumut pe-aici?"

— Mă bucur nespus să te văd curat... Ai făcut cum e mai bine.

Miguel înota prin cameră, săgetînd peștele cu mîna...

— Cînd ești acolo dedesubt, nu te mai gîndești la haș...

— Ești mai scos așa, spuse Lee, mîngîind visător o cicatrice lăsată de acele de seringă pe dosul mîinii lui Miguel, urmărind și răsucind ușor, cu degetele, traseele și tiparele pielii sale moi și roșiatice...

Miguel se scărpină pe braț... Privi pe fereastră... Corpul începu să-i tresară ușor, galvanizat, odată aprinse canalele mărfii... Lee stătea și aștepta. „Bătrîne, nimeni nu se-apucă iar de la una singură..."

— Știu ce fac.

— Toți zic așa...

Miguel luă pila de unghii.

Lee închise ochii: „Prea mă seacă".

— O, mulțumesc, a fost super.

Pantalonii lui Miguel i se lăsară pe glezne. Rămase în picioare în pardesiul său inform de carne, care se făcu din maro verde și apoi incolor în lumina dimineții și căzu, cu stropi mari, pe podea.

Ochii lui Lee alunecară în substanța feței... o tresărire ușoară, rece, cenușie...

— Curăț-o, spuse el. Destulă mizerie aici, oricum.

— Oo, oh, sigur.

Miguel își făcu de lucru cu un făraș.

Lee dădu deoparte plicul cu heroină.

Lee trăia într-o permanentă a treia zi pe uscat, fără doză, cu, desigur, anumite hmmm... întreruperi esențiale ca să alimenteze focurile care-i ardeau în substanța sa galben-roz-maronie gelatinoasă și-i ocoleau carnea plutitoare. La început carnea sa era pur și simplu moale, atît de moale și fragilă, că era străpunsă pînă la os de particule de praf, curenți de aer și paltoane fîlfîind, în timp ce contactul direct cu ușile și scaunele nu părea să producă vreun neajuns. Nici o rană nu se vindeca în această moliciune, această tentativă de carne... Tendoane albe, lungi de mucegai se-nfășurau în jurul oaselor sale dezgolite. Un iz muced de testicule atrofiate îi vătuia corpul cu un abur cenușiu, cețos...

La prima sa infecție gravă, termometrul în fierbere a lansat un glonț de argint viu prin creierul sorei și ea a căzut moartă, cu un țipăt spart. Doctorul a aruncat o privire și a tras obloanele de oțel pentru situații de urgență. A dat dispoziție ca patul în flăcări să fie evacuat imediat, împreună cu ocupantul său, din incinta spitalului.

— Am impresia că poa' să-și producă penicilina singur, a mormăit doctorul.

Dar infecția a ars mucegaiul... Lee trăia acum cu grade variabile de transparență... Fără să fie propriu-zis invizibil, era cel puțin greu de văzut. Prezența lui nu era băgată cu adevărat în seamă... Oamenii îl considerau o proiecție sau îl respingeau ca pe o reflexie, o umbră: „Vreo șmecherie cu lumini sau o firmă de neon".

Acum Lee simți primele spasme seismice ale Vechii și Credincioasei Arsuri Reci. Împinse fantoma lui Miguel pe hol cu un lujer politicos, dar ferm.

— Iisuse! spuse Miguel. Tre' s-o șterg.

Ieși în grabă. Flăcări roz de histamine țîșniră din miezul incandescent al lui Lee și îi acoperiră extremitățile sîngerînde. (Camera era ignifugă, pereții de fier bășicați și presărați cu cratere lunare.) Luă o doză mare și își schimbă programul.

Se hotărî să-și viziteze un coleg, NG Joe, care o luase pe marfă în timpul unei crize de Bang-utot în Honolulu.

(Precizare: Bang-utot, literal, „să încerci să te trezești și să gemi...". Moartea survenind în timpul unui coșmar... Patologia se întîlnește la bărbați originari din Asia de Sud-Est... În Manila sînt înregistrate în jur de 12 cazuri de deces din cauză de Bang-utot în fiecare an.

Un bărbat care s-a vindecat a spus că „un omuleț" îi stătea pe piept și-l sugruma.

Victimele știu adesea că vor muri; își exprimă teama că propriul penis le va intra în corp și îi va ucide. Cîteodată își țin penisul strîns, într-o stare de isterie zgomotoasă, și îi cheamă pe ceilalți în ajutor să nu le scape, penisul, și să le străpungă trupul. Erecțiile, de felul celor care apar în mod normal în timpul somnului, sînt considerate deosebit de periculoase și pasibile să provoace un atac fatal... Cineva a născocit un dispozitiv Rube Goldberg[1] care să prevină erecțiile în timpul somnului. Dar a murit de Bang-utot.

Autopsiile amănunțite ale victimelor Bang-ututului au evidențiat lipsa unei cauze organice a morții. Există adesea semne de strangulare (provocată de ce anume?); cîteodată ușoare hemoragii ale pancreasului și plămînilor – insuficiente ca să provoace moartea și, la fel, de origine necunoscută. Autorul a ajuns la opinia că moartea are drept cauză o deplasare a energiei sexuale, avînd ca efect erecția plămînilor și, în consecință, strangularea... a se vedea un articol de Nils Larsen, doctor în medicină, *The Man with the Deadly Dream* în *Saturday Evening Post*, 3 decembrie 1955. De asemenea, un articol de Erle Stanley Gardner din *True Magazine*.)

NG trăia cu o spaimă constantă de erecții și își tot sporea dozele din cauza asta. (Precizare: e un lucru bine cunoscut și regretabil, e un lucru

1. Rube Goldberg (1883-1970), autor american de caricaturi și benzi desenate; numele lui este legat de conceperea (ironică) a unor aparate, tehnologii și mecanisme foarte complicate pentru realizarea unor acțiuni simple. Astăzi, în S.U.A., concursuri destinate unor „invenții" de acest gen îi poartă numele (n. tr.).

de tristă notorietate și cît se poate de agasant că oricine devine, din cauza vreunei incapacități oarecare, dependent, va prezenta, în perioadele de lipsă sau privare prea multă distracție, cum ar veni o nemăsurată bombare, o geometrică expansiune, o proliferare a socotelii.)

Un electrod fixat pe unul dintre testicule a străfulgerat și NG s-a trezit în mirosul de carne arsă și s-a-ntins după seringa-ncărcată. S-a răsucit într-o poziție fetală și și-a strecurat acul în coloană. A scos acul cu un oftat ușor de plăcere și și-a dat seama că Lee era în cameră. Un glonț prelung s-a ondulat din ochiul drept al lui Lee și a scris pe perete, cu o mîzgă irizată: „Marinarul e în oraș și cumpără TIMP".

Aștept în fața unei farmacii care se va deschide la nouă. Doi băieți arabi rostogolesc coșuri de gunoi pînă la o ușă masivă, de lemn, într-un perete dat cu var. Praf brăzdat de urină în fața ușii. Unul dintre băieți e aplecat peste coșurile grele, cu pantalonii strînși pe bucile descărnate. Se uită la mine cu privirea neutră, liniștită a unui animal. Mă trezesc cu un salt, cu senzația că puștiul e real și că am ratat o întîlnire pe care o aveam cu el în după-masa asta.

„Așteptăm o echilibrare suplimentară", spune Inspectorul într-un interviu cu Trimisul Nostru Special. „Altfel vor apărea" – Inspectorul ridică un picior cu un gest tipic nordic – „nu-i așa? embolii, alte probleme. Dar poate că o să facem rost de o cameră de depresurizare potrivită."

Inspectorul se desface la șliț și începe să se caute de păduchi, aplicîndu-și alifie dintr-un mic vas de lut. În mod evident, interviul e pe punctul să ia sfîrșit. „Plecați? Deja?" exclamă el. „Deci, cum spunea un judecător către un coleg de-al său, fii drept, și dacă nu poți fi drept, fii arbitrar. Cu regretul neprezentării obscenităților curente". Își ridică mîna dreaptă acoperită cu o alifie galbenă și puturoasă.

Trimisul Lor Special se-aruncă-nainte și apucă mîna unsuroasă, cu ambele ale sale. „A fost o plăcere, domnule Inspector, o plăcere de nedescris", spune el, scoțîndu-și mănușile, făcîndu-le ghem și zvîrlindu-le în coșul de gunoi. „Se decontează", zîmbește apoi.

FIRE DE AUR ŞI PLUŞ ROŞU. Un bar rococo în faţa unui perete roz de sidef. Aerul e împînzit de o substanţă dulceagă şi malefică, cu iz de miere alterată. Bărbaţi şi femei în haine de seară îşi sorb digestivele prin paie de alabastru. Un Mugwump levantin stă, dezgolit, pe un scaun de bar acoperit cu mătase roz. Leorpăie miere caldă dintr-o cupă de cristal, cu o limbă lungă şi neagră. Părţile sale genitale au un aspect desăvîrşit – pulă circumcisă, păr pubian strălucitor. Buzele sale sînt subţiri şi violacee ca nişte buze de penis, ochii goi, cu un calm de insectă. Mugwumpul nu are ficat, nutrindu-se exclusiv cu dulciuri. Mugwumpul împinge un june blond şi zvelt pe o canapea şi îl dezbracă cu mişcări de expert.

— Ridică-te şi-ntoarce-te, îi comandă el în pictograme telepatice.

Îi leagă mîinile la spate cu o sfoară de mătase.

— În seara asta o facem pîn' la capăt.

— Nu, nu! ţipă băiatul.

— Ba da, ba da.

Pule ejaculează aprobator, în tăcere. Mugwumpul trage o cortină de mătase, dînd la iveală o spînzurătoare din lemn de tec, pe fondul unui ecran luminos de cremene roşu. Spînzurătoarea e aşezată pe nişte dale de mozaic aztec.

Băiatul se prăbuşeşte în genunchi, scoţînd un „Ooooooooh" prelung, făcînd caca şi pipi pe el de groază. Simte rahatul fierbinte între coapse. Un val de sînge fierbinte îi năvăleşte în buze şi în gîtlej. Corpul i se contractă într-o poziţie de fetus şi sperma îi împroaşcă, fierbinte, faţa. Mugwumpul îşi umezeşte degetele cu apă parfumată şi caldă dintr-un bol de alabastru, îl spală gînditor la fund şi la pulă, ştergîndu-l apoi cu un prosop albastru, moale. O adiere călduţă se joacă pe corpul băiatului, firele de păr îi dansează-n bătaia ei. Mugwumpul îi pune o mînă sub piept şi îl ridică-n picioare. Apucîndu-l de coatele sucite la spate, îl împinge în sus pe trepte, sub ştreang. Se postează în faţa băiatului, ţinînd ştreangul cu ambele mîini.

Băiatul se uită în ochii goi ca oglinzile de obsidian ai Mugwumpului, puţuri de sînge negru, vizoare într-un perete de toaletă închizîndu-se peste imaginea Ultimei Erecţii.

Un bătrîn gunoier, cu chipul neted şi galben ca fildeşul chinezesc, se umflă-n bojoci, sună sculamentul la instrumentul său de aramă

(transcripție pentru coarde, fagoți și pipetă) și-l trezește pe peștele spaniol cu membrul în erecție. O curvă se clatină prin moloz, căcați și hoituri de pui de pisică, tîrînd după ea baloți de fetuși avortați, prezervative rupte, tampoane murdare de sînge, rahat înfășurat în pagini multicolore de reviste umoristice.

O radă mare, liniștită, cu apă irizată. Puțuri de petrol părăsite ard în zarea înecată-n fum. Duhnește a păcură și a canalizare. Rechini bolnavi înoată prin apa neagră, scuipă sulf din ficații în putrefacție, indiferenți la prezența unui Icar cu trupul frînt, însîngerat. Un Mister America dezgolit, mistuit de amor propriu, strigă din rărunchi: „Găoaza mea dă de rușine Luvrul! Mă bășesc ambrozie și mă cac aur curat! Pula mea-mproașcă diamante catifelate-n lumina dimineții!". Se aruncă din farul orb, trimițînd bezele și luîndu-și-o la labă în fața oglinzii întunecate, planează în diagonală printre prezervative camuflate, prin mozaicul din o mie de ziare, printr-un oraș de cărămidă roșie scufundat, ca să aterizeze în nămolul negru împînzit cu sticle de bere și cutii de conservă, gangsteri în carcase de beton, pistoale aplatizate și fără înțeles, ca să evite investigația obsedaților de meserie ai balisticii. Cu un brîu de fosile, așteaptă stripteasul lent al eroziunii.

Mugwumpul strecoară lațul peste capul băiatului și-i strînge nodul, cu gingășie, în spatele urechii stîngi. Penisul băiatului e contractat, testiculele îi sînt încordate. Privește drept înainte, respirînd adînc. Mugwumpul îi dă tîrcoale, împungîndu-l jucăuș și mîngîindu-i părțile genitale, desenîndu-i pe piele hieroglife batjocoritoare. Trece în spatele lui, cu cîteva salturi, și-i înfige pula-n cur. Rămîne acolo, bîțîindu-se înainte și-napoi, cu mișcări circulare.

Invitații își fac „șșșt!" unii altora, își dau coate și chicotesc.

Brusc, Mugwumpul îl proiectează pe băiat în gol, împingîndu-l din pulă. Îl oprește din balans prinzîndu-l de șolduri, urcă, cu mîinile sale stilizate, hieroglifice pînă la umeri și îi sucește gîtul. Trupul băiatului e străbătut de un frison. Penisul i se ridică, cu trei zbateri care îi saltă pelvisul, și ejaculează.

Scîntei verzi îi explodează în spatele ochilor. O durere moale, ca de măsele, îi traversează gîtul și coloana vertebrală, pînă-n pîntece, contractîndu-i trupul în spasme de plăcere. Întregul corp îi țîșnește, stors, prin penis. Împroșcat cu un ultim spasm, un jet de spermă traversează ecranul roșu, ca o stea căzătoare.

Un suflu moale, din rărunchi, îl aspiră pe băiat printr-un labirint de săli de jocuri mecanice și filme porcoase.

Un rahat ascuțit îi țîșnește din fund. Pîrțuri îi zguduie corpul fragil. Artificii expodează, în șiraguri verzi, de partea cealaltă a fluviului. Aude huruitul slab al unei bărci cu motor în lumina crepusculară a junglei... Sub aripile tăcute ale țînțarilor anofeli.

Mugwumpul îl trage din nou în pulă. Trupul străpuns al băiatului freamătă, ca un pește înfipt într-un harpon. Mugwumpul se mișcă ritmic peste spatele băiatului, contractîndu-se într-o unduire fluidă. Un fir de sînge se scurge pe bărbie, din gura întredeschisă a băiatului, moale și posacă, fără viață. Mugwumpul se prăbușește cu un clipocit sătul, fluid.

O încăpere fără ferestre, pereți albaștri. Perdele roz murdare acoperă ușa. Gîndaci roșietici se cațără pe pereți, se adună la colțuri. Un băiat dezgolit în mijlocul camerei, zdrăngănind la o cobză cu două corzi, desenînd arabescuri pe podea. Alt băiat stă întins în pat fumînd joint și suflînd fumul peste pula-n erecție. Joacă pe pat cu niște cărți de tarot, ca să vadă cine pe cine fute. Triș. Bătaie. Cei doi se rostogolesc pe podea mîrîind și scuipînd ca două animale tinere. Învinsul stă pe podea, cu bărbia pe genunchi, și își linge un dinte spart. Învingătorul se ghemuiește în pat, se face că doarme. De cîte ori celălalt se apropie, îl lovește. Ali îl apucă de gleznă, i-o strînge sub braț, îi prinde pulpa cu mîna. Băiatul lovește cu disperare spre fața lui Ali. La cealaltă gleznă e legat. Ali îl apleacă din nou pe spate. Pula băiatului se întinde peste abdomen, plutește în aer pulsînd. Ali îi pune mîinile după cap. Scuipă pe pulă. Celălalt suspină adînc cînd Ali își împinge pula înăuntru. Gurile scrîșnesc și se mozolesc pînă la sînge. Iz puternic, muced, de rect penetrat. Nimun, pătruns de pula celuilalt ca de-un ic, stoarce slobozul din ea în jeturi fierbinți și prelungi. (Autorul a remarcat că pulele arabe tind să fie masive și de forma penei de despicat.)

Un satir și un flăcău grec gol, echipați cu butelii de oxigen, schițează un balet de urmărire într-un vas imens de alabastru transparent. Satirul îl apucă pe băiat din față și îl întoarce. Înoată cu ondulări de pește. Băiatul dă drumul pe gură unui fir argintiu de bule. O spermă albă țîșnește prin apa verzuie și plutește leneș în jurul corpurilor împletindu-se.

Un negru îl culcă ușurel pe un băiat chinez într-un hamac. Ridică piciorul copilului deasupra capului și încalecă hamacul. Își vîră pula în

fundul strîmt și delicat al băiatului. Acesta țipă – un geamăt straniu, strident, de insuportabilă desfătare.

Un dansator javanez într-un scaun rotitor de tec stilizat, așezat pe un soclu de fese din calcar, trage în pulă, cu mișcări rituale, un băiat american – păr roșu, ochi verzi strălucitori. Băiatul pătruns stă imobil, cu fața la dansatorul care-și împinge bazinul cu mișcări elicoidale, transmițînd scaunului o vibrație fluidă. „Aiiiiiiiiii!" țipă băiatul în clipa-n care sperma împroașcă pieptul uscat și bronzat al dansatorului. O parte îi ajunge pe colțul gurii. Băiatul i-o împinge înăuntru cu un deget și rîde: „Nene, asta zic și eu sugere de pulă!".

Două femei arabe cu figuri bestiale i-au dat jos chiloții unui băiețel francez. I-o trag cu pule de cauciuc roșu. Băiatul mîrîie, mușcă, lovește și izbucnește în lacrimi, istovit, cînd pula i se ridică și ejaculează.

Fața lui Hassan se umflă, congestionată. Buzele i se fac violacee. Își scoate costumul de bancnote și îl aruncă într-o încăpere securizată, care se închide fără zgomot.

— Aici e Salonul Libertății, prieteni! strigă el cu imitația de accent texan.

Cu pălărie și cizme de cowboy, dansează Giga Lichefiantă, încheind cu un cancan grotesc pe o melodie de la-nceputul veacului.

— *Să-i dăm drumul! Fără găuri ferecate!*

Cupluri legate cu hamuri baroce și cu aripi artificiale se împerechează prin aer, țipînd precum coțofenele.

Trapeziști se masturbează unul pe altul, din zbor, cu o mînă sigură și precisă.

Echilibriști și-o iau în gură cu dexteritate, balansîndu-se deasupra golului, la capetele unor prăjini și scaune înclinate primejdios. Un vînt cald poartă cu el mirosul junglei și al rîurilor din adîncimile cețoase.

Băieți sînt lansați cu sutele prin acoperiș, tremurînd și zbătîndu-se la capătul funiilor. Băieții atîrnă la niveluri diferite, unii lîngă tavan, alții la cîțiva centimetri de podea. Balinezi și malaiezieni încîntători, indieni mexicani cu gingii purpurii, lucitoare și figuri inocente și fioroase, negri (cu dinții, degetele, unghiile de la picioare și părul pubian aurite), puști japonezi albi și netezi ca porțelanul de China, flăcăi venețieni cu părul ca din Tițian, americani cu bucle blonde și brune căzîndu-le pe frunte (invitații le aranjează tandru), polonezi îmbufnați cu ochi căprui, de animal, copii ai străzii arabi și spanioli, băiețași austrieci rozalii și fragili cu o

idee de păr blond pe pubis, juni germani trufaşi, cu priviri strălucitoare, care strigă „Heil Hitler" cînd trapa se deschide sub ei. Sollubişi care fac pe ei şi scîncesc.

Domnul Mitocan-Full de Bani îşi molfăie havana, scîrbavnic şi naşparliu, lăfăindu-se pe o plajă din Florida printre ganimezi blonzi cu zîmbete afectate:

— Cetăţeanul ăsta de care zic îşi adusese un Latah din Indochina. Îi vine ideea să-l spînzure şi să-i trimită un scurtmetraj teve la un prieten. Aşa că aranjează două frînghii – una meşterită să se-ntindă, cealaltă pe bune. Dar Latahul se trezeşte cu şucăr, îşi trage costumul de Moş Crăciun şi le schimbă. Vin zorii. Cetăţeanul îşi pune funia şi Latahul, ca un Latah ce era, şi-o leagă pe cealaltă. Cînd trapa se deschide, cetăţeanul atîrnă de-adevăratelea şi Latahul coboară cu sfoara de ciungă, la şto. Închipuiţi-vă că Latahul a imitat fiecare convulsie, fiecare spasm. Şi-a dat drumul de trei ori.

...Tînăr Latah isteţ, cu ochii-n patru. L-am angajat ca supraveghetor într-una din uzinele mele.

Preoţi azteci îl dezbracă pe Junele Dezgolit de roba sa din pene albastre. Îl întind pe spate pe un altar de granit, îi aşază un craniu de cristal pe cap şi fixează cele două emisfere cu şuruburi de cristal. O cascadă se prăvale peste craniu, frîngîndu-i gîtul băiatului. Acesta ejaculează, un curcubeu peste soarele la răsărit.

Mirosul pătrunzător de proteină al spermei se-mprăştie-n atmosferă. Invitaţii pipăie băieţi zvîrcolindu-se, le sug pulele, le atîrnă-n spate precum vampirii.

Salvamari dezbrăcaţi aduc plămîni artificiali plini cu juni paralizaţi.

Băieţi orbi ies bîjbîind din prăjituri imense, schizofrenici degradaţi sar dintr-o pizdă de cauciuc, copii cu boli de piele oribile apar dintr-un iaz negru (peşti apatici îmbucă din rahaţii gălbui de la suprafaţă).

Un bărbat cu cravată albă şi plastron, gol de la brîu în jos cu excepţia unor jartiere negre, vorbeşte cu Regina Albinelor pe un ton preţios. (Reginele Albinelor sînt femei bătrîne care se înconjoară de fete, formînd un „roi". Este un sinistru obicei mexican.)

— Dar unde e grupul statuar?

Vorbeşte cu o jumătate de gură, cealaltă parte a feţei e contorsionată de Tortura celor un Milion de Oglinzi. Se masturbează cu frenezie. Regina Albinelor continuă conversaţia, nu observă nimic.

Canapele, fotolii și toată podeaua încep să vibreze, zguduind invitații și transformîndu-i în spectre cenușii, țipînd într-o agonie de coaie storcite.

Doi băieți luîndu-și-o la labă sub podul de cale ferată. Trenul le zguduie carnea, le smulge orgasmul și se pierde în zare cu un șuier îndepărtat. Broaștele orăcăie. Băieții își șterg sperma de pe burțile netede și bronzate.

Compartiment de tren: doi tineri trăgători suferinzi, în drum spre Lexington, își dau jos pantalonii, cuprinși de convulsii lubrice. Unul dintre ei își dă cu săpun pe pulă și i-o bagă celuilalt cu o mișcare de tirbușon. „Iisuuuuuse!“ Ambii ejaculează instantaneu, în picioare. Se îndepărtează și-și trag pantalonii.

— Un vraci bătrîn din Marshall dă rețete pentru tinctură de mac.

— Hemoroizii bătrînei mele mame, sîngerînd, la vedere, după balsamul negru... Doctore, închipuie-ți că era mama dumitale, suptă pe dinăuntru de lipitori, zvîrcolindu-se așa de nasol... Mamă, oprește-ți pelvisul ăla, e dezgustător.

— Să ne oprim și să-l facem de-o rețetă.

Trenul gonește printre luminile de neon ale nopții cețoase de iunie.

Imagini cu bărbați și femei, băieți și fete, mamifere, pești, păsări, ritmul copulator al universului se revarsă prin încăpere, vastă maree albastră a vieții. Murmur tăcut, freamăt din adînc de pădure – liniștea subită a orașelor în clipa-n care dependentul se aprovizionează. Un moment de calm și magie. Chiar Navetistul apelează legătura pe linii obturate de colesterol.

Hassan țipă:

— E opera ta, A.J.! Mi-ai stricat petrecerea!

A.J. îl privește, cu fața precum granitul:

— S-o sugi în cur, jegos lichefiant.

O hoardă de americance lubrice și demente dă năvală. Cu pizde leoarcă, de la ferme și ranchuri de șmecheri, uzine, bordeluri, case de cultură, din mansarde și suburbii, moteluri și yachturi și baruri, își dau jos echipamentele de călărie, combinezoanele de schi, rochiile de seară, blugii, capoatele, tricourile imprimate, pantalonii, costumele de baie și chimonourile. Țipă, chiuie și hăulesc, sar pe invitați ca niște cățele turbate în călduri. Îi zgîrie pe băieții spînzurați, zbierînd: „Poponarule! Bulangiu ce ești! Fute-mă! Fute-mă! Fute-mă!“. Invitații se-mprăștie urlînd, se strecoară printre spînzurați, răstoarnă plămînii artificiali.

A.J.: „Chemați-mi gărzile elvețiene, fir-ar să fie! Apărați-mă de cobrele astea!“

Domnul Hyslop, secretarul lui A.J., își ridică privirea din cartea cu benzi desenate: Elvețienii sînt deja lichefiați.

(Lichefierea implică descompunerea proteinelor și reducerea la o stare lichidă, substanța rezultantă fiind absorbită de ființa protoplasmatică a altcuiva. Hassan, un Lichefiant notoriu, este probabil beneficiarul în acest caz.)

A.J.: „Trîntori bulangii! Ce mai înseamnă un bărbat fără elvețienii lui? Sîntem încolțiți, domnilor, sîntem cu spatele la zid. Înșile pulele noastre sînt în joc. Luați poziție, să respingem abordajul, domnule Hyslop, înarmează oamenii.“

A.J. scoate la iveală o sabie de abordaj și începe să le decapiteze pe Fetele Americane. Cîntă viguros:

Cinș'pe pășind pe-al căzutului piept
Yo Ho Yo și o sticlă de rom
Bea! Necuratul va găsi drumul drept
Yo Ho Yo și o sticlă de rom

Domnul Hyslop, obosit și resemnat: O, Doamne! Iar l-a apucat.

Agită plictisit pavilionul negru cu cap de mort.

A.J., înconjurat și luptîndu-se cu forțe copleșitoare, își lasă capul pe spate și dă semnalul de chemat porcii la masă. Imediat o mie de eschimoși în rut se revarsă înăuntru grohăind și guițînd, cu fețe tumefiate, ochi roșii și aprinși și buze violacee, și se reped la americance.

(La eschimoși există un sezon de împerechere, în scurta vară polară, cînd triburile se reunesc și-și fac de cap, dedîndu-se orgiilor. Fețele li se umflă și buzele li se fac violacee.)

Un gabor cu un trabuc de juma' de metru își bagă capul prin perete:

— Ce-i aicea, menajerie?

Hassan își freacă mîinile:

— Urgie! O-mpuțiciune de urgie! Pe Alah, n-am mai văzut nasoleală mai mare ca asta.

Se-ntoarce spre A.J. care stă pe o ladă de marinar, cu un papagal pe umăr și o bandă neagră peste un ochi, bînd rom dintr-o halbă și scrutînd orizontul cu o lunetă mare de alamă.

Hassan: „Jigodie factualistă de doi bani! Du-te și să nu mai calci prin sala mea de iureș și distracții!"

Campusul Universității Interzone

MĂGARI, CĂMILE, LAME, RICȘE, CĂRUȚE CU MĂRFURI împinse de băieți încovoiați, cu ochi bulbucați ca o limbă de spînzurat – pulsînd înroșiți, cu o ură animalică. Turme de oi, capre și bovine cu coarne lungi trec prin spațiul dintre studenți și podiumul pe care se află catedra. Studenții stau pe bănci ruginite, blocuri de calcar, scaune de closet, lăzi de scîndură, butoaie de motorină, buturugi, taburete prăfuite din piele, saltele de gimnastică mucede.

Poartă djelabe de blugi, șosete și pieptare – beau rachiu din borcane, cafea din cutii de tablă, fumează gandja (marijuana) rulată-n în hîrtie de împachetat și bilete de loterie... își bagă marfă cu acul de siguranță și pipeta, examinează jurnale hipice, benzi desenate și codice maiașe...

Profesorul sosește pe bicicletă, ducînd cu el un șirag de chefali. Urcă pe platformă ținîndu-se de șale (o vacă mugind i se bălăngăne deasupra capului, atîrnată într-un cîrlig de macara).

PROF: M-am futut cu Armata Sultanului noaptea trecută. Mi-am dislocat dosul în slujba reginei mele lăuntrice... N-o pot da afară pe nenorocită. Mi-ar trebui un electrician licențiat în creier s-o deconecteze sinapsă cu sinapsă și un portărel chirurgical să-i scoată vintrele în stradă. Cînd Mamaia se instalează cu armă și bagaj, să-i cînți „Brigade-n drum spre iad".

Se uită la chefali, fredonînd melodii de succes din anii '20.

— Mă-ncearc-o nostalgie, copii, fix pe felie, breau, nu beau... Ce-o fi să fie. Băieții mergînd la bîlci și mîncînd vată de zahăr... Ciupindu-se-ntre ei la Peep Show... O iau la labă în Marea Roată, împroșcă sperma spre luna-nălțîndu-se roșietică și cețoasă, peste furnalele de pe celălalt mal al rîului. Un negrotei atîrnă-ntr-un plop peste drum de vechiul Tribunal... femei îi captează sperma, gemînd, în dantura vaginului... (Soțul se uită la micuțul substitut, printre pleopele apropiate, cu pupilele de culoarea flanelei cenușii uzate... „Doctore, am impresia că e negrotei.")

Doctorul dă din umeri: „E un joc vechi, fiule. Alba neagra... Uite-o, nu e... asta are, asta n-are...".

Şi doctorul Parker în camera din fund a farmaciei, trăgîndu-şi-o cu heroină pentru cai două miligrame de-nţepătură – „Tonic", mormăie el. „E primăvară tot timpul".

Benson, zis „Mînă", Perversul Oraşului, şi-a găsit o *querencia* în closetul şcolii. (Querencia e un termen din luptele cu tauri... Taurul îşi găseşte în arenă un loc în care se simte bine şi rămîne acolo. Toreadorul trebuie să se deplaseze şi să-l înfrunte în legea lui, sau să-l ia cu binişorul şi să-l ţepuiască – nu există alte căi). Şeriful A.Q. Larsen, zis „Uscatul", spune: „Tre' să-l păcălim să-l scoatem cumva din *querencia* aia"... Şi Mamaia Lottie, care a dormit zece ani lîngă o fiică moartă şi a-ngrijit-o cu devotament, se scoală tremurînd în zorii din Texasul de est... vulturi rotindu-se deasupra mlaştinilor negre şi a buturugilor de chiparos...

— Aşadar, domnilor – nu se află de faţă, cred, vreun travestit – he, he – şi sînteţi toţi *gentlemeni* prin decizia Congresului, astfel încît nu rămîne decît să vi se ateste calitatea de *persoane de sex bărbătesc*, neîndoielnic nici un Trans-ziţional, de orice parte ar fi, nu va fi admis în această respectabilă sală. Domnilor, instrumentele la control. Aţi fost cu toţii instruiţi cu privire la importanţa păstrării armelor bine lubrifiate şi gata de orice acţiune pe flancuri sau în ariergardă.

STUDENŢII: Da! Da!

Îşi desfac plictisiţi şliţurile. Unul dintre ei agită un membru enorm, în erecţie.

PROF: Deci, domnilor, unde rămăsesem? Aha, aşa, Mamaia Lottie aprinde lumînările pe un tort aniversar, de fetiţă, roz ca zahărul candel, roz ca o scoică, roz ca o pulă pulsînd în lumina roşietică de futai... Mamaia Lottie... hapciu... dacă nu-i sucesc gîtul acestei elocvenţe, neajunsurile vîrstei vor precumpăni şi o vom alătura fiicei ei în formaldehidă.

Poema Bătrînului Marinar de poetul Coleridge... Aş vrea să vă atrag atenţia asupra simbolismului Bătrînului Marinar *însăşi*.

STUDENŢII: A zis *însăşi*.

...Prin asta atrăgîndu-vă atenţia asupra persoanei lui prea puţin atractive.

...Asta nu-i frumos din partea 'mneavoastră, dom' profesor.

O sută de delincvenţi juvenili... lame de cuţit sar din arcuri, clănţănind ca nişte dinţi, şi se-ndreptă spre el.

PROF: O, cerule!

Încearcă cu disperare să se deghizeze în bătrînă cu botine negre și umbrelă... „Dacă n-aveam lumbagoul ăsta să nu mă pot apleca cum trebuie, i-aș liniști oferindu-le găoaza mea zaharisită cum fac babuinii... Dacă un babuin mai slab e atacat de un babuin mai puternic, babuinul mai slab fie (a) își va prezenta dorsala tîrtița, cred că ăsta e cuvîntul, domnilor, he he, sugestiv pentru raportul pasiv *sau* (b) dacă e un altfel de babuin, mai extrovertit și adaptat, va conduce atacul asupra unui babuin încă și mai slab, dacă poate găsi unul la îndemînă.

O dizeuză decrepită îmbrăcată cu haine de anii '20 care arată ca și cum ar fi dormit în ele de-atunci se unduiește în lumina lugubră de neon pe o stradă din Chicago... Greutatea inertă a Frumoaselor Zile Duse atîrnă în aer ca un strigoi împotmolit. Dizeuză: (voce de tenor afumat, pe bandă) „Găsește babuinul cel mai slab."

O cîrciumă din zona de graniță: Babuin poponar îmbrăcat într-o rochie albastră de fetiță cîntă cu o voce resemnată *Pelerina roșie a lui Alice*: „Sînt cel mai slab babuin."

Un tren de marfă se interpune între Prof și juvenili... Cînd trenul a trecut, au făcut burtă și au slujbe de răspundere...

SUDENȚII: O vrem pe Lottie!

PROF: Asta se-ntîmpla în altă țară, domnilor... Cum spuneam înainte de a fi întrerupt atît de brutal de una dintre personalitățile mele multiple... mici fiare recalcitrante... gîndiți-vă la Bătrînul Marinar lipsit de curara, lasou, bulbocapnină sau cămașă de forță, și cu toate astea capabil să capteze și să mențină un auditoriu viu... Care să-i fie trucul pidosnic? He he he... El nu procedează precum așa-zișii artiști din vremurile noastre, luînd pe *oricine* ca să-i frece ridichea, la nimereală... Îi oprește pe cei care n-au de ales și sînt nevoiți să asculte dată fiind relația deja prezentă între Marinar (cît ar fi de bătrîn) și, ăă, Nuntașul Oaspete...

Ce spune concret Marinarul nu are importanță... El poate fi confuz, prolix sau de-a dreptul și iremediabil senil. Dar ceva se-ntîmplă cu Oaspetele Nuntaș cum se-ntîmplă în psihanaliză, cînd se-ntîmplă, dacă se-ntîmplă. Dacă mi se îngăduie o mică digresiune... un analist, cunoștință de-a mea, vorbește el și numai el – pacienții ascultă, cu răbdare sau nu... Dă la iveală amintiri... spune glume porcoase (și vechi), izbutește contrapuncte de idioțenie nevisate de grefierul districtual. El ilustrează *in*

extenso faptul că nimic nu poate fi, niciodată, înfăptuit la nivel verbal... A ajuns la această metodă în urma observării faptului că Ascultătorul – Analistul – nu citește mintea pacientului... Din contră, pacientul – Vorbitorul – este cel care citea mintea *lui*... Că pacientul conștietizează pe cale de percepție extrasenzorială visele și combinațiile analistului, pe cînd analistul intră-n contact cu pacientul doar prin lobul frontal... Mulți agenți folosesc această abordare – sînt plicticoși notorii, pisălogi și incapabili să asculte...

— Domnilor, slobozesc un mărgăritar: *Vorbind, poți afla mai mult despre cineva decît ascultînd.*

Porcii dau năvală și Proful varsă găleți de mărgăritare în albie...

— Nu sînt demn să-i halesc picioarele, spune godacul cel mai gras dintre toți.

— Sînt de lut, oricum.

Petrecerea anuală a lui A.J.

A.J. SE ÎNTOARCE CĂTRE INVITAȚI: „Pizde, pule, posterioare incerte-n două luntre pe punte, în seara asta vi-l prezint pe impresarul de renume internațional al filmelor XXX și al televiziunii pe unde scurte – marele, unicul Taiezdrențe!"

Arată cu degetul spre o cortină de catifea roșie înaltă de douăzeci de metri. Cu o străfulgerare, cortina se despică de sus pînă jos, scoțîndu-l la iveală pe marele Taiezdrențe. Are o față enormă, imobilă ca o urnă funerară a marilor Chimú din Peru. E îmbrăcat într-un costum de seară, cu pelerină și monoclu de culoare albastră. Ochi mari, cenușii, cu pupile negre, minuscule, care par să-mproaște ace (doar un Factualist de același rang i-ar putea înfrunta privirea). Cînd se înfurie, încărcătura privirii îi proiectează monoclul în capătul celălalt al camerei. Nu puțini sînt actorii ghinioniști care au simțit suflul de gheață al iritării lui Taiezdrențe: „Ieși afară de la mine din studio, nașparliu de doi lei și cabotin! Ce ți-a trecut prin cap, să mă faci cu un orgasm contrafăcut! Pe MINE, MARELE TAIEZDRENȚE! Eu, care pot să spun cînd îți vine doar uitîndu-mă la

degetul tău mare de la picior. Tîmpitule! Tupeist fără minte!! Jagardea!!! Du-te să ți-o bagi în cur și să știi că e nevoie de sinceritate, de artă și devotament ca să lucrezi pentru Taiezdrențe. Nu nașparleli și figuri, gîfîieli băgate la dublaj, rahați de cauciuc, fiole de lapte dosite-n ureche și decoct de yohimbine în culise". (Yohimbine, obținută din scoarța unui copac care crește în Africa Centrală, este cel mai sigur și mai eficace afrodiziac. Acționează prin dilatarea vaselor de sînge la suprafața pielii, în special în zonele genitale.)

Taiezdrențe își aruncă monoclul. Acesta iese din cîmpul vizual, apoi i se-ntoarce, ca un bumerang, la loc pe ochi. Face o piruetă și dispare într-o ceață albăstruie, rece ca aerul lichid... *Fade out*...

Pe ecran Un băiat cu păr roșu, ochi verzi, pielea albă cu ceva pistrui... pupînd o fată brunetă îmbrăcată în pantaloni. Hainele și freza duc cu gîndul la barurile existențialiste din toate orașele lumii. Stau pe o canapea joasă, acoperită cu mătase albă. Fata îi desface, cu mișcări delicate, pantalonii și îi scoate pula, mică și foarte tare. O picătură de lubrifiant scînteiază la capătul ei precum o perlă. Îi mîngîie ușor vîrful: „Dezbracă-te, Johnny". El își dă hainele jos cu mișcări iuți și sigure și se postează, dezgolit, în fața ei, cu pula zvîcnind. Ea îi face semn să se-ntoarcă și el face o piruetă de-a lungul podelei, imitînd un model, cu mîinile-n șolduri. Ea își scoate bluza. Sînii ei sînt mici și ridicați, cu sfîrcurile întărite. Își dă jos chiloții. Părul ei pubian e negru și strălucitor. El se așază lîngă ea și întinde mîna spre sîni. Ea i-o oprește.

— Vreau să te ling, dragule, șoptește ea.

— Nu. Nu acum.

— Te rog, vreau.

— Bine, mă duc să mă spăl.

— Nu, te spăl eu.

— Las-acuma, nu-i așa murdar.

— Ba da, e. Vino, Johnny, băiatule.

Îl duce la baie.

— OK, jos.

Se așază în genunchi și se apleacă, își pune bărbia pe preșul din baie și spune: „Allah". Întoarce privirea și îi rînjește. Ea îl spală la fund cu apă caldă și săpun, înfigîndu-i un deget, adînc.

— Doare?

— Nuuuuu.

— Vino, puiule.

Îl conduce în dormitor. El se întinde pe spate şi ridică picioarele, ţinîndu-se cu braţele pe după genunchi. Ea îngenunchează şi îi mîngîie spatele coapselor şi testiculele, plimbîndu-şi degetele peste despărţitura perineală. Îi îndepărtează bucile, se apleacă şi începe să-i lingă anusul, rotindu-şi capul încet. Îi apasă fundul din lateral, lingînd din ce în ce mai adînc. El închide ochii şi se zvîrcoleşte. Ea îi linge despărţitura perineală. Testiculele mici, încordate... O perlă se umflă pe vîrful pulii lui circumcise. Gura ei se închide peste gland. Suge ritmic, în sus şi-n jos, oprindu-se în partea de sus şi mişcîndu-se circular. Mîna i se joacă uşor cu testiculele, coboară şi-i bagă degetul mijlociu în fund. În timp ce-i suge pula spre rădăcină, îi gîdilă prostata, jucăuş. El îşi arată dinţii şi se băşeşte. Ea îi suge acum pula cu frenezie. Corpul lui începe să se contracte, încordîndu-se înspre bărbie. Contracţiile sînt din ce în ce mai lungi. „Aiiiiiii!" ţipă el, cu toţi muşchii încordaţi, cu tot corpul sforţîndu-se să se golească prin pulă. Ea îi bea slobozul care îi erupe fierbinte în gură. El îşi lasă picioarele să cadă înapoi pe pat, îşi arcuieşte spatele şi trage un căscat.

Mary îşi leagă la brîu un penis de cauciuc: „Danny de Fier III, de la Yokohama", spune ea, mîngîind obiectul şi împroşcînd cu lapte prin cameră.

— Vezi să fie pasteurizat laptele-ăla, să nu mă procopseşti cu vreo boala vacii naşpa, antrax, bube sau febră aftoasă...

Pe cînd eram travestit în Chi, lucram la deparazitare. Făceam avansuri la băieţi drăguţi, pentru plăcerea de-a o-ncasa bărbăteşte. Mai apoi l-am prins pe-un puşti, l-am pus jos cu figuri de judo supersonic pe care le-am învăţat de la un bătrîn călugăr Zen lesbian. L-am legat, i-am dat jos hainele tăindu-le cu o lamă şi i-am tras-o cu Danny de Fier I. A fost atît de uşurat că nu-l castrez, că realmente şi-a dat drumul peste tot pulverizatorul meu antiploşniţe.

A fost frînt în două de o lesbiană de categoria grea. Cea mai teribilă strînsoare vaginală pe care-am întîlnit-o. Putea sfărîma o ţeavă de plumb. Era una din şmecheriile ei de salon.

— Şi Danny de Fier II?

— Devorat de un candiru înfometat în Găoaza Babuină de Sus. Şi nu mai face „Aiiiiiii" şi-acuma.

— De ce nu? Sună băieţeşte.

— Copil desculț, nu fi căpățînos cu doamna.

El stă cu ochii-n tavan, cu mîinile sub cap și pula zvîcnind. „Și ce să fac? Nu pot nici să mă cac cu scula aia-n mine. Mă-ntreb dacă e posibil să rîzi și să-ți vină în același timp. Mi-amintesc, în timpul războiului, la Jockey Club din Cairo, eu și cu tovarășul meu, prostovanul de Lu, amîndoi gentlemeni prin decizia Congresului... nimic altceva nu putea să ne facă una ca asta... ne-apucă un rîs de ne pișăm pe noi literalmente și ospătarul ne zice: „Nemernici de fumalăi, ieșiți afară de-aici!", vreau să zic, dacă pot să mă piș pe mine de rîs, ar trebui și să-mi pot da drumul la sloboz de rîs. Spune-mi ceva cu-adevărat hazos cînd încep să-mi dau drumul. Îți poți da seama după un tremur prevestitor al prostatei...".

Ea pune un disc, un be-bop metalic, stil cocaină. Unge instrumentul, îi saltă picioarele băiatului deasupra capului și i-o bagă în cur balansîndu-și șoldurile fluide, cu mișcări de tirbușon. Se rotește încet, învîrtindu-se în jurul axei obiectului. Își freacă sfîrcurile tari de pieptul lui. Îl sărută pe gît, pe bărbie și pe ochi. El o mîngîie pe spate, coborînd pînă la fese, trăgînd-o înăuntrul lui. Ea se rotește din ce în ce mai repede. Corpul lui se zgîlțîie și se contractă, convulsiv. „Grăbește-te, te rog" îi spune ea. „Se răcește laptele". El nu aude. Ea își apasă gura peste a lui. Fețele lor se suprapun. Sperma o-mproașcă pe sîni, ușoară și fierbinte.

Mark stă în picioare, în prag. Poartă o bluză neagră croșetată, pe gît. O figură rece, chipeșă, narcisistă. Ochi verzi și păr negru. Se uită la Johnny cu un surîs ușor, cu capul într-o parte, mîinile în buzunare jachetei, un balet grațios de golan. Dă scurt din cap și Johnny intră înaintea lui în dormitor. Mary îi urmează. „În regulă, băieți", spune ea, așezîndu-se goală pe un baldachin roz de mătase care acoperă patul. „La treabă!"

Mark începe să se dezbrace cu mișcări fluide, rotindu-și șoldurile, iese răsucindu-se din bluza pe gît și dîndu-și la iveală frumosul tors alb, cu un dans batjocoritor din buric. Fără expresie, cu chipul înghețat, răsuflarea accelerată, buze uscate, Johnny își scoate hainele și le aruncă pe podea. Mark își lasă șortul să-i cadă pe un picior. Șutează ca o artistă de cabaret, aruncînd șortul prin cameră. Acum stă dezgolit, cu pula sculată, pulsînd. Măsoară încet cu privirea trupul lui Johnny și-și linge buzele.

Mark pune un genunchi jos, îl apucă pe Johnny și-l ia-n spate cu un singur braț. Se ridică și-l aruncă în pat, la doi metri. Sare, îl prinde de glezne și îi ridică picioarele. Buzele lui Mark schițează un rînjet. „În

regulă, Johnny!" Se-ncordează, încet și precis ca o mașină bine unsă, și își împinge pula în fundul lui Johnny. Johnny oftează puternic, fremătînd în extaz. Mark îl cu mîinile de sub umeri și-l trage în pula îngropată acum pînă la plăsele în curul lui Johnny. Șuierături puternice printre dinți. Johnny țipă ca o pasăre. Mark își freacă fața de a lui, fără să mai rînjească, cu chipul inocent de băiețandru, în timp ce toată seva îi țîșnește în trupul tremurînd al lui Johnny.

Un tren mugește prin carnea lui, cu sirena sunînd... sirene navale, cornuri de ceață, rachete de semnalizare explodează peste lagune de petrol... săli de jocuri se deschid într-un labirint de filme porcoase... tunuri de ceremonie bubuie în radă... un urlet răsună pe un coridor alb de spital... de-a lungul unei străzi largi, prăfuite, printre palmieri, șuieratul traversează deșertul ca un glonț (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat), o mie de băieți își dau drumul în același timp în anexe și closete-n curte, în toalete pustii de școală publică, poduri și mansarde, pivnițe, căsuțe pe crengi, roți de bîlci, case părăsite, grote de granit, bărci, garaje, hambare, prin molozul mahalalelor bătute de vînt, după pereți de chirpici (miros de excremente uscate)... praf negru peste trupuri subțiri și arămii... pantaloni zdrențăroși lăsați pe picioarele goale crăpate și însîngerate... (locuri în care vulturii se luptă pentru capete de pește)... în lagune tropicale, pești vicioși hăpăind sperma albă care plutește în apa neagră, muște de nisip mușcînd bucile bronzate, maimuțe urlătoare ca vîntul prin copaci (ținut cu vaste fluvii maronii în care copaci întregi plutesc la vale, cu șerpi viu colorați printre crengi și lemurieni meditativi uitîndu-se cu ochi triști către maluri), un avion roșu trasează arabescuri în materia albastră a cerului, un șarpe cu clopoței atacă, o cobră se cabrează, se întinde, scuipă veninul alb, bucăți de perlă și de opal cad într-o ploaie înceată și tăcută prin aerul limpede ca glicerina. Timpul sare ca o mașină de scris stricată, băieții sînt acum bărbați vîrstnici, șoldurile tinere fremătînd, palpitînd în spasme juvenile se fleșcăie și se ofilesc, trîntite peste scaune de closet în curte, bănci din parc, ziduri în soarele spaniol, pe paturi din camere mobilate cu parchetul lăsat (afară, o mahala de cărămidă roșie în soarele străveziu de iarnă)... zbătîndu-se și tremurînd în lenjeria murdară, căutînd vena în zorii intoxicați, mormăind îmbăloșați într-o cafenea arabă – Arabii șoptesc „Medjoub" și-i ocolesc – (un Medjoub este un soi aparte de țicnit religios musulman... adesea epilectic, printre alte tulburări). „Musulmanii au nevoie de sînge

și sloboz... Iată, iată, sîngele lui Christ curgînd pe spermanent", urlă Medjoubul... Se ridică urlînd, erecția sa ultimă-mproașcă sînge negru și coagulat, o statuie palidă, albă, în picioare, ca și cum ar fi trecut întreg de Marea Împrejmuire, ar fi sărit-o calm și inocent, așa cum sare un copil gardul la pescuit, în heleșteul interzis – în cîteva secunde prinde un pește-pisică imens – Bătrînul iese dintr-o baracă neagră, înjurînd și agitînd o furcă, iar băiatul fuge rîzînd peste cîmpia din Missouri – nimerește un frumos vîrf de săgeată roz și îl înhață din goană, cu o unduire fluidă a oaselor și mușchilor lui tineri (oasele i se mistuie în pămîntul cîmpului, stă întins, mort, lîngă zăplazul de lemn cu o pușcă lîngă el, sînge blenoragic degerat se scurge pe miriște în iarna Georgiei)... Peștele-pisică se zbate în spatele lui... Ajunge la gard și aruncă peștele de partea cealaltă, în iarba brăzdată de sînge... peștele se zvîrcolește – sare și el. Înfașcă peștele-pisică și dispare pe un drum de lut roșu presărat cu cremene, printre stejari și mahoni care-mprăștie frunze roșii-maronii în vîntul din asfințitul de toamnă, verzi și picurînd în diminețile de vară, negre în lumina unei zile de iarnă... Bătrînul strigă și înjură după el... Dinții îi zboară din gură și vîjîie pe deasupra capului băiatului, aleargă încovoiat, cu tendoanele întinse pe gîtlej ca niște obezi de oțel, un cheag de sînge negru e-mproșcat peste gard, cade ca o mumie descărnată în cîmpul de iarba-fetei. Spini îi cresc printre coaste, geamurile de la baracă i se sparg, cioburi prăfuite în chitul negricios – șobolani aleargă pe podea și băieții și-o iau la labă în dormitoare întunecate și mucegăite în după-amieze de vară și mănîncă boabe crescute din trupul și oasele lui, cu gurile mînjite de zeama violacee...

Bătrînul trăgător a găsit o venă... sîngele își desface petalele în seringă precum o floare chinezească... împinge heroina acasă și băiatul care se masturba acum cincizeci de ani strălucește, imaculat, prin carnea devastată, cabina se umple de mirosul dulce, ca de nucă, de tînăr mascul în rut...

Cîți ani s-au înșirat pe un ac de sînge? Cu mîinile lăsate, moi, în poală, privește zorii iernatici cu ochii duși ai drogului. Bătrînul pederast se agită pe o bancă de piatră în parcul Chapultepec, în timp ce adolescenți indieni îi trec pe dinainte ținîndu-se de talie și pe după gît, și-și încordează carnea muribundă, dînd iama-n bucile și coapsele tinere, coaiele întărite și pulele umflate.

Mark și Johnny stau față-n față pe un scaun cu trepidații, Johnny înfipt în pula lui Mark.

— Gata, Johnny?

— Dă-i drumul.

Mark apasă pe buton și scaunul începe să trepideze... Mark își lasă capul pe spate și îl privește pe Johnny în față, cu un chip rece, cu ochi străini și zeflemitori... Johnny țipă și scîncește... Fața i se dezintegrează ca și cum s-ar topi pe dinăuntru... Johnny țipă ca o mandragoră, leșină cînd îi țîșnește sperma și se prăbușește, înger adormit, peste trupul lui Mark. Mark îl bate pe umăr, absent... O încăpere aducînd a sală de gimnastică... Podeaua e de cauciuc moale, cu mătase albă pe deasupra... Un perete e de sticlă... Soarele la răsărit umple încăperea cu o lumină roz. Johnny e adus legat la mîini, între Mary și Mark. Observă spînzurătoarea și se-ncovoaie, scoțînd un „Ohhhhhhhh!" din rărunchi, cu bărbia trasă către pulă și cu mîinile atîrnîndu-i pe lîngă genunchi. Sperma țîșnește, arcuindu-i-se aproape vertical prin față. Mark și Mary devin dintr-o dată surescitați și impacienți... Îl împing pe Johnny pe platforma acoperită de suspensoare mucegăite și maiouri transpirate pe care e ridicată spînzurătoarea. Mark potrivește lațul.

— Așa, dă-i drumul.

Mark începe să-l împingă pe Johnny de pe platformă.

Mary: — Nu, lasă-mă pe mine.

Își împreunează mîinile pe fesele lui Johny, își pune fruntea pe fruntea lui, privindu-l în ochi, zîmbitoare, și pășește înapoi, trăgîndu-l de pe platformă, în gol... Fața lui Johnny se congestionează... Mark se întinde cu o mișcare suplă și îi frînge gîtul... se aude un sunet ca de lemn rupt între prosoape ude. Un fior traversează trupul lui Johny de sus pînă jos... un picior i se zbate ca o pasăre prinsă-n capcană... Mark s-a trîntit într-un balansoar și imită schimonoselile lui Johnny, închide ochii și scoate limba... Pula lui Johnny saltă și Mary și-o conduce în pizdă, dansînd încolăcită de el un dans spasmodic, fluid, din buric, gemînd și țipînd de plăcere... transpirația i se scurge pe trup, părul îi atîrnă peste chip în șuvițe ude.

— Taie-i funia, Mark! țipă ea.

Mark se-ntinde și taie frînghia cu un cuțit cu arc, prinzîndu-l pe Johny din zbor, întinzîndu-l cu delicatețe pe spate, în timp ce Mary rămîne călare pe el și fremătînd... Ea smulge cu dinții buzele și nasul lui Johnny și îi aspiră ochii cu un plescăit... Îi sfîșie hălci din obraji... Acum se-nfruptă din puță... Mark pășește pînă la ea și ea-și ridică

privirea din părţile genitale mîncate pe jumătate ale lui Johnny, cu faţa acoperită de sînge, ochii fosforescenţi... Mark îi pune un picior pe umăr şi o împinge pe spate... Se aruncă asupra ei şi o fute sălbatic... se rostogolesc dintr-un capăt în celălalt al camerei, se rotesc ca o spirală de artificii şi se ondulează prin aer ca nişte peşti mari în cîrlig.

— Lasă-mă să te spînzur, Mark... Lasă-mă să te spînzur... Te rog, Mark, lasă-mă să te spînzur!

— Sigur, iubito.

O ridică-n picioare cu brutalitate şi îi prinde mîinile la spate.

— Nu, Mark, nu!! Nu! Nu! Nu – ţipă Mary, scăpîndu-se pe ea de groază cînd o trage pe platformă.

O lasă legată pe platformă într-o grămadă de prezervative folosite, în timp ce potriveşte funia de cealaltă parte a camerei... şi se întoarce ducînd laţul pe o tavă de argint. O saltă-n picioare şi strînge laţul. Îşi înfige pula-n ea, valsează împrejurul platformei şi-şi dă drumul în gol, cu o pendulare amplă... „Uaaaaa!“, ţipă el, şi se transformă-n Johnny. Gîtul lui Mary se frînge cu un zgomot sec. O unduire fluidă îi traversează trupul. Johnny îşi dă drumul pe podea şi rămîne-n picioare, încordat şi pe fază ca un animal tînăr.

Ţopăie prin cameră. Cu un strigăt sfîşietor, care spulberă peretele de sticlă, sare în gol. Masturbîndu-se ghemuit, o mie de metri în jos, cu sperma plutind pe lîngă el, ţipă neîncetat către albastrul năruit al cerului, cu soarele la răsărit arzîndu-i pe trup precum benzina, coborînd pe lîngă stejari şi abanoşi masivi, chiparoşi de baltă şi mahoni, pentru a se fărîma cu o uşurare lichidă pe pavajul de granit dintr-o piaţetă-n ruină. Buruieni şi lujeri cresc printre pietre, şi buloane ruginite, groase de un metru, pătrund prin piatra albă, o pătează cu o rugină căcănie. Johnny o stropeşte pe Mary cu benzină dintr-un ulcior obscen de jad alb, din civilizaţia Chimú... îşi dă şi el pe tot corpul... Se iau în braţe, cad la podea şi se rostogolesc sub o lupă imensă, încorporată în tavan... iau foc cu un ţipăt care spulberă peretele de sticlă, se rostogolesc în gol, copulînd şi urlînd prin aer, flăcări, sînge şi funingine pe stîncile maronii, sub un soare deşertic. Johnny se precipită prin cameră în agonie. Cu un strigăt care spulberă peretele de sticlă, se postează cu braţele desfăcute în lumina răsăritului, sîngele ţîşnindu-i din pulă... un zeu de marmură albă, se năruie cu un şir de explozii epileptice într-o convulsie de Medjoub bătrîn prin rahaţi şi gunoaie lîngă un perete de chirpici sub soarele care-ţi cresteză

și-ncleștează carnea prin pielea de găină... E un copil adormit, lipit de peretele moscheii, ejaculînd în timpul unui vis erotic cu o mie de pizde roz și netede ca sideful, desfătat de firele aspre de păr pubian care i se plimbă de-a lungul penisului.

John și Mary într-o cameră de hotel (muzica din *Bye, Bye East St. Louis*). Un vînt cald de primăvară agită prin fereastra deschisă perdelele roz uzate... Broaște orăcăie pe terenuri părăsite pe care crește porumb, iar băieții prind năpîrci verzui sub stele de calcar murdare de rahat și înfășurate-n sîrmă ghimpată ruginită...

Neon clipind – verde vegetal, mov, portocaliu.

Johnny extrage un candiru din pizda lui Mary cu pensa... Îl aruncă într-o sticlă de mescal, unde se transformă într-un vierme de Agave... O spală cu un emolient tropical, dantura vaginală i se scurge-ntr-un amestec de sînge și chisturi... Pizda îi strălucește plăcută și fragedă ca iarba de primăvară... Johnny o linge pe Mary în pizdă, întîi încet, îndepărtează buzele și linge-năuntru tot mai excitat, simțind înțepătura părului pubian pe limba sa tumefiată... Cu brațele aruncate înapoi, pe spate, cu sînii-ndreptați în sus, Mary zace străpunsă de cuie de neon... Johnny urcă pe trupul ei, cu un opal lucitor de lubrifiant în vîrful penisului, lîngă deschizătură, alunecă prin părul ei pubian și-i intră-n pizdă pînă la rădăcină, supt înăuntru de carnea-nfometată... Fața i se congestionează, sticliri verzi îi explodează-n străfundul ochilor și se prăvălește cu un vagon de montagne russe printre fete urlînd...

Părul jilav din spatele coaielor i se usucă precum o pășune în bătaia unui vînt cald, primăvăratic. Vale împădurită, vrejuri se cațără pe fereastră. Pula lui Johnny se umflă, muguri masivi, luxurianți se desfac dintr-o dată. Un tubercul prelung coboară din pizda lui Mary, dibuie după sol. Trupurile se dezintegrează într-un șir de explozii verzi. Maghernița cade-n ruină, se transformă-n moloz. Băiatul e o statuie de calcar, cu o plantă încolțindu-i din penis, cu buzele desfăcute-ntr-un surîs de drogat ațipit.

„Donițaru'“ și-a pitit heroina într-un loz în plic.
Înc-o dată-n venă – și de mîine cura.
Drumul e lung. Erecțiile și fleșcăirile vin una după alta.

E mult de mers prin valea seacă pînă la oaza de curmali în care puşti arabi se cacă-n puţuri şi se tăvălesc pe plajele de antrenament mîncînd hot-dogs şi scuipînd pepite cu dinţi de aur.

Ştirbi de la foamea-ndelungată, cu coaste strîmbe pe care ai putea să-ţi speli salopeta jegoasă, se prăvălesc de pe plute în Insula Paştelui şi se-mprăştie pe ţărm pe picioare ţepene şi subţiri ca nişte catalige... căzute-n grăsimea privării-sevrării, trupuri slăbănoage de vîndut...

Curmalii au murit din lipsă de fecundare, puţul s-a umplut de rahaţi uscaţi şi de un mozaic din o mie de ziare: „Rusia dezminte... Secretarul de Stat îşi exprimă preocuparea... Trapa a fost deschisă la 12:02. La 12:30 doctorul a ieşit să mănînce stridii, s-a întors la 2:00 şi, jovial, l-a bătut pe spate pe spînzurat. « Ce! ? N-ai murit încă? Cre' că va trebui să te trag de picioare. Hmm... Nu po' să te las să te sufoci în ritmu' ăsta – m-aş alege cu un avertisment din partea Preşedintelui. Şi ce ruşine dacă dricul te ia viu de-aicea. Mi-ar cădea coaiele de jenă, şi-am fost ucenic la un bou cu experienţă. Un, doi, trei, şi. »“

Planorul coboară tăcut ca o erecţie, tăcut ca un geam uns spart de hoţul tînăr cu mîinile de femeie bătrînă şi ochii stinşi ai drogului... Cu o explozie fără zgomot pătrunde în locuinţa spartă, păşind peste cristalele unse, un ceas ticăie cu putere în bucătărie, o adiere fierbinte-i răvăşeşte părul, o-ncărcătură de alice-i dezmembrează craniul... Bătrînul scoate un încărcător roşu şi face piruete-n jurul puştii lui de vînătoare. „Of, of, ţţţ, toa'răşi, nimica toată... pescuit în butoi... bani în bancă... un băiat lat în umeri, o pişcătură bine unsă-n creier şi s-a şi prăvălit într-o poziţie obscenă... M-auzi de-acolo de unde eşti, băiete?

— Am fost şi eu tînăr, cîndva, şi-am auzit chemarea de sirenă a banului uşor, a femeilor la fel şi-a băieţeilor strîmţi la cur şi, slavă cerului, nu m-am încins la sînge şi pot să spun o poveste să vă-nţepenească pulele şi să scheaune după sidefiul neted de pizdă tînără sau după-ncîntătoarea melodie maronie din mucoasa palpitîndă a curului de băieţaş, care-ţi cîntă la pulă ca un casetofon... şi cînd ajungi la prostată mărgăritare lucitoare se-adună-n coaiele aurite ale flăcăului, inexorabile ca o piatră la rinichi... Rău îmi pare c-a trebuit să te omor... Iapa sură şi bătrînă nu mai e ce-a fost odată... Nu poţi lăsa audienţa să scadă... tre' să *pun* treaba pe roate pe butuci, e laie sau bălaie... Ca leul ăla bătrîn de avea probleme cu cariile şi-i trebea pasta aia de dinţi, Amident, care te menţine muşcător zi de zi... Căcănarii ăştia de lei bătrîni cu osînza pe ei se

fac mîncători de băieței... Și cine poa' să-i condamne, cînd băieții-s așa de dulci, așa de reci și drăguți la dispensarul din St. James? Da, fiule. Nu-mi face mie faza asta cu *rigor mortis*. Puțin respect pentru o pulă-mbătrînită... Poate-o s-ajungi și tu-ntr-o zi o labă ofilită... Ăă, cred că nu, totuși... Precum Ingenuul Congelat din Shropshire, pupilul desculț și nerușinat al lui Housman[1], ți-ai pus talpa iute-n pragul transformării... dar băieții ăștia din Shropshire sînt de neucis... a fost spînzurat atît de des, că rezistă așa cum un gonococ pe jumate castrat de penicilină-și revine cu o putere teribilă și se-nmulțește-n progresie geometrică... Așa că vă chem să exprimați un vot pentru o achitare cum se cuvine și să-ncheiem aceste exhibițiuni barbare pentru care șerifu-și ridică tainul de carne, renumerația...

Șeriful: Îi dau jos pantalonii, fraților, și nu-n taină, pentru o renumerație. Vino-ncoa'. O expunere serioasă și științifică cu privire la localizarea Centrului Vieții. Tipul ăsta are douăj' de centimetri, doamnelor și domnilor, măsurați singuri pe dinăuntru. Doar o liră, o hîrtie de trei dolari pe nașpa ca să vedeți cum îi vine junelui de trei ori la rînd cel puțin – nu mă cobor niciodată pînă la a procesa un eunuc – *cu desăvîrșire-mpotriva voinței sale.*

Băiatul stă pe trapă, mutîndu-și greutatea de pe-un picior pe altul. „Doamne sfinte! Cîte tre' să-nghită mandea-n activitatea asta. Pariu pe ce vrei c-o să se găsească vreun rablagiu scîrbos și bătrîn să se dea la mine."

Trapa se deschide, funia șuieră ca vîntul printre firele de telegraf, gîtul pocnește cu un sunet puternic și clar ca un gong chinezesc.

Băiatul își taie funia cu un cuțit cu buton și fuge prin iarmaroc după un poponar care țipă. Poponautul plonjează printr-un vizor dintr-o sală de peep-show și-i dă limbi unui negru rînjit. *Fade out.*

(Mary, Johnny și Mark fac o plecăciune cu funiile în jurul gîtului. Nu sînt atît de tineri cum par în filmele pentru adulți... Arată obosiți și nervoși.)

1. Alfred Edward Housman (1859-1936), poet englez, autor al volumelor *Flăcăul din Shropshire* și *Ultimele poeme* (n. tr.).

Reuniunea Conferinței internaționale de psihiatrie tehnologică

DOCTORUL SCHAFER, ZIS „DEGETE", Copilul Minune al Lobotomiei, se ridică și-și îndreaptă spre conferenți suflul rece, albastru al privirii:

— Domnilor, sistemul nervos al omului poate fi redus la o coloană vertebrală compactă, abreviată. Creierul – anterior, mediu și posterior – trebuie să meargă pe urmele adenoidei, măselei de minte, apendicelui... Vă trimit la lucrarea mea fundamentală: *„Totul despre Omul American Dezangoasat și Anxiimunizat..."*

Răsunet de trompete: Omul este adus dezgolit, de doi cărăuși negri care îl aruncă pe platformă cu sălbăticie, în bătaie de joc... Omul se agită... Carnea i se transformă într-o piftie vîscoasă, transparentă, care se volatilizează într-un abur verzui, dînd la iveală un miriapod negru, monstruos. O duhoare necunoscută umple în valuri încăperea, ofilind plămînii, sfredelind stomacurile...

Schafer își freacă mîinile văitîndu-se:

— Clarence!! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?? Ingrați!! Toți, niște ingrați!!

Participanții la conferință se retrag, șușotind cu îngrijorare:

— Mi-e teamă că Schafer a mers puțin cam prea departe...

— Și-l prevenisem...

— Un tip remarcabil, Schafer... dar...

— Ce n-ar face pentru publicitate...

— Domnilor, acest rod de nenumit și în toate sensurile ilegitim al minții perverse a doctorului Schafer nu trebuie să vadă lumina zilei... Datoria noastră față de rasa umană e clară...

— Șăfu', da' lumina a văzut-o deja, spune unul dintre cărăușii negri.

— Tre' să storcoșim această creatură neamericană, spune un doctor sudist gras, cu față de broscoi, care a băut tot timpul rachiu de porumb dintr-un vas de pămînt.

Înaintează cu pași de bețiv și se oprește, înfricoșat de mărimea extraordinară și de aspectul amenințător al miriapodului...

— Aduceți benzină, mugește el. Tre' să-l ardem pe blestemat ca pe-un căpos de negrotei!

— Eu nu mă bag, spune un doctor tînăr scos din cutie, cu LSD 25 în cap... Un procuror isteţ ar putea...

Fade out. „Linişte-n sală!"

Procurorul: Domnilor juraţi, aceşti „domni savanţi" pretind că nevinovata creatură umană pe care au masacrat-o cu atîta sălbăticie s-a transformat brusc într-un miriapod negru uriaş şi că era „de datoria lor către speţa umană" să distrugă acest monstru înainte ca el să aibă, prin vreun mijloc aflat la dispoziţia sa, posibilitatea să-şi „probage" specia.

Tre' să-nghiţim căcatul ăsta patentat? Trebuie să suportăm minciunile-astea alunecoase ca nişte nenorocite de găoaze bine unse? *Unde* se află miriapodul ăsta nemaivăzut?

„L-am distrus", spun ei cu trufie... Aş vrea să vă reamintesc, domnilor şi hermafrodiţilor juraţi, că această Mare Fiară – arată spre doctorul Schafer – a mai compărut, cu mai multe ocazii anterioare, în faţa acestei curţi, sub acuzaţia inimaginabilă de viol encefalic... Pe şleau – izbeşte cu pumnul în balustrada boxei juraţilor – pe şleau, domnilor, *lobotomie prin constrîngere...*

Juraţii se îneacă de stupoare... unul dintre ei moare de atac de cord... trei se prăbuşesc la podea zvîrcolindu-se, cuprinşi de orgasme obsesionale...

Procurorul arată cu un gest dramatic: El e ăla... El şi nu altul cel care a adus întregi provincii ale patriei noastre minunate într-o stare vecină cu imbecilitatea totală... El este cel care a umplut depozite imense cu rînduri-rînduri de creaturi neajutorate, incapabile să-şi satisfacă, fără asistenţă, nevoile minime... „Trîntorii", le spune el, cu o privire cinică de răutate superioară pură... Domnilor, vin şi spun în faţa domniilor voastre că asasinarea sălbatică a lui Clarence Cowie nu trebuie să rămînă nepedepsită: această crimă odioasă strigă precum un poponar rănit să se facă dreptate!

Miriapodul năvăleşte agitat.

— Tăticu', bestia e flămîndă! ţipă unul dintre cărăuşi.

— Io o tai d-acia.

Un val de oroare electrică îi străbate pe participanţii la Conferinţă... Iau cu asalt ieşirile-nghiontindu-se şi urlînd...

PANORAMĂ A ORAȘULUI INTERZONE. Primele măsuri din *Bye Bye, East St. Louis*... acum limpede și tare, apoi pierdut și intermitent, ca muzica pe o stradă pe care bate vîntul...

Camera pare să se zgîlțîie și să vibreze, cuprinsă de agitație. Sîngele și materia a mai multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deșert, levantini poligloți, indieni – rase neconcepute și nenăscute pîn-acum, combinații încă neînchipuite, îți străbat trupul. Migrații, călătorii de necrezut prin deșerturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise în care plantele cresc din părți genitale, crustacee colosale se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), peste Pacific într-o canoe către Insula Paștelui. Orașul Compozit în care toată potențialitatea umană e expusă într-o piață imensă, tăcută.

Minarete, palmieri, munți, junglă... Un rîu lînced în care saltă pești rapace, parcuri vaste năpădite de buruieni în iarba cărora băieți stau întinși și practică jocuri absconse. Nici o ușă închisă în Oraș. Oricine îți poate intra în cameră oricînd. Șeful Poliției e un chinez care se scobește în dinți și ascultă denunțurile făcute de un țicnit. Cînd și cînd, scoate scobitoarea din gură și îi studiază capătul. Hipioți cu fețe netede și arămii lenevesc la porți, jucîndu-se cu capete miniaturale atîrnate pe lanțuri de aur, lipsiți de expresie, cu o impasibilitate oarbă, de insectă.

În spatele lor, pe ușile deschise, mese, bănci și baruri, bucătării și băi, cupluri copulînd în șiruri de paturi din alamă, încrucișare a o mie de hamace, toxicomani pregătindu-se să se-nțepe, fumători de opiu, fumători de hașiș, oameni mîncînd, vorbind, îmbăindu-se într-o pîclă de fum și de abur.

Mese de joc la care se joacă pe mize de necrezut. Cînd și cînd, cîte un jucător sare-n picioare cu un strigăt disperat, după ce și-a pierdut tinerețea în favoarea unui bătrîn sau a fost cîștigat de adversar ca Latah. Dar se joacă pe mize mai mari decît tinerețea sau transformarea în Latah, sînt jocuri în care doar doi jucători, din lume, cunosc miza.

Toate casele din Oraș sînt unite. Case de pămînt – mongoli din zona alpină clipesc în fumul din prag – case de bambus și de tec, case de chirpici, piatră și cărămidă, case din Pacificul de Sud și Maori, case în copaci și în ambarcațiuni pe rîu, case de lemn de cincizeci de metri adăpostind

triburi întregi, case din cutii și tablă ondulată în care bătrîni în zdrențe împuțite gătesc cu spirt solid, coloane mari de fier ruginit înălțîndu-se la patruzeci de metri înălțime din mlaștini și gropi de gunoi, cu încăperi construite riscant pe platforme supraetajate și hamace legănîndu-se deasupra golului.

Expediții pleacă spre locuri necunoscute, în scopuri necunoscute. Străini sosesc plutind pe cutii vechi legate cu funie putredă, apar bălăbănindu-se din junglă, cu pleoapele umflate de la mușcăturile de insectă, coboară pe poteci de munte cu picioare rupte și sîngerînde prin suburbii prăfuite și bătute de vînt, unde oamenii își golesc mațele înșirați de-a lungul pereților de chirpici și vulturii se bat pe capetele de pește. Aterizează în parcuri atîrnați de parașute peticite... Sînt escortați de tablagii beți în interiorul unor mari toalete publice, pentru înregistrare. Datele care li se iau sînt puse într-un cui, urmînd să fie folosite ca hîrtie igienică.

Mirosuri de gătit din toate țările plutesc peste Oraș, o ceață de opiu, hașiș, fum roșu, rășinos de Yage, miros de junglă, de apă sărată, de rîu clocit, excremente uscate, transpirație și organe genitale. Fluiere de munte, jazz și be-bop, instrumente mongole cu o singură coardă, țambale țigănești, tobe africane, cimpoaie arabe...

Orașul e străbătut periodic de valuri de violență, și morții abandonați pe străzi sînt mîncați de vulturi. Albinoșii clipesc în bătaia soarelui. Băieți stau în copaci, masturbîndu-se leneș. Oameni roșii de boli neștiute se uită la trecători cu ochi răi, știutori.

În Piața Orașului se află Meet Caf[1]. Adepți ai unor îndeletniciri antediluviene, inimaginabile, mîzgălind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, dealeri de harmalină pură, drog redus la dependența totală, oferind o seninătate vegetală incertă, lichide care induc starea de latah, seruri tithoniene[2] de viață lungă, traficanți pe piața neagră a celui de-al treilea război mondial, amputatori telepatici, osteopați ai spiritului,

1. „Meet", în această grafie, este echivalent cu „Întîlnire", astfel că traducerea firmei ar putea fi „Localul Întîlnirii". Pronunția este însă aceeași cu a lui „meat" – carne, în text nelipsind sugestiile pentru o asemenea asociere. Varianta aleasă în ediția franceză este, de altfel, „Café des Omophages" – „Cafeneaua Mîncătorilor de Carne Crudă" (n. tr.).

2. Thiton – în mitologia greacă – fiul lui Laomedon din Troia, de care se îndrăgostise zeița Eos. Aceasta a cerut ca Thiton să devină nemuritor, dar a uitat să ceară să i se confere și tinerețea veșnică. Cînd acesta a îmbătrînit, zeița l-a transformat în greiere (n. tr.).

anchetatori ai infracţiunilor denunţate de jucători de şah binevoitori şi paranoici, portărei aducînd la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzînd mutilări inimaginabile ale spiritului, birocraţi din departamente spectrale, funcţionari ai unor state poliţieneşti încă neconstituite, o piticanie lesbiană care a făcut o operaţie Bangu-tot, erecţia plămînilor care sugrumă un duşman adormit, vînzători de butelii de orgon[1] şi maşini pentru relaxare, brokeri de vise feerice şi amintiri testate pe celulele sensibilizate ale nevoii de drog şi schimbate pe materiile prime ale voinţei, doctori versaţi în tratarea bolilor care vegetează în praful întunecat al oraşelor în ruină, acumulînd virulenţă în sîngele alb al viermilor nevăzători, tatonînd încet către suprafaţă şi spre gazda umană, maladii de laborator şi de război atomic... Un loc în care trecutul necunoscut şi viitorul născîndu-se se întîlnesc într-un zumzet tăcut, vibrant... Entităţi larvare, aşteptîndu-l pe Vreunul în Viaţă...

(Pasajul care descrie Oraşul şi Meet Caf – scris în stare de intoxicare cu Yage... Yage, Ayuahuasca, Pilde, Nateema sînt numele date de indieni pentru Bannisteria Caapi, o plantă agăţătoare indigenă din regiunea amazoniană, care creşte foarte repede. Vezi discuţia despre Yage în Anexă.)

Note sub influenţa Yage: Imaginile vin încet şi tăcut ca zăpada... Seninătate... dispare orice măsură de apărare... totul e liber să pătrundă sau să se ducă... Frica e pur şi simplu imposibilă... O frumoasă substanţă albastră se scurge în mine... Văd o figură arhaică rînjind, ca o mască polineziană... Faţa e violacee, pictată cu aur...

Încăperea capătă un aspect de bordel din Orientul Apropiat, cu pereţi albaştri şi lămpi roşii cu franjuri... Simt că mă transform într-o negresă, culoarea neagră invadîndu-mi în tăcere carnea... Convulsii de dorinţă lubrică... Picioarele mele capătă rotunjimi de materie polineziană... În toate se agită o viaţă furişată, contorsionată... Încăperea e extrem-orientală, africană, din Pacificul de Sud, un mediu familiar, pe care nu reuşesc să-l localizez... Yage e o călătorie în spaţiu-timp... Camera pare să se zgîlţîie şi să vibreze... Sîngele şi materia a multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deşert, poligloţi din

1. Substanţă a cărei existenţă a fost postulată de psihanalistul american Wilhelm Reich; acesta considera că orgonii sînt prezenţi peste tot şi că sînt încorporaţi de fiinţele umane, fiind elementul care face posibilă viaţa sexuală şi activitatea psihică (n. tr.).

Orientul Apropiat, indieni, rase încă neconcepute și nenăscute, străbat trupul... Migrații, voiaje incredibile prin deșerturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise, în care plantele cresc din părți genitale, crustacee colosale se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), peste Pacific într-o canoe către Insula Paștelui...

(Îmi dau seama că greața inițială după Yage e răul de călătorie în cursul transportului către starea Yage...)

„Toți vracii îl folosesc, în practica lor, ca să profețească, să localizeze obiecte furate sau pierdute, să diagnosticheze și să trateze boli, să numească făptuitorul unei crime."

Întrucît indienii (cămașa de forță pentru Herr Boas[1]! – glumă în branșă – nimic nu-l scoate mai tare din minți pe un antropolog decît Omul Primitiv) nu consideră nici o moarte accidentală și își ignoră propriile tendințe autodistructive descriindu-le disprețuitor ca „verii noștri goi", sau simțind poate că aceste tendințe sînt, în esență, supuse manipulării de către voințe străine ostile, orice moarte este pentru ei un asasinat. Vraciul ia Yage și identitatea asasinului i se revelează. Cum vă puteți închipui, deliberările vraciului în timpul unei asemenea investigații în junglă provoacă anumite senzații de disconfort în circumscripția sa.

— Să sperăm că bătrînul Xiuptutol n-o ia razna și se-apucă să numească pe vreunul din băieții noștri.

— Ia o curara și calmează-te. E totul aranjat, șmenuit...

— Dar *dac-o ia razna*? Tot luînd-o pe Nateema, încontinuu, nu s-a mai întors pe pămînt de douj'de ani... Ți-o spun eu, șefu', nimeni nu poa' s-o tragă atît făr' să se bulească la creier...

— Atunci îl declarăm incompetent...

Și atunci Xiuptutol iese clătinîndu-se din junglă și spune că băieții din zona Tzipino de Vale au făcut-o, lucru care nu surprinde pe nimeni... Ascultă la un bătrîn Brujo, drăguțo, nu le plac surprizele...

Un cortegiu funerar trece prin piață. Sicriu negru – inscripții arabe în argint filigranat – purtat de patru oameni. Procesiune de bocitoare cîntînd imnul funebru... Clem și Jodie se-ncurcă-ntre picioare la cei de țin de coșciug, un leș de porc sare dinăuntru ... E îmbrăcat în jellaba, o pipă de marijuana îi iese din rît, într-o copită ține un set de imagini

1. Franz Boas (1852-1942), antropolog american, cunoscut pentru studiile sale despre indienii nord-americani (*The Mind of the Primitive Men* etc.) (n. tr.).

porcoasee, o mezuzah[1] îi atîrnă la gît... Pe sicriu e inscripționat: „Acesta a fost cel mai de seamă dintre arabi".

Cîntă parodii sinistre după cîntece funerare într-o imitație de arabă. Jody știe să imite o tiradă-n chineză de te pişi pe tine – cam ca o marionetă de ventriloc isterică. La Shanghai s-a-ntîmplat să provoace o rebeliune împotriva străinilor care a făcut 3000 de victime.

— Scoală-te-n picioare, Gertie, puțin respect pentru gălbejiții casei.

— Mi se pare *corect*.

— Dragă, lucrez la o invenție cum nu se poate mai minunată... un băiat care dispare îndată ce-ți vine, mă-nțelegi, lăsînd în urmă un miros de frunze arse și un efect sonor de tren șuierînd în depărtări.

— Ai făcut vreodată sex în absența gravitației? Sperma-ți plutește în aer ca o ectoplasmă-ncîntătoare, și prezențele de sex femeiesc sînt expuse unei concepții imaculate sau cel puțin indirecte... Asta-mi aduce aminte de un vechi prieten de-ai mei, unul dintre cei mai chipeși oameni pe care i-am cunoscut, unul dintre cei mai demenți și absolut îngropat în avere. Avea obiceiul să se plimbe pe la petreceri cu un pistol cu apă și să-mproaște cu sloboz pe sub fustele femeilor de carieră. A cîștigat toate procesele de paternitate făr' să miște un deget. Nu-și folosea niciodată propria spermă, te-ai prins?

Fade out... „Liniște-n sală". Avocatul lui A.J.: „Teste concludente au stabilit că clientul meu n-are, hm, nici un raport personal cu, hm, micul accident întîmplat cu fermecătorea reclamantă... Poate că se pregătește să urmeze exemplul Fecioarei Maria și să conceapă imaculat numindu-l pe clientul meu ca pe un, hî, hmm, mijlocitor nevăzut... Îmi amintesc de un caz din Olanda secolului al XV-lea, unde o tînără femeie l-a acuzat pe un venerabil și onorat vrăjitor că a invocat un sucub[2] care a, hm, cunoscut-o apoi, ăă, carnal pe tînăra persoană în cauză cu, în circumstanțele date, regretabila consecință a gravidității. Astfel că vrăjitorul a fost inculpat ca și complice și voyeurist nestăpînit înainte, în timpul și după act. Totuși, domnilor jurați, nu mai dăm crezare, astăzi, unor asemenea, ăă, legende; și-o tînără punînd o asemenea...hm hm... stare interesantă pe seama atențiilor unui sucub ar fi socotită, în zilele noastre

1. Sul de pergament de dimensiuni mici, avînd scris pe o parte numele Domnului, iar pe cealaltă pasaje biblice, păstrat într-o casetă agățată de evrei la uscioare (n. tr.).

2. Demon care are relații sexuale cu un om adormit (n. tr.).

luminate, o romantică sau, ca s-o spunem pe șleau, o mincinoasă ordinară he he he he...

Și acum Ora Profetului:

— Cu milioanele au pierit în mlaștini. O singură răsuflare rămasă plămînilor.

— La ordin, Căpitane, a zis, vărsîndu-și ochii beliți pe punte... Și cine-o să prindă lanțurile la noapte? E indicată o anumită precauție cînd navighezi contra vîntului, vîntul din urmă neaducînd cu el nimic care să facă măcar cît o-ncărcătură ruginită... *Señoritas* sînt acum pe creasta valului în sezonul ăsta-n Iad, și m-am săturat de cățăratul la nesfîrșit pe un Vezuviu pulsînd de pule străine.

Tre' să mă Orientez Express s-o tai d-aici în nici nimic să mă ascunză (cămînt) minele sînt frecvente-n această zonă... Sapă un pic în fiecare zi trece timpul...

Colegi fantome șoptesc fierbinte-n ureche...

Pompează pe calea spre libertate.

— *Christ?* rînjește Sfîntul bătrîn, ticălos, pe invers, dîndu-și cu boi de meclă dintr-un bol de alabastru... Cabotin de doi bani! Crezi că eu m-aș coborî pînă la a face-o minune?... Ăla ar fi trebuit să stea la bîlci...

Poftiți, Ducese și Duși, luați-i și pe micii aduși. Indicat pentru tineri și bătrîni, om și lighioană... Unicul și adevăratul *Fiu al Omului* va vindeca sculamentul unui băiat cu o singură mînă – prin simplă atingere, oameni buni – producînd marijuana din cealaltă, în acest răstimp mergînd pe apă și-mproșcînd vin din cur... Păstrați distanța, prieteni, cei care se-apropie prea tare este expuși să se iradieze de la-ncărcătura care se revarsă din acest personaj...

— Și l-am cunoscut atunci cînd, dragă... Mi-amintesc că făceam un număr de Imitare-Personificare – de-naltă clasă, și ăsta – în Sodoma, mizerabil oraș... Împinși de foame, și nu pentru alt motiv... Și un cetățean, un nenorocit de filistin, abia sosit din Podunk Baal sau nu știu de unde, mă face bulangiu nenorocit în plină scenă. La care i-am zis: „De trei mii de ani în show-business, m-am ferit totdeauna de belele. Plus de-asta, nu sînt obligat să-nghit orice rahat de la toți muiștii necircumciși... Dup-aia a venit la mine-n cabină și și-a cerut scuze... S-a vădit că era un medic mare. Și un gagiu adorabil, totodată...

— *Buddha?* Un trăgător metabolic notoriu... Își fabrică singur, îți închipui. În India, unde nu au deloc simțul timpului, Legătura întîrzie

adeseori o lună... „Ia stai să văd, ăsta-i al doilea sau al treilea muson? Parc-aveam o-ntîlnire la Ketcupore sau pe-acolo".

Și toți trăgătorii așezați în poziție de lotus scuipînd pe pămînt și așteptînd Legătura.

Așa că Buda zice: „Mie mi-a ajuns. Îmi voi metaboliza singur, cu Domnul, marfa."

„Omule, nu poți face asta. Or să te năpădească agenții cu percepția."

„Pe mine nu mă vor năpădi. Înțelegi șmecheria? Sînt un Om Sfînt de-acuma, mînca-ți-aș."

„Iisuse, șefu', ce idee!"

„Mai sînt unii cetățeni care-o apucă pe arătură cînd o dau pe Noua Religie. Acești indivizi rătăciți nu știu cum s-o ia. N-au stil... Plus de-asta, este expuși să fie linșați, la cine-i place să vadă pe-unul mai bun ca ceilalți? « Ce faci, prietene, le strici plăcerea la oameni? » Așa că tre' s-o luăm ușor, mă-nțelegi, ușor... E o ofertă, primiți, bine, nu, iarăși bine, tovarăși. Nu vă-ndesăm nimic în suflet cu forța, spre deosebire de unele personaje netrebnice, nedemne, de nenumit și de nicăieri. Faceți loc în peșteră pentru operațiune. Metabolizez o bilă și apoi dau drumul la Predica Focului!"

„*Mohamed*? Glumești? A fost închipuit de Camera de Comerț din Mecca. Un publicitar egiptean mîncat de faliment, luat pe ulei, a scris scenariul."

„Încă una mică, Gus. Pe urmă, pe Allah, mă duc acasă și primesc o Sura... Așteaptă să vezi ediția de dimineață pe tarabe în souk. O să fac praf Imaginile Mixte."

Barmanul ridică privirea din formularul de pariuri hipice. „Îhî. Și cumplită le va fi osînda".

„E... o... sigur. Atunci, Gus, îți scriu un cec."

„Sînteți a mai mare lipitoare de hîrțoage din Marea Mecca, atîta doar că eu nu sînt perete, Domnu' Mohammed."

„Bine, Gus, am publicitate, să zic așa, de două feluri, favorabilă și altfel. Vrei cumva una de felu' ălalalt? Sînt pe cale să primesc o Sura privitoare la barmanii la care nu află credit cei ajunși de nevoi."

„Și cumplită le va fi osînda. Vîndută Arabie." Sare peste bar. „Mi-a ajuns, Ahmed. Ia-ți surele și tai-o. De fapt, stai să te-ajut. *Și să nu te mai văd pe-aici.*"

„O să te-aranjez eu, muist necredincios. O să te fac, te curăţ şi te las uscat ca un găoz de drogat. Vă iau maul şi las pe uscat, pe Allah, toată peninsula!"

„E un continent, deja... „

„Ce-a zis Confucius poţi s-aşezi lîngă Micuţa Audrey şi căţeii cei lăţoşi. Lao-Tze? Şters de pe listă... Şi destul cu sfinţii ăştia molîi, unsuroşi, cu faţa lor deznădăjduit-suferindă de parc-o iau în cur şi-ncearcă să pară indiferenţi. Şi de ce să lăsăm un cabotin bătrîn şi sclerozat să ne spună ce e-nţelepciunea? „De trei mii de ani în show-business, m-am ferit totdeauna de belele..."

Întîi, fiece Faptic e închis alături de curvele masculine şi de cei care profanează zeii comerţului ciripind la colţul străzii, iar vreun rahat bătrîn cu părul alb apare pe trei cărări ca să ne fericească cu cretinismele lui ameţite. Nu vom scăpa niciodată de acest neghiob cu barba căruntă pitulat pe fiecare vîrf de munte-n Tibet, gata să se extragă dintr-o colibă pe Amazon, pîndind şi dînd asaltul pe Bowery[1]. „Te aşteptam, fiule" şi dă drumul la un siloz de spanac. „Viaţa e o şcoală la care fiecare elev are de-nvăţat o lecţie deosebită. Şi-acum voi descuia Tezaurul meu de Cuvinte..."

„Mă tem rău de asta."

„Ba, fiule, nimic nu poate stăvili mareea în urcare."

„Nu-l pot stăvili, fraţilor. *Sauve qui peut.*"

— Îţi zic că, atunci cînd mă despart de Înţelept, nici măcar nu mă mai simt fiinţă umană. Îmi preschimbă orgonii vitali într-un rahat anorganic.

Va să zic-am aflat în exclusivitate de ce nu-mi merge Cuvîntul cel Viu? Cuvîntul nu poate fi exprimat direct... O fi cu putinţă să-l sugerezi printr-un mozaic de juxtapuneri precum nişte obiecte uitate-ntr-un sertar de hotel, definibil prin negativ şi absenţă...

— Cred c-o să-mi pensez burta... Oi fi bătrîn, dar sînt încă atrăgător.

(Este vorba de o intervenţie chirurgicală de îndepărtare a grăsimii şi realizare, în acelaşi timp, a unei „pense" în peretele abdominal, creînd astfel un Corset de Carne – care însă este expus riscului de se desface şi a-ţi împroşca maţele bătrîne şi oribile pe podea... Modelele cele mai strînse şi mai armonioase de C.C. sînt, evident, şi cele mai periculoase.

1. Stradă din New York City, cunoscută pentru motelurile şi barurile sale ieftine, frecventate de beţivi şi de vagabonzi (n. tr.).

În fapt, unele modele extreme sînt cunoscute în branşă sub denumirea de O.N.A. – O Noapte şi Adio.

Doctor Rindfest[1] „Puţe" declară fără ocolişuri: „Patul e cel mai periculos loc pentru un purtător de C.C."

Tema muzicală a purtătorilor de C.C. e „Crede-mă – tot tinerescul farmec e cel care ne-ncîntă". Partenerul unui purtător de C.C. riscă-ntr-adevăr „să-ţi fugă dintre braţe precum un dar vrăjit".)

Sală albă de muzeu inundată de soare, nuduri roz înalte de douăzeci de metri. Şuşoteli intense de adolescenţi.

Parapet de argint... prăpastie de trei sute de metri în lumina scînteietoare a soarelui. Mici petice verzi de varză şi lăptuci. Juni bronzaţi cu săpăligi spionaţi de un poponar bătrîn peste canalul de scurgere.

— Vai, dragă, mă-ntreb dacă folosesc excremente umane pentru fertilizare... Poate o vor face chiar acum.

Scoate un binoclu de teatru din sidef – mozaic aztec în bătaia soarelui.

Un şir lung de flăcăi greci în pas de marş aduc vase de alabastru pline cu căcat şi le varsă peste marna calcaroasă.

Plopi prăfuiţi se clatină în vîntul după-amiezei, lîngă faţadele de cărămidă roşie din Plaza de Toros.

Cabane de lemn primprejurul unui izvor fierbinte... moloz din ziduri în ruină într-un parc de plopşor... băncile tocite şi netezite ca o tablă de aluminiu de un milion de băieţi masturbîndu-se.

Flăcăi greci albi ca marmura şi-o trag cîineşte sub porticul unui vast templu aurit... un Mugwump ciupeşte o lăută.

Dînd ture îmbrăcat în bluza sa roşie, se-ntîlni cu Sammy, fiul paznicului de la docuri, împreună cu doi mexicani.

— Hei, Oase, zise el, vrei s-o iei în cur?

— Mmm... da.

Pe o saltea de paie decrepită, mexicanul îl puse în patru labe – un puşti negru dansează-mprejurul lor dînd ritmat din labă... un mănunchi de raze printr-o crăpătură i se focalizează roz pe pulă.

Un prisos de ruşine brută, rozalie spre zarea de un albastru pastelat, în care podişuri întinse, oţelite izbesc cerul fărîmat.

1. „Rinderpest" se traduce prin „Ciumă bovină"; porecla „Doodles", redată aici prin „Puţe", poate desemna atît organul sexual bărbătesc, cît şi un scris neglijent, o mîzgăleală, o improvizaţie sau „frecatul mentei" (n. tr.).

— E-n regulă.

Domnul strigă prin sămînța ta ruginită de trei mii de ani...

O grindină din cranii de cristal, și din seră au rămas doar cioburile în lumina lunii de iarnă...

Femeia americană a lăsat în urmă o adiere de otravă, în aerul jilav al unui garden-party din St. Louis.

O piscină acoperită de un nămol verzui într-o grădină franceză părăsită. O broască uriașă suferindă se ridică încet din apă, pe o terasă de mîl, și cîntă la clavecin.

Un Sollubi se precipită în bar și începe să-i lustruiască pantofii Sfîntului cu unsoarea de pe nas... Sfîntul îi dă nervos un șut în gură. Sollubiul țipă, se rotește și se cacă pe pantalonii Sfîntului. Apoi țîșnește în stradă. Un pește se uită după el gînditor...

Sfîntul îl cheamă pe șef: „Iisuse, Al, ce crîșmă ordinară e asta? Pantalonii mei Dgage nou-nouți...

— Îmi pare rău, Sfinte. Mi-a scăpat.

(Sollubii sînt o castă de intușabili din Arabia, cunoscuți pentru abjecția lor. Cafenelele de lux sînt dotate cu Sollubi care le dau limbi clienților în timp ce iau masa – scaunele fiind prevăzute cu găuri în acest scop. Cetățenii care vor să fie înfiorător de umiliți și degradați – mulți oameni își doresc în zilele noastre așa ceva, sperînd să muște din cașcaval – se oferă pentru contact homosexual pasiv la o tabără de Sollubi... Nimic nu se poate compara cu asta, îmi spun ei... De fapt, Sollubi tind să devină înstăriți și cu nasul pe sus, și să-și piardă abjecția nativă. Care e originea intușabililor? Poate o castă preoțească decăzută. De fapt, intușabilii îndeplinesc o funcție preoțească, luînd asupra lor toată abjecția umană.)

A.J. dă ture prin piață într-o pelerină neagră și cu un șoim pe umăr. Se oprește în fața unei mese de agenți.

— Tre' s-o auziți pe-asta. Un puști de cinșpe ani din Los Angeles. Tatăl decide că e momentul să tragă și el la buci. Băiatul stă lungit pe gazon citind benzi desenate, tatăl iese și zice: „Fiule, uite douăj'de dolari: du-te la o curvă ca lumea și trage-i la buci". Se duc cu mașina pînă la un stabiliment a-ntîia și tatăl zice: „În regulă, fiule. De-aici încolo mergi pe cont propriu. Sună și, cînd vine femeia, dă-i banul și spune-i că vrei să-i tragi la buci." „Corect, tăticu'". După vreun sfert de oră puștiul

iese." Aşa. fiule, ai tras şi tu la buci?" „Daaa. Putoarea vine la uşe şi-i zic că vreau să-i trag la buci, şi-i marc paraiu'. Am urcat în coşmelia ei şi şi-a dat jos ambalajul. Mi-am scos pocnitoarea şi-am tras, fix în bucă, uite-aici o bucăţică cu o alică. A făcut o gălăgie de-a trebuit să-mi scot pantoful şi s-o bat în cap pînă i-au dat creierii pe-afară. Dup-aia i-am băgat-o la blană, să mă răcoresc."

Rămîn doar oasele rîzînd, carnea dusă peste dealuri şi văi cu vîntul din zori, şi şuierul trenului. Problema nu ne este necunoscută, şi nevoile alegătorilor noştri ne sînt mereu prezente în minte, fiind locul lor de rezidenţă, şi cine poate-ncălca o concesiune sinaptică pe nouăzeci şi nouă de ani?

Încă o rată din aventurile lui Clem Nemîncatul, Defectiv Particular:

— Deci, intru în crîşmă şi curva asta stătea la bar, şi îmi zic: „Mamă, nene, te-ai făcut damă de lux". Adică o mai văzusem pe putoare 'nainte. Deci întîi n-o bag în seamă, pe urmă văz că-şi freacă picioarele unul de celălalt şi ridicîndu-le pe după cap, îl trage-n jos şi-şi face, să zic, ceva la genu' duş cu o şmecherie care-o scoate pe nas, într-un fel care nu poa' să treacă neobservat.

Iris – jumate chinezoaică, jumate negresă – dependentă de dihidro-oxiheroină – şi-o trage-n venă la fiecare sfert de oră, drept pentru care îşi lasă seringi şi ace-nfipte peste tot. Acele ruginesc în carnea ei uscată, care, pe alocuri, a crescut pe deasupra, formînd un chist neted, verde-maroniu. Pe masa din faţa ei e un samovar cu ceai şi un coş de zece kile de zahăr nerafinat. Nimeni n-a văzut-o vreodată mîncînd altceva. Singurul moment în care aude ce i se spune sau vorbeşte e înainte de injecţie. Apoi face o remarcă plată, faptică despre propria persoană.

— Am o ocluzie la găoază.

— Îmi curge o zeamă verzuie oribilă din pizdă.

Iris e unul dintre proiectele lui Benway. „Corpul omenesc poate funcţiona numai cu zahăr, ce mama dracu'... Cunosc că unii dintre eminenţii mei colegi, care încearcă să-mi diminueze şi să-mi minimalizeze opera de geniu, pretind că pun, clandestin, vitamine şi proteine în zahărul lui Iris... Îi provoc pe aceşti labagii nemaipomeniţi să se tîrasc-afară din latrinele lor şi să facă o analiză pe loc a zahărului şi ceaiului lui Iris. Iris e o pizdă americană sănătoasă. Dezmint categoric că s-ar hrăni cu spermă. Permiteţi-mi să folosesc această ocazie ca să mă declar un om de ştiinţă onorabil, nu un şarlatan, un rătăcit sau vreun pretins făcător de

minuni... N-am afirmat niciodată că Iris ar putea subzista exclusiv pe bază de fotosinteză... N-am spus că ar putea să respire în bioxid de carbon și să scoată oxigen – mărturisesc că am fost tentat să încerc, oprit fiind, desigur, de etica medicală... Pe scurt, calomniile mîrșave ale josnicilor mei adversari se vor întoarce asupră-le și-și vor găsi locul ca un ciripitor întors în culcuș.

Femei și bărbați obișnuiți

DEJUN AL PARTIDULUI NAȚIONALIST pe o terasă deasupra Pieței. Țigări de foi, scotch, rîgîieli politicoase... Liderul Partidului umblă-ncolo și-ncoace îmbrăcat în jellaba, fumînd un trabuc și bînd scotch. Poartă pantofi englezești scumpi, șosete viu colorate, jartiere, picioare păroase, musculoase – aspect general de gangster de succes travestit.

L.P. (arătînd cu un gest teatral): Ia uită-te-n partea aia. Ce vezi?

LOCOTENENTUL: Ă? Păi, Piața.

L.P.: Ba nu. Vezi bărbați și femei. Femei și bărbați *obișnuiți*, văzîndu-și de treburile lor obișnuite de zi cu zi. Ducîndu-și viețile obișnuite. De asta avem nevoie...

Un copil din stradă se cațără peste balustrada terasei.

LOCOTENENTUL: Nu, nu cumpărăm nici un prezervativ folosit! Tai-o!

L.P.: Stai!... Vino, puștiule. Ia loc... Ia o țigară... Pune-ți de băut.

Pășește împrejurul băiatului ca un motan în călduri.

— Ce crezi despre francezi?

— Ăă?

— Despre francezi. Ticăloșii de colonialiști care îți sug globulele vii?

— Domnu', costă două sute de franci să mi se sugă globula. N-am coborît tariful din anul ciumei bovine, cînd au murit toți turiștii, chiar și scandinavii.

L.P.: Vezi? Ăsta e adevăratul copil al străzii, fără farduri.

— Știți să-i mirosiți, șefu'.

— M.I.[1] nu se-nșală niciodată.

1. Abreviere de la „Serviciu Militar de Informații" (Millitary Intelligence) (n. tr.).

L.P.: Atunci, puştiule, s-o luăm aşa. Francezii te-au deposedat de dreptul tău nativ.

— Vreţi să spuneţi ca la „Banca Amiciţia"?... Îl au pe eunucu' ăla egiptean ştirb de le face treaba. Şi-nchipuie că provoacă mai puţine obecţii, -nţelegi matale, -şi dă todeauna pantalonii jos să-şi arate starea. „Nu-s decît un bătrîn eunuc sărac care-ncerc să-mi scot ceva să am de prafuri. Doamnă, aş vrea să vă ofer o prelungire la rinichiu' ăla artificial, doar că tre' să-mi fac treaba... Deconectaţi-o, băieţi." Îşi arată gingiile, într-un rînjet slab... „Nu degeaba mă ştie lumea de Nellie Recuperatorul."

Aşa că o deconectează pe maică-mea, hodoroaga bătrînă, şi ea se umflă şi se-nnegreşte, şi toată piaţa pute-a pişat, şi vecinii se vaită la Comisia pentru Sănătate Publică, şi tata zice: „E voia lui Allah. N-o să mai pişe avutul meu pe apa sîmbetei."

Oamenii bolnavi îmi fac scîrbă. Cînd vreun cetăţean începe să-mi povestească despre cancerul lui la prostată sau septul lui infectat vărsînd secreţiile alea purulente, îi zic: „Crezi că mă-nteresează pe mine despre beteşugul tău hidos? Nu mă-nteresează cîtuşi de puţin."

L.P.: Bine, *bine*. Destul... Îi urăşti pe francezi, nu-i aşa?

— Dom' şef, eu urăsc pe toată lumea. Doctorul Benway zice că e ceva metabolic, că am starea asta-n sînge... Mai ales arabii şi americanii o fac...

Doctorul Benway prepară un ser.

L.P.: Benway e un agent occidental infiltrat.

L.1: Un jidan francez desfrînat...

L.2: Un porc de cîine de negrotei evreu comunist...

L.P.: Gura, tîmpiţilor!

L.2: Scuze, şefu'. Sînt după o staţionare la Dezintoxicare.

L.P.: Păziţi-vă de Benway. (Aparte: Mă-ntreb dacă o s-o-nghită. Sînt atît de primitivi, că nici nu-ţi dai seama...). V-o spun confidenţial, lucrează cu magie neagră.

L.1: Are djinul ăla în el.

— Oho... Deci, aveam întîlnire cu un client american clasa-ntîi. Un tip rasat, realmente.

L.P.: Nu ştii că e o ruşine să-ţi pui curul la bătaie pentru pule străine necredincioase?

— Mă rog, e un punct de vedere. Distracţie plăcută.

L.P.: Asemenea.

Băiatul iese.

L.P.: Sînt cazuri fără speranţă, vă spun eu. Fără speranţă.

L.1: Ce e cu serul ăla?

L.P.: Nu ştiu, dar sună rău. Am face bine să punem un detector de direcţie telepatic pe urmele lui Benway. Omul nu inspiră încredere. E capabil de aproape-orice... Să transforme un măcel într-o orgie sexuală...

— Sau într-o glumă.

— Exact. Genul 'telectual... Fără principii...

MENAJERA AMERICANĂ (desfăcînd o cutie de Lux): De ce n-o avea un ochi electric cutia să se deschidă cînd mă vede şi să se-nmîneze singură la Automatu-ndemînatic car' s-o ia şi s-o şi deşerte-n apă... Automînaticu' e dereglat total de joi încoa', s-a dat la mine şi io n-am marşat la treaba asta deloc... Şi Unitatea de Gunoi obrăznicindu-se, şi mixerul bătrîn şi scîrbavnic tot încercînd să mi se bage pe sub fustă... Am răcit îngrozitor, şi m-am constipat de tot la intestine... O să mă combin pîn' la urmă cu automînatu', să-mi facă el o spălătură.

AGENTUL COMERCIAL (ceva între un latah agresiv şi emiţător timid): Ţi-aminteşti cînd umblam prin ţară cu K.E., tipul ăl mai tare-n idei la *gadget*-uri.

„Gîndeşte-te!" o plesnea el. „Un mixer pentru frişcă în bucătăria ta!"

„K.E., mi se-nvîrteşte creierul numai cînd mă gîndesc."

„Peste cinci, poate zece, da, poate douăzeci de ani... Dar va veni."

„O s-aştept, K.E... Oricît ar dura, o s-aştept. Cînd primii pe listă vor fi chemaţi, să ştii că voi fi acolo."

„K.E. a fost cel care a lansat Trusa Octopod pentru Saloanele de Masaj, Frizerii şi Băile Turceşti, cu care poţi efectua o spălătură intestinală, un masaj imoral, o şamponare, în acelaşi timp făcîndu-i clientului pedichiura şi scoţîndu-i punctele negre. Şi trusa Doctor „Se Face" pentru practicienii ocupaţi, care-ţi extrage apendicele, astupă hernia, scoate o măsea de minte, operează hemoroizii şi te circumcide în acelaşi timp. În fine, K.E. e agentul atomic, dacă termină trusele Octopod e-n stare, din pur avînt, să vînd-o trusă Doctor „Se Face" la o frizerie şi cetăţeanul client se trezeşte cu hemoroizii raşi...

„Doamne, Homer, ce stabiliment e ăsta al tău? Sînt spart la cur."

„Pe onoarea mea, domnu', vroiam decît să administrez spălătura noastră intestinală bonus, gratis și promoțional de Sărbători. K.E. mi-o fi vîndut din nou altă trusă, se vede treaba..."

CURVA MASCULINĂ: Cîte tre' să-nghită băiatu' în meseria asta! Mamă, Doamne! Ce propuneri mi-e dat s-aud, nu ți-ar veni să crezi... Vor să se joace de-a latahu', vor să se-amestece cu protoplasma mea, mă vor păpușă de ceară, vor să-mi sugă orgonii, vor să-mi ia experiența trecută și să-mi lase vechi amintiri care mă dezgustă... I-o trag cetățeanului ăsta și-mi zic: „În sfîrșit, un gagiu sănătos"; dar cînd îi vine orgasmul se transformă într-un fel de crab înfiorător... Îi zic, „Frate, nu-s obligat să-ndur și procedeul ăsta... Po' să-ți prezinți chestia asta la Walgreen". Unii n-au stil deloc. Alt infect bătrîn stă pur și simplu și-o face telepatic pînă se slobozește-n țoale. Ce scîrbos.

Găozarii dau înapoi într-o stare de confuzie teribilă, pînă la marginea rețelei sovietice, unde cazacii îi spînzură pe partizani în jelania turbată a cimpoaielor și băieții defilează pe Fifth Avenue la întîlnirea cu Jimmy Walkover[1] așteptîndu-i cu cheile Regatului, fără legătoare, du-le aruncate la grămadă în buzunar...

De ce ești așa palid și ofilit, iubite bulangiu? Iz de lipitori moarte într-o conservă goală ruginită pe rana deschisă, sug trup și sîngele și oasele lui Iisuuuuus, îl lasă paralizat de la brîu în jos.

Produ-ți formularele, puștiule, la bătrînul tău protector, trecut proba acu' trei ani și știu rezultatele exacte la Turneul Final.

Traficanți de prematuri se iau după o vacă gravidă pe punctul s-o apuce chinurile facerii. Fermierul intră în „corvoadă"[2], se rostogolește urlînd prin balegă. Veterinarul se luptă cu un schelet de vacă. Traficanții se mitraliază unii pe alții, sărind printre mașinile agricole și silozurile, containerele, pătulele și jgheaburile dintr-un vast hambar roșu. Vițelul se naște. Forțele morții se topesc în zori. Un băiat de la fermă îngenunchează cu devoțiune – gîtlejul îi palpită în soarele care se înalță.

Trăgători în venă așezați pe treptele tribunalului așteptînd Legătura. Țărănoi cu pălării Stetson negre și blugi Levis uzați leagă un puști

1. „Walkover" s-ar traduce prin „Victorie Lejeră" (n. tr.).
2. „Corvoadă" – din fr. *couvade*, termen din antropologie care desemnează obiceiul primitiv de a trata soțul unei femei care naște ca și cum el ar purta copilul (n. tr.).

negrotei de un felinar vechi și toarnă benzină aprinsă peste el... Trăgătorii se reped și aspiră fumul de carne în profunzimea plămînilor lor suferinzi... Simt cu adevărat o ușurare...

GREFIERUL DISTRICTUAL: Stăteam va să zică în fața magazinului lui Jeff în Păsărica Linsă cu pula dreaptă ca un pin în Levișii mei, săltînd în soare... Ei bine, bătrînul doctor Scranton trece pe-acolo – unul dintre băieții valabili, nu există-n toată valea un om mai ca lumea. Are un prolaps la găoz și cînd vrea să și-o tragă îți prezintă curul după un metru de in-tes-tin... Cînd are-o pornire, poa' să scoată o bucată de maț din cabinet fix pîn' la berăria lui Roy, și palpează primprejur dup-o sculă, bîjbîie pur și simplu ca un vierme orb... Deci, doctorul Scranton îmi vede scula, și se-oprește ca un cîine ochind vînatul și-mi zice, „Luke, pot să-ți iau pulsul de-aici".

Browbeck și tînărul Seward se luptă cu castratoare de porci prin grajduri, cuști și cotețe tropotind... cai nechezînd, cu dinți mari și galbeni, dezgoliți, muget de vaci, cîini urlînd, pisici copulînd și țipînd ca bebelușii, un țarc de porci enormi, cu țepii zbîrliți, huiduind și pîrțîind dezaprobator. Browbeck Tremurîndul a căzut sub sabia Tînărului Seward, își ține intestinele împroșcate din crestătura de douăj' de centimetri. Tînărul Seward îi retează pula lui Browbeck și o ridică, fremătîndă, în lumina rozalie, încețoșată a răsăritului...

Browbeck țipă... frîne de metrou scuipă ozon...

— Înapoi, tovarăși... Înapoi.

— Se spune că a fost împins de cineva...

— Se mișca de colo colo, nesigur, ca și cum nu mai vedea bine.

— Prea mult fum în ochi, se vede treaba.

Mary Guvernanta Lesbiană a alunecat pe un tampon plin de sînge și s-a prăbușit pe podeaua localului... Un poponar de două sute de kile o calcă-n picioare pîn-o omoară, nechezînd cu patimă...

Cîntă într-un falsetto oribil:

Seva roadelor mîniei izvorîtă-i de sub pașii-i
Paloșul îi dănțuiește străpungînd în piepți vrăjmașii.

Scoate o sabie de lemn aurit și o agită prin aer. Corsetul i se desprinde și zboară șuierînd în panoul de darts.

Sabia bătrînului toreador se-ncovoie pe os și șuieră prin inima Espontaneo-ului, țintuindu-i darurile neprihănite pe panou.

— Deci, acest poponar dichisit sosește la New York din Păsărica Linsă, Texas, și e ăl mai stilat și pizduit dintre poponari. E luat în gheară de femei bătrîne, genul de ghiftuite cu tineri pe invers, prădătoare știrbe și decrepite, prea slabe și prea-ncete ca să doboare alt vînat. Tigroaicele mîncate de molii devin sută-n sută homofage... Dar cetățeanul de față, fiind un poponar cu ștaif, dibace de felul lui, se-apucă de făcut podoabe și tot de felul de giuvaiericale. Fiește mortăciune bătrînă și bogată din Great New York vrea să-și facă la el bijuurile, iar el scoate bani buni, piese a-ntîia, El Morocco, Stork, dar timp pentru sex – pauză, și tot timpul grija pentru reputație... Începe să parieze la cursele de cai, părîndu-i-se, Dumnezeu știe de ce, că pariatul la curse are ceva bărbătesc, și-și închipuie că-i va da bine la imagine s-apară la marginea pistei. Nu sînt mulți poponarii care pariază la curse, și cei care pariază pierd mai mult decît alții, o fac aiurea, se-aruncă și insistă tocmai cînd le merge nasol și-o lasă moale cînd sînt în vînă și-ncepe să le intre... care asta le e și schema vieții... orice copil știe că există o regulă la pariuri: cîștigul și pierderea vin în serie. Insistă cînd cîștigi, trage-o pe dreapta cînd pierzi. (Am cunoscut odată un poponar care dădea cu jula din casă – nu toată grămada de două mii o dată, scos sau la bulău. Nu era Gertie unul de-ăștia... O, nu potul cu totul...)

Deci pierde azi, pierde mîine, pierde și răspoimîine. Într-o zi tocmai pune o piatră într-o garnitură, cînd ce era sortit să se-ntîmple se-ntîmplă. „Bine-nțeles, o s-o-nlocuiesc mai încolo“. Faimoasele ultime cuvinte. Așa că toată iarna, unul după altul, diamantele, smaraldele, perlele, rubinele și safirele lumii bune o iau spre casa de amanet, schimbate cu piese pe naspa...

Și la seara inaugurală la Metropolitan o hîrcă se arată, splendidă – crede ea – cu tiara ei de diamante. Unde se-apropie altă curvă bătrînă și zice:

— Vai, Miggles, ești așa deșteaptă... să ți le lași pe-alea adevărate acasă... Sîntem, vreau să zic, pur și simplu nebune să ieșim așa, punîndu-ne soarta la-ncercare.

— Te-nșeli, dragă. Astea *sunt* adevărate.

— Ba *nu* sînt, Miggles, ce Dumnezeu... dacă vrei, întreabă-ți bijutierul... sau, ce spun, întreabă *pe cine vrei*. Ha ha haaaa.

Așa că e convocat degrabă un sabat. (Lucy Bradshinkel, ia uită-te la ale tale smaralde). Toate vrăjitoarele bătrîne își examinează pietrele cum și-ar descoperi un cetățean semne de lepră pe corp.

„Rubinul meu oriental!"

„Upoalele miele niegre!". Cățea bătrînă, măritată cu atîția țigani și hispanici, de nu mai știi cînd vorbește pe gură și cînd pe cur.

„Safirul meu regal!" se tînguie o *poule de luxe*. „E terribil, e îngrrozitor!"

„Sînt de la Woolworth[1], fără nici un dubiu..."

„Nu rămîne decît un lucru de făcut. O să chem poliția", zice o băbătie căpoasă, hotărîtă; o ia tropăind prin cameră pe tocurile ei joase și cheamă gaborii.

Fata primește o dublă la popreală; și-n garsonieră face cunoștință cu un gagiu, ceva la genul curvă de doi bani, și dragostea se ivește sau cel puțin un facsimil în măsură a convinge părțile-n cele ce privește părțile cele ascunse de-o parte și de cealaltă. Și, după cum o cere desfășurătorul, ies cam în același timp și trag într-un apartament în Cartierul de Est... Masă, casă, joburi cinstite, fără pretenții... Brad și Jim, cunoscînd fericirea pentru prima oară.

Forțele răului intră în scenă... Lucy Bradshinkel a venit să spună că a iertat tot. Are încredere în Brad și vrea să-l instaleze într-un atelier. Sigur, va trebui să se mute în centru... „Locul ăsta e imposibil, dragă; iar amicul tău...". Și un șmecher de oraș îl vrea pe Jim de șofer. O treaptă mai sus, te-ai prins? O ofertă de la un tip care de-abia dacă-l cunoaște.

Se va întoarce Jim printre infractori? Va sucomba Brad la lingușeala unui vampir îmbătrînind, cu colți nesătui?... De prisos s-o mai spunem, forțele răului sînt puse pe fugă și ies din scenă mîrîind și bodogănind malefic.

„Lui Șefu' n-o să-i placă treaba asta."

„Nu știu de ce mi-am pierdut atîta vreme cu tine, găozar nenorocit și țopîrlan ce ești."

Băieții stau la fereastra locuinței, ținîndu-se pe după umeri și privind către Podul Brooklyn. Un vînt cald de primăvară ciufulește buclele negre ale lui Jim și părul vopsit roșcat, delicat, al lui Brad.

— Ia spune, Brad, ce-avem la cină?

1. Lanț de magazine cu produse ieftine (n. tr.).

— Du-te dincolo şi aşteaptă.

Brad îl goneşte în joacă pe Jim din bucătărie şi îşi pune şorţul.

Meniul este pizda lui Lucy Bradshinkel în sînge şi tampoane *papillon*. Băieţii mănîncă veseli, privindu-se în ochi. Sîngele li se scurge pe bărbie.

Zorii albaştri ca flacăra să traverseze acum oraşul... Grădinile sînt curăţate de fructe, şi cenuşarele-şi scot la iveală spectrele-nvelite-n huse...

„Ştiţi cumva-ncotro e Tipperary, Doamnă?"

Peste dealuri şi văi, spre boscheţii din Kentucky... Prin făina de os împrăştiată pe pajişti, pînă la iazul îngheţat în care caraşi aurii suspendaţi îl aşteaptă pe-Nstrăinatul[1] primăvăratic.

Craniul urcă urlînd, de-a dura, pe scara de serviciu, smulge cu dinţii pula soţului abătut de la calea dreaptă şi profită de durerea de ureche a soţiei, făcînd ce nu se cuvine. Junele pifan îşi trage pe el un vînt din sud-vest şi-şi omoară nevasta-n bătaie la duş.

BENWAY: N-o lua aşa-n tragic, copile... *Jeder macht eine kleine Dummerheit* (Oricine mai face cîte-o mică prostie.)

SCHAFER: Vă spun că nu pot scăpa de un sentiment... în fine, malefic, în privinţa asta.

BENWAY: Aiureli, băiete... Sîntem oameni de ştiinţă... de ştiinţă pură. Cercetare dezinteresată, şi blestemat fie cel care va striga: Opriţi-vă, *e prea mult*. Asemenea oameni nu sînt altceva decît nişte nasoi, unii care strică cheful la lume.

SCHAFER: Da, da, desigur... şi totuşi... nu pot să-mi scot duhoarea asta din plămîni...

BENWAY (iritat): Nici unul dintre noi nu poate... N-am mirosit niciodată ceva care s-aducă măcar de departe cu asta... Unde rămăsesem? A, da, ce rezultat ar avea administrarea de curara şi plămîn artificial în timpul maniei acute? E posibil ca subiectul, incapabil să se elibereze de tensiune prin activitate motorie, să sucombe pe loc precum un şoarece tropical. Interesantă cauză a morţii, nu?

1. În original: Sqaw Man – termen de argou învechit care-l desemna pe soţul neindian al unei femei indiene nord-americane (n. tr.).

Schafer nu urmărește. „Știți", zice el, cu impulsivitate, „cred c-o să mă-ntorc la simpla chirurgie pe stil vechi. Corpul omenesc este de-o ineficiență scandaloasă. În loc de-o gură și-un anus care se pot defecta, de ce n-ar exista un singur orificiu bun la toate prin care să mănînci *și* să elimini? Putem să ferecăm nasul și gura, să înlocuim stomacul, să facem o gaură de aerisire direct în plămîni, unde ar fi trebuit să fie de la-nceput...

BENWAY: De ce nu o deschizătură bună la toate? Ți-am povestit vreodată despre tipul care și-a învățat găoaza să vorbească? Întreg abdomenul i se mișca-n sus și-n jos, bășind cuvinte, prinzi șpilu'? Nu semăna cu nimic din ce mi-a fost dat să aud.

Vorbirea asta din cur avea un soi de frecvență viscerală. Te lovea fix în măruntaie, cum ar veni cînd tre' să ieși afară, mă-nțelegi. Cînd bătrînu' intestin gros îți dă coate și simți un fel de răceală pe dinăuntru, și știi că nu mai ai altceva de făcut decît să-i dai drumul? Va să zică, vorbirea asta te lovea direct acolo, în pîntece, un sunet greoi, apăsător, carbogazos, un sunet căruia-i simțeai *mirosul.*

Tipul lucra pentru un circ ambulant, îți dai seama, și treaba a pornit ca un fel de reprezentație inedită de ventriloc. Chiar distractiv, la-nceput. Avea un număr căruia-i zicea „Celui mai bun – Ole!", să mori de rîs, pe cuvînt. Am uitat cea mai mare parte dar era spirt. De-astea: „Mai ești p-acolo, bătrîne?". „Ţţ, am plecat să mă ușurez."

După o vreme curul a-nceput să vorbească de capul lui. Tipul intra-n scenă fără nimic pregătit și curul improviza și-i dădea replici la șto una după alta.

Apoi i s-au dezvoltat un soi de dinți ca niște cîrlige-ndoite, mici, tocite, și a-nceput să mănînce. Tipului i s-a părut mai întîi ceva simpatic, și a construit un număr pe chestia asta, dar găoaza a-nceput să-i roadă pantalonii ca să iasă la lumină și să ia cuvîntul pe stradă, să țipe că vrea drepturi egale. Se mai și-mbăta, și dădea drumul la văicăreli de bețivan cum că nimeni n-o iubește și că vrea să fie pupată la fel ca orice altă gură. În final, bătea cîmpii tot timpul, zi și noapte, îl auzeai pe tip din capătul celălalt al cartierului urlînd la ea să tacă dracului, lovind-o cu pumnii, și înfigînd în ea lumînări, dar nimic nu era de folos și găoaza i-a zis: „Ba tu o să taci, pînă la urmă. Nu eu. Pentru că nu mai avem nevoie de tine pe-aici. Pot să vorbesc și să mănînc *și* să mă cac."

După asta a-nceput să se trezească dimineața cu o gelatină transparentă ca o coadă de mormoloc acoperindu-i gura. Această gelatină era

ceea ce oamenii de știință numesc T.N.D., țesut nediferențiat, care poate să crească în orice parte a corpului omenesc. Și-o smulgea de pe gură și bucățile îi rămîneau lipite de mîini precum napalmul aprins și creștea colo, creștea oriunde pica un strop din ea. Astfel, în cele din urmă, gura i-a fost complet ferecată, și tot capul i s-ar fi amputat spontan (știai că-i o boală care apare în unele părți ale Africii, numai la negri, care se manifestă prin amputarea degetului mic de la picior?) – în afară de *ochi*, îți dai seama. Asta e o treabă pe care găoaza nu poa' s-o facă: văzul. Avea nevoie de ochi. Dar conexiunile nervoase erau blocate, infiltrate și atrofiate, astfel încît creierul nu mai putea să dea ordine. Era prizonier în craniu, pecetluit. O vreme zăreai în străfundul ochilor suferința tăcută, neajutorată a creierului, apoi, în cele din urmă, creierul a murit, pesemne, căci ochii *s-au stins*, și mai exista în ei tot atîta simțire cît într-un ochi de crab în vîrf de tentacul.

E sexul care trece de cenzură, se înghesuie printre birouri – căci există întotdeauna un spațiu *printre*, în cîntecele la modă și-n filmele de serie B, dezvăluind putregaiul primordial al Americii, țîșnind ca puroiul dintr-un furuncul spart, împroșcînd în toate părțile cu stropi din ăștia de T.N.D. care se dezvoltă într-o formă de viață degenerată, ca un cancer, reproducînd o imagine haotică hidoasă. Unele alcătuite în întregime din țesut erectil, ca de penis, altele – viscere abia acoperite de piele, ciorchini de cîte 3-4 ochi la un loc, x și zero de guri și găoaze, fragmente umane amestecate și împrăștiate la nimereală.

Rezultatul final al reprezentării celurare depline este cancerul. Democrația este cancerigenă, și cancerul ei sînt birourile. Un birou prinde rădăcini oriunde pe cuprinsul statului, devine malign precum Biroul pentru Narcotice, și crește și crește, reproducînd mereu propria speță, pînă cînd, dacă nu e controlat sau extirpat, ajunge să-și sufoce gazda. Birourile nu pot trăi fără o gazdă, fiind adevărate organisme parazitare. (O cooperativă, pe de altă parte, *poate* trăi în afara unui stat. Aceasta este calea de urmat. Constituirea unor unități independente, care răspund nevoilor oamenilor care iau parte la funcționarea fiecăreia dintre ele. Un birou operează după principiul opus, *inventarea nevoilor* pentru a-și justifica existența). Birocrația e deviantă ca și cancerul, o abatere de la cursul evoluției umane – potențialitate și diferențiere nelimitată, acțiune spontană independentă – către caracterul parazitar deplin al unui virus.

(Se crede că virusul este o degenerare a unei forme de viață mai complexe. Se poate ca odată să fi fost capabil de o viață autonomă. Acum a decăzut la marginea dintre materia vie și cea moartă. Poate prezenta trăsături proprii vieții doar într-o gazdă, dar numai folosindu-se de viața altuia – o renunțare la viața însăși, o *cădere* către starea de mașină anorganică, inflexibilă, spre materia moartă.)

Birourile mor cînd structura statului se prăbușește. Sînt tot atît de neputincioase și nepregătite pentru existența independentă ca o tenie scoasă din mediul ei, ca un vierme care și-a ucis gazda.

Am văzut odată, în Timbuktu, un puști arab care putea cînta la fluier cu fundul, și poponarii mi-au spus că era un adevărat în pat. Știa să interpreteze o melodie de-a lungul organului, atingînd punctele cele mai sensibile erotic, care, evident, diferă de la un individ la altul. Fiecare amant avea propria sa temă muzicală care i se potrivea și îl conducea la climax. Puștiul era un mare artist cînd era vorba de improvizat variații și climaxuri deosebite, unele pe note-n tonalități neștiute, contrapuncte și-mpletiri de aparente dezacorduri care se-ntrepătrundeau dintr-o dată și se pulverizau cu un impact dulce, fierbinte, amețitor.

Terminus „Umflatu'" a organizat o hăituială de babuini-cu-curu'-roș pe motociclete.

Vînătorii s-au adunat pentru micul dejun vînătoresc în Barul Roiul, unde se-adună de obicei bulangii cu pretenții. Vînătorii defilează prin zonă cu aere de narcisism cretin, îmbrăcați în geci de piele neagră și cu centuri țintate, încordîndu-și mușchii ca să-i pipăie poponarii. Cu toții poartă apărătoare genitale enorme. Cu regularitate, cîte unul trîntește un poponar la pămînt și se pișă pe el.

Beau punchul Victoriei, compus din paregoric, extras de cantaridă, rom extra, coniac Napoleon și spirt solid. Punchul este servit dintr-un imens babuin de aur, scobit pe dinăuntru, ghemuit și schimonosit de teroare, încercînd să apuce o suliță care-i pătrunde sub coaste. Îi răsucești coaiele și punchul îi țîșnește din pulă. Din timp în timp, *hors-d'oeuvres* fierbinți pică din curul babuinului cu un zgomot puternic de pîrț. Cînd se-ntîmplă asta, Vînătorii hohotesc bestial, iar poponarii țipă și se contorsionează.

Conducătorul Vînătorii este Căpitanul Everhard, care a fost dat afară din Regimentul 69 al Reginei pe motiv că a palmat un suspensor în timpul unei partide de pocher pe dezbrăcate. Motociclete înclinîndu-se,

sărind, dîndu-se peste cap. Babuini scuipînd, țipînd, scăpîndu-se pe ei se luptă corp la corp cu Vînătorii. Motoare fără călăreți rătăcind prin praf ca niște insecte șchioape, atacînd babuini și Vînători...

Liderul Partidului sosește triumfător, în mașina sa descoperită, printr-o mulțime-n urale. Un bătrîn distins se scapă pe el la vederea sa și-ncearcă să se sacrifice sub roțile mașinii.

LIDERUL PARTIDULUI: Nu-ți sacrifica persoana secătuită sub roțile Buickului meu Roadmaster decapotabil nou-nouț, cu pneuri speciale, geamuri hidraulice și toate opțiunile. E o jmecherie arăbească ieftină – vezi la al tău accent, Ivan – păstrează-te pentru-ngrășăminte... Te-ndrumăm către departamentul amenajare și conservare spre a-ți aduce la-mplinire demnul țel...

Scîndurile pentru spălat coboară, și cearșafurile sînt trimise la curățat ca să-și lepede petele cele vinovate – Emanuel proroceşte o A Doua Venire...

E un băiat de cealaltă parte a rîului cu un cur ca o piersică; dar vai, să-not eu nu știu, și dusă-i Clementina.

Trăgătorul se așază cu acul în balans, captînd mesajul sîngelui, și șmenarul îl pipăie pe fazan cu degete de ectoplasmă putredă...

Ora de Igienă Mentală a Doctorului Berger... *Fade out.*

TEHNICIANUL: Ascultă-mă acuma, o spun din nou și-o s-o spun încet. „Da“ (dă din cap). Și dă drumul la zîmbet... La *zîmbet.* (Își arată dinții falși, parodie hidoasă a unei reclame la pastă de dinți. „Ne place merdeneaua[1], și ne place unul de celălalt. Atît – nimic mai simplu.“ – și fă-o să sune *simplu*, ca bună ziua, ca viața la țară... Ia-ți un aer bovin, nu poți? Vrei iar la Tabloul de Comandă? Sau la hîrdău?

SUBIECTUL (criminal psihopat vindecat): Nu!... Nu!... Ce-i asta, bovin?

TEHNICIANUL: Încearcă s-arăți ca o vacă.

SUBIECTUL (cu un cap de vacă): Muuuu... Muuuu.

TEHNICIANUL (dîndu-se înapoi): Prea mult!! Nu așa! Arată pur și simplu ca un țopîrlan, ca unul picat acuma de la coada vacii...

SUBIECTUL: Ca un fazan?

1. În orig.: *apple pie*, lit. plăcintă cu mere, în argou – homosexual pasiv, „capră“ (n. tr.).

TEHNICIANUL: Mmm... nu tocmai fazan... Nu trage la prădăciune. Cetățean care a suferit un mic șoc... Știi genul. Emițătorul și receptorul telepatic extirpate. Aspect de băiat sub arme... Atențiune, motor.

SUBIECTUL: Da, ne place merdeneaua.

Burta îi ghiorăie tare și îndelung. Saliva îi atîrnă pe bărbie...

Doctorul Berger își ridică privirea din niște foi. Arată ca o bufniță evreiască cu ochelari negri, lumina îi irită ochii: „Cred că e un subiect nepotrivit... Aveți grijă să-l îndrumați la Debarasare."

TEHNICIANUL: Mă rog, am putea să scoatem ghiorăitul la montaj, să-i punem un dren în gură și...

BERGER: Nu... E *nepotrivit*!

Se uită la subiect cu dezgust, ca și cum acesta ar fi făcut o gafă de neiertat, de genul să se fi căutat de păduchi lați în salonul Prințesei.

TEHNICIANUL (resemnat și excedat): Aduceți-l pe bulangiul vindecat.

Este introdus homosexualul vindecat... Pășește ca și cum ar traversa un aliniament de metal încins. Se instalează în fața camerei și începe să-și aranjeze corpul într-o postură lăbărțată, cîmpenească. Mușchii-și ocupă locul ca niște bucăți autonome dintr-o insectă secționată. O imbecilitate deplină i se așterne, moale și șters, pe chip. „Da", dă din cap și zîmbește, „Ne place merdeneaua și ne place unul de celălalt. Atît – nimic mai simplu". Dă din cap și zîmbește, și dă din cap și zîmbește, și –

„Tăiați!" strigă Tehnicianul. Homosexualul vindecat e condus afară, continuînd să dea din cap și să zîmbească.

— Mai dați-o o dată.

Consultantul Artistic dă din cap nemulțumit:

— Îi lipsește ceva. Ca să fiu mai exact, îi lipsește sănătatea.

BERGER (sare în picioare): Aiurea! E sănătatea-ntrupată!

CONSULTANTUL ARTISTIC (afectat): Vă rog, dacă m-ați putea lumina în legătură cu acest subiect, sînt cît se poate de bucuros să v-aud, domnule *doctor* Berger... Dacă domnia voastră cu strălucita dumneavoastră minte puteți duce mai departe acest proiect de unul singur, nu știu de ce mai *aveți nevoie* de un Consultant Artistic.

Iese cu mîinile-n șolduri cîntînd ușor: „Voi reveni cînd tu vei fi plecat."

TEHNICIANUL: Aduceți-l pe scriitorul vindecat... Ce-a făcut? Budism? A, nu poate vorbi. De ce n-ați zis de la-nceput? (Se-ntoarce

spre Berger.) Scriitorul nu poate să vorbească... Supraeliberat, s-ar putea zice. Bine-nțeles, l-am putea dubla...

BERGER (tăios): Nu, asta n-ar merge deloc... Trimiteți pe altcineva.

TEHNICIANUL: Ăștia doi au fost băieții mei de suflet. Am făcut o sută de ore peste program cu copiii ăștia pentru care n-am fost încă recompensat...

BERGER: Aplică formularul 6090... În triplu exemplar...

TEHNICIANUL: Acuma mă-nvățați pe mine ce să aplic? Dom' doctor, treaba e, spuneați odată așa: „Să vorbim despre un homosexual sănătos e cum ar veni să zicem de un cetățean că e perfect sănătos, care suferă de ciroză-n faza terminală". Vă amintiți?

BERGER: A, da. Și foarte bine zis, desigur. (Mîrîie înveninat.) Nu pretind c-aș fi *scriitor*.

Scuipă cuvîntul printre dinți cu o ură atît de otrăvită, că Tehnicianul se trage un pas înapoi, șocat.

TEHNICIANUL (aparte): Nu-i pot suporta mirosul. Ca o cultură de reproducere veche, mucegăită... ca pîrțurile unei plante antropofage... ca rîgîitul lui Schafer. (Parodiind stilul academic) Ciudată reptilă... Altfele spus, domnule doctor, cum vă puteți aștepta ca un trup să fie sănătos cînd creierul i-a fost spălat?... Adică – poate un subiect să fie sănătos *in abstentia*, prin împuternicire, cum ar veni?

BERGER (sare-n sus): Am sănătate cîtă vreți! Toată sănătatea din lume! Sănătate pentru toți! Toată lumea, mama naibii! Fac bine pe oricine!

Tehnicianul îl privește cu dezgust. Își amestecă o apă cu bicarbonat, bea și rîgîie în palmă. „De douăzeci de ani sînt un martir al dispepsiei".

Lu Drăguțul, tăicuțu' spălat la creier, zice:

„Sînt categoric pentru păsărici, și-așa de muuuult îmi place... Între noi, fetelor, folosesc Yokohama de la Danny de Oțel, voi nu? Danny Boy nu te lasă niciodată la greu. În plus, așa e mai igienic și eviți to' felu' de contacte teribile care poa' să te lase paralizat de la brîu în jos. Femeile au niște zemuri otrăvitoare... Așa că i-am zis, cum vă spun, „Dom' *doctor* Berger, să nu-ți închipui că po' să-ți meargă la mine cu frumusețile tale obosite și bătrîne spălate-n creier. Sînt cel mai bătrîn bulangiu din Găoaza Babuină de Sus..."

Schimb de-nveliș în stabiliment-sculament unde fete certate cu legea-ți trec în cont naturalul pe seama unei Case Șase Șase Șase și nici un pic de

sănătate-n fufele-astea mîncate de putreziciune pînă la miezul scobit al neconsumatei mele scule. Veniți, ciocănitoarea cîntă, și are-un lemn de găurit... Vrabia-i pălită cu-a mea precisă Webley, și-un strop de sînge-i înroșește pliscul.

Lord Jim s-a făcut galben aprins sub luna ofilită, pierdută a dimineții asemenea unui abur alb pe materialul albastru, și cămășile tremură în vîntul rece de primăvară pe calcarul falezei de peste rîu, Mary, și zorii sînt frînți în două precum Dillinger tăind-o spre Biograf. Iz de neon, gangsteri atrofiați, și infractorul manqu se-mbărbătează ca să spargă o toaletă cu plată trăgînd pe nas amoniac dintr-o găleată... „Un șpring" zice. „Dau un șpriț, un șpring vreau să zic".

LIDERUL PARTIDULUI (punîndu-și încă un scotch): Următoarea răzmeriță se va desfășura ca un meci de fotbal. Am importat o mie de Latahi hrăniți cu oase, calitatea-ntîi, din Indochina... Tot ce ne trebuie e un lider pentru-ntreaga unitate.

Ochii îi mătura masa.

LOCOTENENTUL: Da', șefu, nu putem să-i punem în mișcare, și dup-aia să se imite unul pe altul ca-ntr-o reacție-n lanț?

Dizeuza se unduiește prin Piață: „Ce să fac-un Latah cînd e singur?"

L.P.: Asta e o chestiune tehnică. Va trebui să ne sfătuim cu Benway. Personal, sînt de părere că ar fi nevoie de cineva care să se ocupe de operațiune de la un cap la altul.

— Nu prea știu, spuse acesta, lipsindu-i calificările și nivelurile cerute pentru a obține numirea.

— Nu au simțăminte, spuse Doctorul Benway, sfîșiindu-și pacientul în bucăți. Doar reflexe... Prescriu distragerea.

— Majoratul e cînd învață să vorbească.

— Mici să-ți fie toate problemele, cum i-a spus un molestator de copii altuia.

— E semn rău, dragă, cînd se-apucă să-și probeze hainele și-ți dau senzația aia de *doppelgänger*.

Un homo frenetic încercînd să smulgă o haină de pe un băiat care vrea s-o taie.

— Geaca mea de cașmir de două sute de dolari, zbiară fata...

— Deci tipul are o aventură cu un Latah, vrea să domine pe cineva total, vechea și tîmpita poveste... Latahul îi imită toate expresiile și

ticurile, și-i absoarbe pur și simplu toată personalitatea, ca o marionetă lugubră de ventriloc... „M-ai învățat tot ce ești... Îmi trebe un nou *amigo*". Și săracu' Bubu nu poate să răspundă-n nume propriu, dat fiind că nu i-a rămas propriu nimic de zis sau de făcut.

TRĂGĂTORUL: Iată-ne deci în acest oraș fără haș, numai pe sirop de tuse.

PROFESORUL: Coprofilia... Domnilor... ar putea fi numită, hhmmm... viciul redundanței...

— 20 de ani ca artist în filme porno, și niciodată nu m-am coborît într-atît încît s-ajung să mimez un orgasm...

— O nasoală de pizdă luată pe droguri și-a-nvățat copilul nenăscut cu marfa... Femeile e nasoale, puștiule...

— Vreau să zic sexul ăsta țeapăn, lucid... parcă ți-ai duce hainele vechi la curățătorie...

— Și fix în focul pasiunii zice: „Ai cumva un calapod în plus?"

— Îmi povestește cum 40 de arabi au tras-o-ntr-o moschee și au violat-o, la rînd, presupun... Dar n-au disciplină-n ei, se bagă-n față - în regulă, Ali, treci la coadă. Pe bune, drăguților, cea mai dezgustătoare treabă pe care-am ascultat-o vreodată. Era după ce fusesem violat eu însumi de o bandă de plicticoși dezlănțuiți.

Un grup de naționaliști arțăgoși stă în față la Sargasso, luîndu-se de poponari și pălăvrăgind în arabă... Clem și Jody intră în scenă îmbrăcați precum Capitalistul într-o pictură murală comunistă.

CLEM: Am venit să ne hrănim din înapoierea voastră.

JODY: Ca să folosim cuvintele Nemuritorului Bard, să ne-nfruptăm din ăști Mauri.

NAȚIONALIST: Scroafă ce ești! Împuțiților! Pui de cățea! Nu vă dați seama că poporul meu suferă de foame?

CLEM: Așa-mi place să-i văd.

Naționaliștii se prăbușesc morți, otrăviți de ură... Doctorul Benway apare precipitat: „Înapoi toată lumea, faceți-mi loc să respir". Ia o mostră de sînge. „Mda, cam asta-i tot ce pot să fac. Cînd ți-a venit vremea, ți-a venit, și gata."

Pomul de Crăciun călător, pe nașpa, scînteiază deasupra la grămezile de gunoi de-acasă, unde băieți și-o iau la labă în toaleta școlii - cîte spasme tinere pe vechiul scaun de stejar tocit și lustruit ca un lingou de aur?

Somn prelung în valea de pe Red River, unde ferestre negre și oase de băieței atîrnă-n pînze de păianjen...

Doi poponari negrotei zbiară unul la altul.

POPONARUL I: Taci de gură, javră granulomatoasă de doi bani... Îți zice-ntre băieți Lu cea Scîrbavnică.

DIZEUZA: Fata cu pîntecu-ncărcat de daruri...

POPONARUL II: Miau, miau.

Își trage o blană de leopard și gheare de oțel.

POPONARUL I: Oho. O femeie de societate.

O taie prin Piață țipînd, cu travestitul mîrîind și grohăind pe urmele lui.

Clem îi pune piedică unui olog zguduit de convulsii și îi ia cîrjele... Îl imită batjocoritor, sucindu-se și salivînd hidos...

Zgomote de răzmeriță în depărtare – o mie de pomeranieni isterici.

Obloanele magazinelor se trîntesc ca niște ghilotine. Pahare și tăvi atîrnă-n aer, în vreme ce clienții sînt aspirați înăuntru pe valul de panică.

CORUL DE POPONARI: Vom fi cu toții violați. Știu eu, știu eu.

Dau năvală-ntr-o farmacie și cumpără o cutie de alifie.

LIDERUL PARTIDULUI (ridicînd teatral brațul): Vocea Poporului.

Pearson Valutistul Minune se tîrăște prin gazon, apucat de comandantul extorcător al Karmei, ascunzîndu-se pe un teren viran cu șerpii de cîmp, adulmecat în cele din urmă de cîinele scormonitor...

Piața e goală, cu excepția unui bețiv bătrîn de naționalitate incertă, leșinat cu capul într-un pisoar. Răsculații invadează Piața urlînd și zbierînd „Moarte Francezilor", și îl sfîșie pe bețiv în bucăți.

SALAVADOR HASSAN (răsucindu-se în fața unei încuietori): Uitați-vă doar la aceste expresii, toată minunata ființă protoplasmatică-ntru *toate la fel.*

Dansează Giga Lichefacțiunii.

Un poponar scheunînd cade la podea în orgasm. „Doamne, e prea excitant. Ca un milion de pule pulsînd fierbinte."

BENWAY: Aș vrea să le fac o analiză a sîngelui la băieții ăștia.

Un bărbat șters, într-un anonimat sinistru, barbă și chip cenușiu și jellaba maronie ponosită, cîntă cu un accent greu de localizat, fără să-și deschidă buzele:

— O, păpușilor, voi, păpușilor mari și frumoase.

Echipaje de poliție cu buze subțiri, nasuri mari și ochi reci cenușii pătrund în piață de pe fiecare stradă de acces. Îi toacă pe răsculați din bastoane, pumni și picioare cu o brutatalitate rece, mecanică.

Răsculații au fost încărcați și duși în camioane. Obloanele se ridică și cetățenii din Interzone ies în piața presărată cu dinți și sandale și alunecoasă de la sînge.

Cufărul marinarului decedat e la Ambasadă, și viceconsulul o înștiințează pe mamă.

Nu există... Dimineață... Zori de zi... *n'existe plus*... Dacă știam, vă spuneam bucuros. Oricum o iei, e greșit în Aripa de Est... A plecat pe o ușă invizibilă... Nu aici... Poți să te uiți oriunde... degeaba... *no bueno*... însumi vînzîndu-mă... Ințealca vlineli.

(Notă: trăgători de praf de pe timpuri, veterani cu fețe bătucite de intemperiile cenușii ale mărfii, își vor aduce-aminte... Pe la 1920 o grămadă de dealeri chinezi de prin zonă au găsit Vestul atît de necinstit, de neîncredere și naspa, că toți s-au retras și cînd un consumator occidental venea să se-aprovizioneze, spuneau: „Nu este... Ințealca vlineli...")

Islam Inc. și partidele din Interzone

LUCRAM PENTRU UN AȘEZĂMÎNT cunoscut sub numele de Islam Inc., finanțat de A.J., renumitul Negutător de Sex, care a scandalizat înalta colectivitate internațională cînd a apărut la balul Ducelui de Ventre deghizat în penis ambulant, acoperit cu un prezervativ imens, avînd drept blazon deviza lui A.J.: „Pe-aici nu se trece".

— Cam de prost gust, bătrîne, a spus Ducele.

La care A.J. a replicat:

— S-o sugi în cur cu alifie din Interzone.

Era o trimitere la scandalul alifiei care era încă într-o stare larvară pe vremea aceea. Replicile spirituale ale lui A.J. se referă adesea la evenimente din viitor. E un maestru la luat maul cu efect întîrziat.

Salvador Hassan O'Leary, Șogunul Căițelor, e și el implicat. Adică una din companiile lui subsidiare a oferit contribuții nespecificate, și una dintre personalitățile lui subsidiare este în legătură cu organizația în calitate de consultant fără ca prin asta el însuși să fie în vreun fel angajat în sau asociat la politicile, acțiunile sau obiectivele companiei Islam Inc. Ar

mai trebui de asemenea menționați Clem și Jody, frații Ergotini, care au decimat Republica lui Hassan cu făină otrăvită, Ahmed Autopsie și Hal Hepatită, negustorul de fructe și legume.

O adunătură de Mulahi, Muftii, Husseini, Caizi, Glaouisi, Șeici, Sultani, Sfinți și reprezentanți ai tuturor partidelor arabe imaginabile alcătuiesc baza organizației și participă la întîlnirile de lucru de la care barosanii, prudenți, se țin deoparte. Cu toate că delegații sînt controlați cu atenție la intrare, aceste adunări culminează inevitabil cu agitații. Vorbitorii sînt adeseori stropiți cu benzină și arși, sau vreun Șeic necioplit își găurește oponentul cu o mitralieră pe care-o dosise în burta unei oi de companie. Martiri naționaliști cu grenade în cur se amestecă printre participanții la conferință și sar în aer brusc, provocînd numeroase victime... Și-a mai fost împrejurarea-n care președintele Ra l-a trîntit la podea pe primul-ministru britanic și l-a sodomizat silnic, spectacolul fiind transmis la televizor în toată lumea arabă. Țipete sălbatice de bucurie s-au auzit de la Stockolm. În Interzone s-a interzis printr-o ordonanță orice reuniune a Islam Inc. pe o rază de 10 kilmetri distanță de oraș.

A.J. – care are, de fapt, o obscură obîrșie levantină – s-a dat într-o vreme drept gentleman englez. Accentul lui englez a decăzut o dată cu Imperiul Britanic, și după al doilea război a devenit american prin decizia Congresului. A.J. este agent, ca și mine, dar pentru cine sau ce, nimeni n-a putut vreodată să descopere. Se zvonește că reprezintă un trust de insecte uriașe din altă galaxie... Cred că e de partea Factualistă (pe care o reprezint și eu); desigur că ar putea fi un Agent al Lichefierii (programul Lichefierii implică fuziunea finală a tuturor într-un Singur Om printr-un proces de absorbție protoplasmatică). Nu poți fi niciodată sigur de nimeni în branșă.

Acoperirea lui A.J.? Playboy internațional și autor inofensiv de farse și umor concret. A.J. este cel care a pus peștele piranha în piscina lui Lady Sutton-Smith, și a turnat un amestec de Yage, hașiș și Yohimbine în punch în timpul unei recepții de 4 Iulie la Ambasada Statelor Unite, provocînd o orgie. În urma evenimentelor, zece cetățeni cu greutate – americani, evident – au murit de rușine. A muri de rușine este un gest specific indienilor Kwakiutl și americanilor – ceilalți spun pur și simplu „*Zut alors*“ sau „*Son cosas de la vida*“, „Allah mi-a tras-o, Atotputernicul...“

Şi cînd Societatea Antifluorid din Cincinatti s-a reunit spre a-şi sărbători victoria cu apă pură de izvor, toţi dinţii le-au căzut după primul toast.

— Şi vă zic vouă, fraţi şi surori din mişcarea antifluorid, am dat în această zi o asemenea lovitură în lupta pentru puritate că nicicînd nu vom mai da-napoi... Afară, zic, cu împuţitele de fluoride venetice! Vom mătura această ţară şi-o vom face curată şi imaculată ca o coapsă de băieţel... Vă invit să intonăm acum marşul nostru, *Vechea Căldare de Stejar.*

Un izvor e iluminat de proiectoare fluorescente care i se plimbă pe deasupra pictîndu-l în culori oribile, de tonomat. Şirul de activişti antifluorid trece pe lîngă izvor şi fiecare îşi umple un pahar din căldarea de stejar...

„Vechea căldare de stejar, vechea căldare de stejar

Egheagleadăzezdeja..."

A.J. contrafăcuse apa, introducînd în ea o plantă din America de Sud care transformă gingiile în muci.

(Am auzit despre planta asta de la un bătrîn prospector neamţ care se stinge din cauza uremiei în Pasto, Columbia. Se prespune că ar creşte în zona Putumayo. N-am găsit nici una. Nici că mi-am bătut capul cine ştie ce... Acelaşi cetăţean mi-a povestit despre un gîndac asemănător cu un greiere mare, cunoscut sub denumirea de Xiucutil: „Un afrodiziac atît de puternic, că dacă unul se aşază pe tine şi nu-ţi găseşti imediat o femeie, mori. I-am văzut pe indieni fugind de nebuni şi smulgîndu-şi hainele unii la alţii după contactul cu acest animal." Din păcate, nici un Xiucutil n-a tras la mine...)

În seara de deschidere la Metropolitanul din New York, A.J., protejat de o soluţie antiinsectă, a dat drumul unui roi de Xiucutil.

Doamna Vanderbligh dînd cu programul după un Xiucutil: „Oh... Oh!... Oooooooooooh!!!" Strigăte, geamuri sparte, haine sfîşiate. O revărsare în crecendo de grohăituri, guiţaturi, gemete, scîncete şi suspine... Duhnet de spermă, pizde, transpiraţie şi iz muced de recturi penetrate... Diamante şi blănuri, rochii de seară, orhidee, costume şi lenjerie zac împrăştiate pe podea, acoperite de o masă frenetică de trupuri zvîrcolindu-se dezgolite.

A.J. a rezervat odată o masă cu un an înainte la *Chez Robert*, unde un şef enorm, glacial, mare cunoscător, meditează la cele mai rafinate

rețete din bucătăria lumii. O privire atît de otrăvită și disprețuitoare, că nu o dată cîte-un client, copleșit, s-a rostogolit pe podea și s-a scăpat pe el într-un efort convulsiv de a-i intra în voie.

A.J. sosește deci însoțit de șase indieni bolivieni care mestecă frunze de coca între feluri. Și cînd Robert, cu toată maiestuozitatea sa gastronomică, se-ndreaptă spre masă, A.J. ridică privirea și strigă: „Hei, băiatu'! Adă niște ketchup."

(Alternativă: A.J. scoate o sticlă de ketchup și o varsă deasupra farfuriei de *haute cuisine.*)

Treizeci de rafinați se opresc instantaneu din mîncat. Ai fi putut auzi un *soufflé* căzînd. Cît despre Robert, dă drumul unui muget de furie asemenea unui elefant rănit, aleargă la bucătăre și se-ntoarce cu un satîr de măcelar. Somelierul mîrîie groaznic, arătîndu-și colții, cu chipul devenit de un vînăt irizat... Sparge o sticlă de șampanie... Brut... '26... Pierre, șeful de sală, apucă un cuțit de tăiat oase. Tustrei îl vînează pe A.J. prin restaurant cu zbierete ininteligibile, inumane, de furie... Mese se răstoarnă, vinuri de soi și bucate neprețuite se împrăștie pe podea... Strigăte de „Linșează-l!" răsună prin aer. Un rafinat în vîrstă, cu ochi injectați și demenți de mandril, meșterește un nod de spînzurătoare din cordonul unei perdele de catifea roșie... Văzîndu-se pînă la urmă încolțit și într-un pericol iminent de dezmembrare, A.J. își joacă atuul... Își lasă capul pe spate și cheamă porcii; o sută de porci flămînzi pe care-i staționase în împrejurimi dau năvală în restaurant și se-ndoapă cu bucătăria de înaltă clasă. Precum un arbore înalt, Robert se prăbușește, lovit de o congestie, la podea, unde e mîncat de porci: „Bietele animale, nu știu să-l aprecieze cum trebuie", spune A.J.

Fratele lui Robert, Paul – retras pînă atunci la un ospiciu de provincie – își face apariția și preia restaurantul, preparînd ceva ce el numește „bucătărie transcendentală"... Calitatea mîncării decade imperceptibil, pînă cînd ajunge să servească literalmente gunoi, clienții fiind prea intimidați de reputația lui *Chez Robert* ca să protesteze.

Mostră de Meniu:

Supă Limpede din Pipi de Cămilă cu Fiertură de Rîme

File de Pește Spadă Copt la Soare
stropit cu Apă de Colonie și cu garnitură de urzici

Embrion de Viță Supreme
gătit în ulei filtrat de motor,
servit cu sos picant din gălbenuș de ouă putrede
și ploșnițe storcite

Brînză Limburger cu zahăr tratat în urină de diabetic
muiat în Gaz Lampant Flamboaiant...

Astfel, clienții mor în liniște de botulism... Apoi A.J. se-ntoarce cu un anturaj de refugiați arabi din Orientul Mijlociu. Ia o gură și urlă:

— Gunoi, fir-aș al dracu'. Gătiți-l pe cetățeanul ăsta în propriile lături!

Și astfel legenda lui A.J., excentricul adorabil și pus pe șotii, crește și tot crește... *Fade out...* Veneția... Cîntec de gondolieri și gemete de ganimezi se revarsă din San Marco și dinspre Harry's.

O veche și fermecătoare anecdotă venețiană despre acest pod – se pare că niște marinari venețieni fac o călătorie-n jurul lumii și toți se transformă-n poponari, i-o trag și musului, așa că, atunci cînd se-ntorc la Veneția, e necesar ca femeile să se plimbe pe podul ăsta cu plămînii afară, ca să trezească dorințele acestor cetățeni îndoielnici. Un batalion de trupe de șoc se-adună va să zică în San Marco în marș forțat.

— Fetelor, aceasta e O.T.V., Operațiunea Totul la Vedere. Dacă nu reușiți cu țîțele să-i opriți, băgați la-naintare pizdele și veniți-le de hac la poponarii ăștia.

— Oh, Gertie, așa e. Au ceva ca o pizdă oribilă-n loc de treaba aia veselă, umflată.

— Nu pot nici să mă uit.

— De-ajuns ca să-mpietrești.

Paul a zis ceva mai deștept decît și-a dat seama chiar el, fiind un găinar bătrîn și al dracului, cînd a vorbit despre bărbații culcîndu-se cu bărbați și făcînd ceea ce e neconvenabil. Neconvenabil e cuvîntul. Care va să zică, cine ar vrea să se pună-n calea unei pule pe drumul spre pizdă? Și cînd unui cetățean i se pune pata să dea la blană, un străin dat dracului năvălește și purcede la lucrul cel neconvenabil cu al său dos.

A.J. țîșnește prin San Marco lovind în porumbei cu o sabie de abordaj: „Ticăloșilor! Pui de cățea!“, urlă la ei... Urcă bălăngănindu-se la bordul ambarcațiunii sale, o construcție monstruoasă, poleită cu aur, în roz și albastru, cu pînze de catifea purpurie. E îmbrăcat într-o uniformă

navală de carnaval, acoperită de galoane, și panglici și medalii, murdară și uzată, cu tunica încheiată greșit... A.J. pășește către o copie enormă a unei urne grecești avînd deasupra o statuie de aur reprezentînd un băiat în erecție. Răsucește coaiele băiatului și un jet de șampanie îi țîșnește în gură. Se șterge la gură și se uită-n jur.

— Unde-mi sînt Nubienii, dracu' să-i pieptene? țipă el.

Secretarul lui își ridică privirea dintr-o revistă de benzi desenate.

— Consumă... umblă după pizde.

— Muiști frecangii. Ce mai înseamnă un bărbat fără nubienii lui?

— Ia o gondolă, ceva.

— O gondolă? urlă A.J... Îmi bat capu' de nu mai știu de mine cu jegu' ăsta penal, și-acuma tre' să mă mai dau și cu gondola? Strînge terțarola la vela și coboară vîslele, domnule Hyslop... O să mă descurc cu personalul auxiliar.

Domnul Hyslop dă resemnat din umeri. Cu un deget, începe să ciocănească-ntr-un tablou de comandă... Pînzele coboară, vîslele se-așază-n carenă.

— Și dă drumul la odorizant, da? Adie o duhoare din canal.

— Gardenia? Santal?

— Nț. Ambrozie.

Domnul Hyslop apasă pe încă un buton, și un nor gros de parfum se-ntinde peste ambarcațiune. A.J. e cuprins de un acces de tuse...

— Băgați ventilatoarele! zbiară el. Mă sufoc!

Domnul Hyslop tușește într-o batistă. Apasă pe un buton. Ventilatoarele uruie și-mprăștie ambrozia. A.J. se instalează la cîrmă pe o platformă cu baldachin. „Contact!" Ambarcațiunea începe să vibreze. *„Avanti*, -n Dumnezeii mă-sii!" A.J. urlă și barca o pornește pe canal cu o viteză-nspăimîntătoare, răsturnînd gondole pline cu turiști, ratînd milimetric *motoscafi*, virînd dintr-o parte-ntr-alta a canalului (siajul inundă cheiul, udînd trecătorii din cap pînă-n picioare), spulberă o flotilă de gondole trase la țărm și în cele din urmă se izbește de un chei, revenind în vrie pe mijlocul canalului... O coloană de apă țîșnește la doi metri dintr-o gaură-n carenă.

— Oameni la pompe, dom'le Hyslop. Nava ia apă.

Ambarcațiunea se poticnește brusc aruncîndu-l pe A.J. în canal.

— Abandonați vasul, dracu' să-l ia! Fiecare pentru el! *Fade out.* Fond muzical Mambo.

Inaugurarea de la Escuela Amigo, o şcoală pentru băieţi delincvenţi de origine latino-americană, finanţată de A.J., în prezenţa presei şi a staffului instituţiei. A.J. se bălăngăne pe o platformă decorată cu steaguri americane.

— Cu nemuritoarele cuvinte ale Părintelui Flanagan, nu există băieţi răi... La naiba, unde e grupul statuar?

TEHNICIANUL: Îl doriţi acum?

A.J.: Păi, ce mama dracului facem aici? Să dezvelesc blestemăţia *in abstentia*?

TEHNICIANUL: În regulă... În *regulă*. Imediat vine.

Statuia soseşte remorcată de un tractor Graham Hymie şi e instalată în faţa platformei. A.J. apasă pe un buton. Turbinele se pornesc sub platformă, dînd naştere unui vuiet asurzitor. Vîntul smulge husa de catifea roşie de pe statuie, care cade şi se-nfăşoară pe membrii Stafului, aşezaţi în primul rînd... Nori de praf şi de moloz îi îneacă pe spectatori. Sirenele se potolesc treptat. Stafful se degajează din huse... Toţi se uită la statuie muţi, cu respiraţia tăiată.

PĂRINTELE GONZALES: Sfîntă Fecioară!

OMUL DE LA *Time*: Nu pot *să cred.*

Daily News: E homo, nici mai mult nici mai puţin.

Cor de fluierături din partea şcolarilor.

O creaţie monumentală din piatră roz lucitoare iese la iveală, pe măsură de praful se aşază. Un băiat dezgolit stă aplecat deasupra unui tovarăş adormit, cu intenţia evidentă de a-l trezi cu un flaut. O mînă ţine flautul, cealaltă e-ntinsă spre o bucată de ţesătură care acoperă mijlocul adormitului. Ţesătura e denivelată sugestiv. Amîndoi băieţii poartă cîte-o floare după ureche şi au expresii identice, visătoare şi crude, depravate şi inocente. Această creaţie e aşezată-n vîrful unei piramide de calcar pe care e inscripţionată cu litere din mozaic de porţelan – roz, albastru şi auriu – deviza şcolii: „With it and for it" – „Pe fază şi-n cauză".

A.J. se repede-nainte şi sparge o sticlă de şampanie pe fesele-ncordate ale băiatului.

— Nu uitaţi, băieţi, că de-aici provine şampania.

Manhattan Serenade. A.J. şi compania îşi fac intrarea într-un club de noapte din New York. A.J. duce un babuin cu curul roşu într-un lanţ de aur. E îmbrăcat într-un material de bumbac în carouri şi vestă de caşmir.

MANAGERUL: O clipă, *vă rog. O clipă*, vă rog. Ce-i asta?

A.J.: E un pudel ilir. Cel mai ales animal pe care-l poate omu-nlănţui. Va ridica nivelul speluncii.

MANAGERUL: Îl suspectez că e un babuin cu curul roşu şi va rămîne afară.

LOCOTENENT: Nu ştii cu cine ai de-a face? E A.J., ultimu' dintre spărgătorii de averi.

MANAGERUL: Să-şi ia babuinul cu curul roşu şi să-şi sparg-averea-n altă parte.

A.J. se opreşte-n faţa unui alt club şi se uită înăuntru. „Poponari cu figuri şi pizde bătrîne. La naiba! Am ajuns la locul potrivit. *Avanti, ragazzi!*".

Înfige un ţăruş de aur în pămînt şi priponeşte babuinul. Începe să vorbească pe un ton preţios, cu locotenenţii completîndu-l:

— Fantastic!

— Monstruos!

— Măiculiţă!

A.J. îşi bagă-n gură un suport prelung de ţigară. Suportul este confecţionat dintr-un material flexibil, cu un aspect obscen. Se răsuceşte şi se ondulează, ca şi cum ar fi dotat cu o viaţă de reptilă abominabilă.

A.J.: Deci, mă aflam întins pe burtă la zece mii de metri.

Mai mulţi bulangii de prin preajmă-şi ridică privirea ca nişte animale adulmecînd pericolul. A.J. sare-n picioare cu un mîrîit nearticulat.

— Muist cu curu' roşu ce eşti! urlă el. O să te-nvăţ eu să te caci pe podea.

Scoate un bici din umbrelă şi-l arde pe babuin peste cur. Babuinul urlă şi rupe ţăruşul. Sare pe masa de-alături şi se caţără pe o femeie bătrînă, care moare pe loc de stop cardiac.

— Scuze, doamnă. Disciplina, ce putem să facem.

Cuprins de frenezie, îl biciuieşte pe babuin de la un capăt la celălalt al barului. Babuinul, urlînd, mîrîind şi făcînd pe el de groază, se urcă pe clienţi, aleargă-n sus şi-n jos pe bar, se balansează agăţat de draperii şi candelabre...

A.J.: Te-aşezi la un loc şi te caci cum trebuie, sau n-o să mai ai pe un' să te caci.

LOCOTENENTUL: Ar trebui să-ţi fie ruşine să-l superi pe A.J., după toate cîte-a făcut pentru tine.

A.J.: Ingraţi! Cu toţii, nişte ingraţi! V-o spune un bulangiu bătrîn.

Firește că nimeni nu crede-n această acoperire. A.J. se pretinde un „independent", un fel de-a spune: „Vezi-ți de treaba ta." Nu mai există astăzi independenți... Zona roiește de toate soiurile de fraieri, dar nu există neutri. Un neutru la nivelul lui A.J. e, desigur, de neconceput...

Hassan este un Lichefiant notoriu și bănuit a fi Emițător secret – „Aiureli, copii" zice el cu un surîs dezarmant, „nu-s decît un cancer bătrîn și tre' să proliferez". Capătă un accent texan în urma asocierii cu Dutton[1] Gaură-Uscată, prospectorul din Dallas, și poartă cizme și pălărie de cowboy pe orice vreme, în interior și pe afară... Ochii îi sînt invizibili în spatele ochelarilor negri, chipul inexpresiv și neted precum ceara deasupra unui costum bine croit, confecționat în întregime din bilete la ordin cu multe zerouri, neajunse la maturitate (biletele la ordin sînt, practic, bani, dar trebuie să ajungă la maturitate înainte de a putea fi negociate... Biletele la ordin pot ajunge și la un milion de parai bucata).

— Tot ies din mine, spune el timid... E ca și cum, frate, nu știu cum să zic. E ca și cum aș fi o mămică scorpion purtînd toate bambnotele-astea mici-n jurul corpului meu cald și simțindu-le cum cresc... Doamne, sper că nu vă plictisesc cu poveștile-astea.

Salvador, cunoscut ca Sally de prieteni – ține tot timpul cîțiva „prieteni" prin preajmă și-i plătește cu ora – s-a făcut bine din traficul cu prematuri în timpul celui de-al doilea război mondial (A se face bine înseamnă aici a se-mbogăți. Expresie folosită de petroliștii texani.) Poza lui se află în dosarele Departamentului pentru Alimentație Igienică – un bărbat cu trăsături dure și un aspect de mumie, arătînd ca și cum i-ar fi fost injectată, în ajun, parafină pe sub pielea netedă, lucioasă și fără nici un por. Are un ochi de-o culoare cenușie, cadaverică, rotund ca o bilă, cu defecte și pete opace. Celălalt e negru și strălucitor, un ochi bătrîn de insectă fără vise.

Ochii săi sînt de obicei invizibili în spatele ochelarilor negri. Arată sinistru și enigmatic – gesturile și tipicurile îi sînt deocamdată de neînțeles – precum poliția secretă a unui stat larvar.

În momentele de emoție, Salvador poate să alunece-ntr-o engleză de baltă. Accentul lui în aceste momente sugerează o origine italiană. Citește și vorbește în etruscă.

1. Aluzie la un celebru geolog american, Clarence Edward Dutton (1841-1912) (n. tr.).

O brigadă de inspectori financiari și-au făcut din dosarul internațional al lui Sal munca de-o viață... Operațiunile lui sînt extinse în toată lumea-ntr-o rețea inextricabilă, alunecoasă de subsidiare, companii de fațadă și denumiri fictive. A deținut 23 de pașapoarte și a fost deportat de 49 de ori – proceduri de deportare fiind în curs în Cuba, Pakistan și Yokohama.

Salvador Hassan O'Leary, *alias* Încălțătorul, *alias* Marvin De-a-ndoaselea, alias Leary al Căițelor, alias Pete Lepădare, alias Juan Placenta, alias Ahmed Alifie, alias El Chinche, alias Curuțul etc. etc. pe cincisprezece pagini întregi de dosar, prima oară-n belele cu legea în New York City, unde călătorea împreună cu un tip cunoscut de poliția din Brooklyn ca Wilson Osînză, care-și scotea banii de marfă extorcînd fetișiștii în magazinele de pantofi. Hassan a fost acuzat de-o extorcare de gradul trei și de tentativă de uzurpare a calității de ofițer de poliție. Învățase regula numărul unu a gaborului la vrăjeală: L.T. – Leapădă Tabla – care corespunde principiului pilotului – M.V.Z., Menține Viteza de Zbor... Vorba Justițiarului: „Dacă pici în laț, moșu', leapădă bucata de tablă chiar dacă tre' s-o-nghiți." Așa că nu l-au putut lega cu o insignă pe nașpa la el. Hassan a depus mărturie împotriva lui Wilson, care a căzut cu Pen Indef (cea mai lungă condamnare posibilă conform legii din New York pentru un delict minor. Nominal sentință pe termen nedefinit, înseamnă-n fapt trei ani pe Insula Riker). În cazul lui Hassan s-a aplicat *nolle prosequi* – încetarea urmăririi penale. „M-aș fi ales cu o chintă, dacă nu dădeam peste un gabor de-nțeles." Hassan a dat peste un gabor de-nțeles de cîte ori a căzut. Dosarul lui conține trei pagini de porecle care dau mărturie de înclinarea lui spre cooperare cu oamenii legii, „bătut mingea" cum îi zic gaborii. Alții-i zic altfel: Ab Amicu' Gărzii, Marv Suflătorul, Hebe Cîntărețul, Ali Porumbiță, Sal cel Nașpa, Tenorul Jidan, Opera din Bronx, Piticu' Caraliu, Biroul de Informații, Sirianul Sifonar, Popo Muzichie, Găoaza Turnantă, Leary Goarnă, Spiridușul Popular, Fane Limbă, Bebe Donițaru... Gigi Ciripilă.

Și-a deschis un sex-shop în Yokohama, a fost dealer de marfă în Beirut, combinator în Panama. În timpul celui de-al doilea război mondial, a-nceput să lucreze în stil mare, a preluat o lăptărie-n Olanda și a falsificat untul cu ulei de rulmenți folosit, a monopolizat piața alifiei în Africa de Nord și în cele din urmă s-a scos în traficul de viței prematuri. A prosperat și proliferat, inundînd lumea cu medicamente pe nașpa și

bunuri contrafăcute și ieftine de tot felul. Substanță contra rechinilor falsificată, antibiotice făcute, parașute casate, antidot expirat, seruri și vaccinuri inactive, bărci de salvare găurite.

Clem și Jodie, doi țopăitori de vodevil de pe timpuri, o-nvîrt ca agenți ruși a căror funcție exclusivă e să reprezinte S.U.A.-ntr-o lumină nepopulară. Arestat pentru sodomie în Indonezia, Clem i-a spus, cu un accent pronunțat de yankeu, magistratului care-l audia:

— N-a fost tocma' o treabă de bulangeală, în fond, nu era decît nește chinezari.

În Liberia au apărut îmbrăcați în șerifi, cu Stetson negre și bretele roșii:

— Deci, l-am împușcat pe negroteiu' ăla bătrîn și-a picat pe-o parte, crăcănat și lovind cu un picior prin aer.

— Da, da' ai pîrlit vreodată un negrotei?

Dau mereu ture prin Bidonville, printre maghernițe, fumînd trabuce enorme:

— Trebe-aduse nište buldozere p-aicea, Jody. Să radă mizeria asta.

Mulțimi morbide îi urmează și le dau tîrcoale, sperînd să asiste la vreo ticăloșie americană superlativă:

— De treizeci de ani în show-business, și n-am avut așa program pe cap. Tre' să deposedez un bidonville, să-mi bag marfă-n venă, să mă piș pe Piatra Neagră[1], să fac pe muezinul deghizat în porc, să anulez Ajutorul American și să mi-o trag în cur în același timp... Ce-i asta, ce-s eu, caracatiță? – se vaită Clem.

Complotează să sustragă Piatra Neagră cu un elicopter și să pună în locul ei o cocină de porci, porcii fiind antrenați să huiduie și să fluiere cînd apar pelerinii. „Am încercat să le-antrenăm pe animalele-astea să cînte: « De trei ori Ura pentru Roșu, Alb și Albastru » dar nu merge..."

— Am luat legătura pentru treaba cu grîul cu Ali Wong Chapultepec în Panama. Ne zice că e marfă a-ntîia, că căpitanu' finlandez care-a murit într-un bordel din zonă i-a lăsat încărcătura la combinatoare... « Mi-a fost ca o mamă », a zis și astea i-au fost ultimele cuvinte... Deci,

1. Unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj pentru musulmani, aflat în Arabia Saudită, la Mecca, constînd într-o piatră de culoare neagră, considerată a fi fost trimisă din cer (n. tr.).

cumpărăm cu bună credință de la hoașca bătrînă. Am decartat zece pachete de marfă.

— Și marfă ca lumea. Direct din Alep.

— Destul lapte praf ca să se păstreze-n putere.

— Să căutăm calu' de dar în cur, acuma?

— E adevărat că, atunci cînd v-ați întîlnit cu Hassan, ați dat un banchet pentru Caid și ați servit cus-cus făcut din grîul ăla?

— Ba bine că nu. Și, dă-ți seama, cetățenii ăia au fost atît de luați de la marijuana că și-au borît mațele în mijlocul banchetului... Eu n-am servit decît pîine și lapte... ulcerul...

— Asemenea.

— Deci, toți fugea ca disperații urlînd că-i arde la burtă și cea mai mare parte-au murit dimineața următoare.

— Și restu-n dimineața care-a urmat.

— Ce vroiau acuma, dacă s-au dedat la putredele vicii din Est?

— Curios, cetățenii-n cauză s-au înnegrit cu toții și le-au căzut picioarele.

— Înfiorătoarele efecte ale dependenței de marijuana.

— Exact la fel mi s-a-ntîmplat și mie.

— Așa că tratăm direct cu bătrînu' Sultan care e un Latah bine cunoscut. După asta totu' merge strună, putem ca să zicem.

— Da, n-o să-ți vin-a crede, o serie de elemente nemulțumite s-au găsit să ne ia urma tocmai cînd să ne lansăm la apă.

— Oarecum handicapați de lipsa picioarelor.

— Și de-un deranj la cap.

(Ergotismul, zis și cornul-secarei e o boală fungică afectînd grîul inferior. În Evul Mediu Europa a fost periodic decimată de izbucniri de ergotism, care era numit Focul Sfîntului Anton. Cangrena e o complicație frecventă, picioarele se înnegresc și cad.)

Descarcă o-ncărcătură de parașute casate pentru Forțele Aeriene Ecuadoriene. Manevre: Băieții în plonjon deschid 'rașutele ca niște prezervative găurite și împroașcă sîngele tînăr peste generali burtoși... zgomotul prăbușirii urcînd, în timp ce Clem și Jody spală putina într-un jet, dispărînd deasupra Anzilor.

Obiectivele exacte ale Islam Inc. sînt obscure. De prisos să mai spunem că fiecare dintre cei implicați are o perspectivă diferită și că toți au de gînd să se țepuiască unii pe alții undeva pe parcurs.

A.J. militează pentru distrugerea Israelului: „Cu toate sentimentele astea antioccidentale, omul are probleme cînd umblă după favorurile tinerilor arabi... Situaţia e nici mai mult nici mai puţin decît inadmisibilă... Israelul constituie, categoric, un neajuns." Acoperire tipică pentru A.J.

Clem şi Jody se declară interesaţi de distrugerea cîmpurilor petroliere din Orientul Apropiat, pentru a creşte valoarea posesiunilor lor din Venezuela.

Clem scrie un text pe „Crawdad" (al lui Big Bill Broonzy):

Ţiţeiu-n puţuri uscîndu-se – şi-apoi?
Să vezi cum au mierlit-o tovarăşii-arăboi.

Salvador produce un paravan solid – finanţe internaţionale – pentru a masca, cel puţin faţă de oamenii de rînd, activităţile Lichefiante... Dar după cîteva doze bune de yage printre prieteni, îşi dezleagă limba.

— Islamul e vax, zice el, dansînd Giga Lichefacţiunii...

Şi apoi, incapabil să se abţină, explodează-ntr-un falsetto teribil:

Se hîţînă pe sus
Un brînci – şi-n jos s-a dus
Hei, Mo, vezi, pregăteşte-mi giulgiu'

— Va să zică, cetăţenii respectivi au recurs la serviciile unui evreu din Brooklyn care se dă drept a doua venire a lui Mahomed... Fapt e că doctorul Benway l-a adus pe lume prin operaţie cezariană dintr-un Om Sfînt la Mecca...

— Dacă Ahmed nu vrea să iasă... Vom intra după el şi-l vom aduce.

Această ţeapă neruşinată e acceptată fără probleme de arabii creduli.

— Drăguţi gagii, arabii ăştia... drăguţi şi ignoranţi – zice Clem.

Deci profetul pe naşpa-şi bagă Sura zilnică la radio: „Ei bine, stimaţi prieteni care vă aflaţi în faţa aparatelor de radio, aici e Ahmed, profetul tău mereu aproape... Astăzi aş vrea să vă vorbesc despre importanţa de-a fi gigea şi cu răsuflarea proaspătă-n orice împrejurare... Prieteni, folosiţi tabletele cu clorofilă ale lui Jody şi scăpaţi de griji.

Acum, cîteva vorbe despre partidele din Interzone...

E limpede că Partidul Lichefianţei este, cu excepţia unui singur om, compus în întregime din fraieri, pînă la absorbţia finală nefiind limpede cine e fraierul cui... Lichefianţii se dedau intens tuturor formelor de perversiune, în special practicilor sado-masochiste.

Lichefianţii ştiu în general care e mersul. Emiţătorii, pe de altă parte, sînt notorii pentru ignoranţa lor cu privire la natura şi la starea finală a emiterii, pentru manierele barbare şi-n acelaşi timp fudule, şi pentru frica dementă faţă de orice *fapt*. Doar intervenţia Factualiştilor i-a împiedicat pe Emiţători să-l bage pe Einstein într-un azil şi să-i distrugă teoria. Se poate spune că doar un foarte mic număr de Emiţători ştiu ce fac, iar aceşti Emiţători de vîrf sînt cei mai periculoşi şi mai înrăiţi oameni din lume... Tehnicile de Emisie erau, la început, brute... *Fade out* – Conferinţa Naţională de Electronică din Chicago.

Participanţii îşi pun pardesiele... Vorbitorul spune cu o voce monotonă de vînzătoare:

— În încheiere, vreau să lansez un avertisment... Prelungirea logică a cercetării encefalografice e biocontrolul; aceasta-nseamnă un control al mişcărilor fizice, proceselor mentale, reacţiilor emoţionale şi al impresiilor senzoriale *aparente*, pe calea unor semnale bioelectrice introduse în sistemul nervos al subiectului.

— Mai tare! Mai cu haz!

Participanţii la conferinţă se-nghesuie spre ieşiri, ridicînd nori de praf.

— La scurt timp după naştere, un chirurg poate să instaleze conexiunile potrivite în creier. Un receptor radio în miniatură poate fi pus în funcţie, pentru ca subiectul să fie astfel controlat prin transmiţătoare aflate sub controlul Statului.

Praful se aşază prin aerul nemişcat dintr-o vastă sală goală – miros de fier încins şi aburi; un radiator fredonează-n depărtare... Vorbitorul îşi caută prin hîrtii şi scutură praful de pe ele...

— Aparatul pentru biocontrol reprezintă prototipul controlului telepatic cu sens unic. Subiectul poate fi făcut sensibil la influenţa transmiţătorului prin administrarea anumitor substanţe sau pe alte căi, fără instalarea veunei aparaturi. În ultimă instanţă, Emiţătorii vor folosi exclusiv transmiţători telepatici... V-aţi uitat vreodată prin Codicele Maya? Mi-nchipui ceva de felul ăsta: preoţii – în jur de unu la sută din populaţie – o ţineau într-o emisie telepatică-n sens unic, instruindu-i pe lucrători ce să simtă şi cînd... Un emiţător telepatic trebuie să emită tot timpul.

Nu poate recepta niciodată, pentru că, dacă receptează, asta-nseamnă că altcineva care are simţăminte proprii poate să-i bulească astfel continuitatea. Emiţătorul trebuie să emită tot timpul, dar nu se poate niciodată reîncărca prin contact. Mai devreme sau mai tîrziu nu-i mai rămîne nici un simţămînt de trimis. Nu poţi avea simţăminte de unul singur. Nu de unul singur aşa cum e singur emiţătorul – şi-nţelegi, nu poate exista decît un Emiţător într-un loc şi un moment determinat... În cele din urmă ecranul se stinge... Emiţătorul s-a transformat într-un miriapod enorm... La care lucrătorii vin pe frecvenţă, ard miriapodul şi aleg un nou Emiţător prin consens al vrerii generale... Mayaşii erau limitaţi din cauza izolării... Astăzi un Emiţător ar putea controla planeta... *Vedeţi, controlul nu poate fi niciodată un mijloc pentru atingerea unui scop practic... Nu poate fi un mijloc în vederea a altceva decît şi mai mult control... Ca şi marfa...*

Divizioniştii ocupă o poziţie intermediară, ar putea fi descrişi, de fapt, ca moderaţi... Sînt numiţi Divizionişti fiindcă se divid, la modul literal. Îşi taie mici fragmente din carne şi cultivă replici exacte ale lor înşile în gelatină de embrion. Pare probabil că, în cazul în care procesul de divizune nu este oprit, în cele din urmă nu va mai exista pe planetă decît o singură replică de un singur sex; adică o singură persoană-n toată lumea, cu milioane de corpuri separate... Sînt aceste corpuri realmente independente şi ar putea dezvolta, în timp, caracteristici variate? Mă îndoiesc. Replicile trebuie să se reîncarce periodic de la Celula Mamă. Acesta este un articol de credinţă la Divizionişti, care trăiesc cu teama unei revoluţii a replicilor. Ei spun: „Lăsaţi-mă numai să mai aşez niscaiva replici primprejur, ca să nu mă simt singur cînd călătoresc... Şi trebuie să controlăm cu stricteţe diviziunea Indezirabilelor..." Orice replică în afară de cea proprie e în cele din urmă „Indezirabilă". Fireşte, dacă vreunul se apucă să inunde o zonă cu Replici Identice, oricine-nţelege ce se petrece. Ceilalţi cetăţeni sînt pasibili să declare un „Şlupit" (masacrare pe scară largă a tuturor replicilor identificabile). Pentru a evita exterminarea replicilor lor, cetăţenii şi le vopsesc, deformează şi modifică folosind calapoade pentru faţă şi corp. Doar cele mai depravate şi lipsite de ruşine personaje se încumetă să confecţioneze R.I. – Replici Identice.

Un Caid albinos cretin, produs al unei lungi descendenţe de gene recesive (gură mică, ştirbă mărginită de fire de păr negru, trunchi de crab

enorm, cleşti în loc de braţe, ochi proiectaţi la capătul unor coarne de melc), a acumulat 20.000 de R.I...

— Cît vezi cu ochii, numa' şi numa' replici, spune el, umblînd tîrîş pe terasa lui şi scoţînd un ciripit bizar de insectă. Nu tre' să mă pitesc ca o găoază nenorocită, să-mi cultiv replicile-n hazna şi dup-aia să le fofilez deghizate-n instalatori şi băieţi de prăvălie... Frumuseţea orbitoare a replicilor mele nu e stricată de chirurgie plastică, de spoieli şi-nălbitoare barbare. Ele se prezintă dezgolite, în lumina soarelui, tuturor privirilor, în drăgălăşenia incadescentă a trupului, a trăsăturilor şi-a sufletului lor. Le-am făcut după chipul meu şi le-am poruncit să crească şi să se-nmulţească-n progresie geometrică, căci ele vor moşteni Pămîntul.

S-a apelat la un vrăjitor profesionist care să sterilizeze pe vecie cultura de replici a Şeicului Arahnid... Pe cînd vrăjitorul se pregătea să dea drumul unei rafale de antiorgoni, Benway i-a zis: „Nu-ţi bate capul. Ataxia lui Friedrich va curăţa cuibu' ăsta de replici. Am studiat neurologia cu Profesorul Deştundoss la Viena... ştia fiecare nerv din corp ca-n palmă. Fantastic bătrînul... A sfîrşit nasol... Hemoroizii-n cădere i-au găurit limuzina Hispano-Suiza a Ducelui de Ventre şi s-au înfăşurat pe roata din spate. I-au ieşit toate maţele, a rămas din el doar o carapace goală pe capitonajul din piele de girafă... Pînă şi ochii şi creierul i-au ieşit afară cu plescăitul ăla înfiorător. Ducele de Ventre spune amintirea acelui plescăit de groază îl va următi în mausoleu.

Întrucît nu există nici o cale sigură de a detecta o replică deghizată (cu toate că fiecare Divizionist are o metodă pe care o consideră infailibilă), Divizioniştii suferă de o paranoie cu accente isterice. Dacă vreun cetăţean se-ncumetă să exprime o opinie mai liberală, un altul va mîrîi invariabil: „Da' mata ce eşti? Vreo replică albită de negrotei împuţit?"

Numărul victimelor în urma bătăilor din baruri e ameţitor. Teama de replici de negri – care pot fi blonde şi cu ochi albaştri – a depopulat practic regiuni întregi. Divizioniştii sînt cu toţii homosexuali latenţi sau declaraţi. Bătrîni poponari malefici le spun băieţilor: „Dacă te duci cu o femeie, replicile tale n-or să se dezvolte". Şi cetăţenii fac mereu farmece şi-aruncă blesteme asupra culturilor de replici ale celorlalţi. Strigăte de „Să umbli cu farmece la cultura mea, Blair, hoaşcă nenorocită!" urmate de sunete specifice de capete sparte răsună încontinuu prin cartier... Divizioniştii se dedau abundent practicilor magiei negre în general, şi posedă nenumărate formule cu eficacitate variată pentru distrugerea

Celulei Mamă, cunoscută și sub numele de Tăticul Protoplasmatic, prin torturarea sau uciderea unei replici capturate... Autoritățile au renunțat, pînă la urmă, la încercările de a stăvili și controla asasinatele, ca și producerea ilicită de replici printre Divizioniști. Dar lansează raiduri preelectorale și distrug vaste culturi de replici în regiunile montane ale Zonei, în care se află văgăunile producătorilor de replici la negru.

Sexul cu o replică este interzis cu strictețe și practicat aproape universal. Există baruri de pederaști în care cetățeni fără rușine se-nsoțesc cu replicile lor. Detectivi își bagă capul pe ușă-n camerele de hotel și întreabă: „Aveți vreo replică pe-aici?"

Baruri pasibile de a fi invadate de iubitori de replici din clasele de jos afișează inscripții încheiate cu *ditto*: Nu Servim """le... Se poate spune că Divizionistul mediu trăiește-ntr-un continuu acces de teamă și furie, incapabil să parvină la vanitatea înfumurată a Emițătorilor sau la depravarea degajată a Lichefianților... Cu toate acestea, partidele nu sînt, în practică, separate, ci se amestecă în felurite combinații.

Factualiștii sînt Anti-Lichefianți, Anti-Divizioniști și, mai presus de toate, Anti-Emițător.

Din Buletinul Factualistului Militant, pe tema replicilor: „Trebuie să respingem soluția facilă a inundării planetei cu « replici dezirabile ». Este cît se poate de îndoielnic că există ceva care să corespundă termenului de replică dezirabilă, asemenea creaturi reprezentînd o tentativă de a deturna și de a zădărnici dezvoltarea și schimbarea. Chiar și replicile cele mai inteligente și perfecte din punct de vedere genetic ar reprezenta, cu cea mai mare probabilitate, o amenințare teribilă la adresa vieții pe această planetă..."

B.P. – Buletin de Probă – Lichefierea: „Nu trebuie să respingem sau să negăm nucleul nostru protoplasmatic, dîndu-ne în același timp silința să menținem, mereu, un maximum de flexibilitate fără a cădea în mocirla lichefierii..." Buletin de Probă Incomplet: „Subliniem apăsat că nu ne opunem cercetării telepatice. De fapt, telepatia utilizată și înțeleasă în mod adecvat ar putea să constituie protecția supremă împotriva oricărei forme de opresiune sau tiranie organizată din partea grupurilor de presiune sau a dependenților de control individuali. Ne opunem, așa cum ne opunem războiului atomic, folosirii unei atare cunoașteri în scopuri de control, opresiune, înjosire, exploatare sau anihilare a individualității

unei alte fiinţe vii. Telepatia nu este, prin natura ei, un proces în sens unic. Tentativa de a iniţia o emisie telepatică într-un singur sens trebuie privită ca o nemernicie incalificabilă... „

B.D. – Buletin Definitiv: „Un Emiţător se defineşte pe cale negativă. O zonă de presiune scăzută, un vid care suge. Va fi cu deosebire şi în mod funest anonim, incolor, fără chip. Se va naşte – probabil – cu discuri netede de piele în loc de ochi. Ştie întotdeauna încotro se îndreaptă, asemenea unui virus. Nu are nevoie de ochi.

— Nu poate exista mai mult de un singur Emiţător?

— Ba da, mulţi, la început. Dar nu pentru multă vreme. Unii cetăţeni simţitori vor crede că pot emite ceva interesant şi pilduitor, nedîndu-şi seama că emiterea este un rău în sine. Savanţii vor zice: „Emiterea este asemenea energiei atomice... Strunită-n mod adecvat." În acest moment, un tehnician anal îşi prepară un bicarbonat de sodiu şi trage maneta care transformă Pămîntul în praf cosmic. (Rîgîit... „O să se-audă băşina asta pînă pe Jupiter.")... Artiştii vor confunda emiterea cu creaţia. O să se-adune strigînd pe toate drumurile „Un nou mediu" pînă o să le scadă cota. Filozofii or să se ciorovăiască şi-or s-o frece cu gîlceava scopurilor şi mijloacelor, neştiind că *emiterea nu poate fi niciodată un mijloc în vederea a altceva decît şi mai multă emitere – ca şi marfa.* Încearcă să foloseşti marfa ca un mijloc în vederea a altceva... Nişte cetăţeni dependenţi de „Coca Cola şi aspirină" vor vorbi despre farmecul malefic al emiterii. Dar nimeni nu va vorbi despre nimic pentru multă vreme. Lui, *Emiţătorului*, nu-i plac discuţiile.

Emiţătorul nu e un individ uman... Este Virusul Uman. (Toţi viruşii sînt celule degradate, ducînd o existenţă parazitară... Au o afinitate specială pentru Celula Mamă; astfel, celulele degradate ale ficatului caută adresa hepatitei etc. Aşadar, fiecare specie are un Virus-Patron: Imaginea Degradată a speciei.)

Imaginea stricată a Omului înaintează minut cu minut şi celulă cu celulă... Sărăcie, ură, război, poliţişti-infractori, birocraţie, nebunie – toate, simptome ale Virusului Uman.

Virusul Uman poate fi acum izolat şi tratat.

GREFIERUL DISTRICTUAL își are biroul într-o clădire imensă de cărămidă roșie, cunoscută sub denumirea de Vechiul Tribunal. Cazurile civile se judecă acolo, procedurile trenînd inexorabil pînă cînd părțile mor sau renunță la litigiu. Acest fapt e datorat numărului imens de dosare, privitoare la absolut orice se poate imagina, toate înregistrate greșit, astfel încît nimeni nu le poate găsi – în afară de Grefierul Districtual și de echipa sa de asistenți, care petrec adesea ani la rînd căutîndu-le. Chiar acum, el caută încă materialul referitor la un proces de prejudiciu care s-a încheiat printr-o înțelegere amiabilă în 1910. Părți masive din clădirea Vechiului Tribunal au căzut în ruină, iar altele sînt extrem de periculoase din cauza surpărilor frecvente. Grefierul Districtual îi însărcinează cu misiunile cele mai periculoase pe asistenți, mulți dintre ei pierzîndu-și viața în timpul serviciului. În 1912, două sute șapte asistenți au fost surprinși de prăbușirea aripii din Nord-Nord-Est.

Cînd o acțiune este deschisă împotriva oricărui locuitor al Zonei, avocații se zbat să obțină transferul dosarului la Vechiul Tribunal. Odată obținut transferul, reclamantul a pierdut, astfel că singurele cazuri în care se ajunge realmente la proces sînt cele inițiate de excentrici și paranoici care vor o „audiere publică", pe care o obțin rareori, întrucît doar cea mai disperată foame de știri îl poate face pe un reporter să vină la Vechiul Tribunal.

Vechiul Tribunal e situat în comuna Căprăria, în afara zonei urbane. Locuitorii acestei comune și ai zonelor mlăștinoase și împădurite adiacente sînt oameni de o stupiditate atît de mare și cu obiceiuri atît de barbare, încît Administrația a considerat potrivit să-i mențină în carantină într-o rezervație înconjurată de ziduri din cărămizi de oțel radioactive. Ca represalii, cetățenii Căprăriei și-au pavoazat comuna cu inscripții: „Orășanule, nu lăsa apusul să te prindă pe-aici", un avertisment inutil, întrucît numai treburi urgente, de importanță vitală, pot să-l facă pe un orășean să calce prin Căprărie.

Cazul lui Lee e urgent și de importanță vitală. Trebuie să prezinte de îndată un atestat sub prestare de jurămînt cum că suferă de ciumă bubonică, pentru a evita evacuarea din casa pe care a ocupat-o zece ani fără să achite chiria. Viețuiește într-o stare de carantină perpetuă. Așa că își

face valiza cu atestate, petiții, pășuiri și certificate și ia autobuzul pînă la Graniță. Inspectorul vamal orășenesc îi face semn să treacă: „Sper că ai o bombă atomică în valiza aia."

Lee înghite un pumn de tranchilizante și pășește în șopronul vămii din Căprărie. Inspectorii îi purică hîrtiile trei ore-n șir, consultînd registre prăfuite cu taxe și reglementări, din care citesc extrase incomprehensibile și de rău augur, toate încheiate cu: „Și ca atare, este pasibil de amendă și penalizare în conformitate cu decizia 666". Îl privesc cu înțeles.

Studiază hîrtiile cu o lupă.

— Cîteodată unii strecoară catrene porcoase printre rînduri.

— Poate-și face planuri să le vîndă ca hîrtie igienică. Tot gunoiu' ăsta e pentru uz personal?

— Da.

— Zice că da.

— Și noi de unde știm treaba asta?

— Am un atestat.

— E șmecher. Scoate-ți hainele.

— Îhî. Poate că are tatuaje porcoase.

Îl palpează pe tot corpul, sondîndu-l cu degetul în cur după produse de contrabandă și examinîndu-l în căutarea unor urme de sodomie. Îi bagă părul în apă și trimit apa la analize. „Poate că are droguri în păr".

În final, îi confiscă valiza; Lee iese clătinîndu-se din șopron, cu un balot de douăzeci de kile de documente în brațe.

Cam o duzină de asesori stau pe treptele de lemn putred ale Vechiului Tribunal. Îl privesc cum se apropie, cu ochi albaștri spălăciți, întorcînd încet capul din gîtlejurile cu pielea-ncrețită (încrețiturile pline de praf), urmărindu-i trupul pe scări în sus și pe poarta clădirii. Înăuntru, praful plutește în aer precum ceața, cernut din tavan, nori ridicați din podea în urma pașilor lui. Escaladează o scară periculoasă – casată în 1929. La un moment dat, o treaptă-i cedează sub picior și așchiile uscate îi zdrelesc carnea. Scara se sfîrșește pe o schelă de zugrav, legată cu funie și scripeți deșirați de o grindă aproape invizibilă în praful din depărtare. Se urcă atent într-o cabină ca de carusel. Greutatea lui declanșează o mașină hidraulică (zgomot de apă curgătoare). Roata se mișcă silențios și uniform, oprindu-se-n dreptul unui balcon de fier ruginit, găurit ici și

colo ca o talpă de pantof vechi. Coboară pe un coridor prelung, cu uși de ambele părți, cele mai multe bătute-n cuie sau acoperite cu scînduri. Într-un birou – *Specialități Levantine* pe o placă verzuie de aramă – Mugwumpul prinde termite cu limba sa lungă și neagră. Ușa Grefierului Districtual e deschisă. Grefierul Districtual șade înăuntru, mestecînd tutun, înconjurat de șase asistenți. Lee rămîne în prag. Grefierul Districtual continuă să vorbească fără să-și ridice privirea.

— M-am întîlnit zilele trecute cu Ted Robinet... un vechi tovarăș... Nu există-n Zonă om mai ca lumea decît Ted Robinet... Era-ntr-o vineri, mi-amintesc fincă bătrîna mea doamnă era la pat de la crampele menstruale și m-am dus la farmacia lu' doctoru' Parker pe Strada Dalton, chiar în față la Salonul de Masaj Etic a lu' Mama Green, pe unde era pe vremuri herghelia lui Jed... Lui Jed ăsta, o să-mi amintesc imediat cum îl mai chema, îi fugea ochiu' stîng și nevastă-sa era de undeva de prin Est, cred că din Alger, și după ce Jed a murit s-a căsătorit din nou, l-a luat pe unul dintre băieții lui Hoot, Clem Hoot dacă-mi aduc bine aminte, băiat valabil și-ăsta, avea la cinzeșcinci cinzeșase de ani în vremea aia... Îi zic deci lu' doctoru' Parker: „Bătrîna mea e rău la pat, dureri menstruale. Dă-mi două uncii de paregoric". La care doctoru' zice, „Bine, Arch, tre' să te semnezi în registru. Nume, adresă și data cumpărării. Asta-i legea." Așa că-l întreb în ce zi sîntem, și el zice „Vineri, 12". La care-i zic, „Cre' că nu mai am ce să pățesc azi". „Mda" – zice doctoru', „a venit un gagiu dimineață. Un gagiu din oraș. Îmbrăcat cam bălțat. Scoate o rețetă pentru o ulcea de morfină... Prescripția arăta cam ciudat, scrisă pe hîrtie igienică... Și i-am zis în față: Domnule, vă bănuiesc că sînteți consumator de droguri.

Am unghii crescute-n carne la degetele de la picioare, Șefu'. Nu mai pot, zice el.

Bine, i-am zis, tre' să am grijă. Dar cîtă vreme aveți o suferință în regulă și o rețetă de la un medic atestat, cu *arte*-n regulă, sînt onorat să vă servesc.

Meșteru' avea atestat pe bune. zice... Mă rog, mi-nchipui că nu știa stînga ce face dreapta după ce i-am dat din greșală Tix... Bag seamă că și-a luat-o și el.

Fix ce trebe ca să-ți curețe sîngele.

Știi, exact la fel mi s-a-ntîmplat și mie. E de-o mie de ori mai bun ca sulful și melasa... Arch, acuma, să nu crezi că-mi bag nasul; dar am spus

mereu că nu se face un bărbat să aibă secrete-n fața lui Dumnezeu și-a farmacistului său... I-o mai tragi bătrînei iepe sure?

Cum, dom' doctor Parker...Vă aduc la cunoștință că sunt familist și vechi enoriaș al Bisericii nesextare a Primei Denominațiuni, și n-am mai ars-o cu o mîrțoagă de cînd eram amîndoi copii.

« Alea vremuri, Arch. Ți-amintești cînd am încurcat untura de gîscă cu muștarul? Mereu am fost de-ăla care-ncurcă borcanele, zic unii. Te-au auzit urlînd pînă-n Țara Pizdei Linse, urlet de vier la care i-a tăiat coaiele.

Le-ai încurcat, dom' doctor. Tu ai luat-o cu muștar și eu a trebuit s-aștept să te răcorești.

Vise frumoase, Arch. Am citit despre asta-ntr-o revist-odată cînd ședeam în cabinetele-alea verzi din spate la gară... Deci, ce vroiam să zic adineauri, Arch, nu m-ai înțeles cum trebe... Cînd am zis bătrîna iapă sură, mă refeream la nevastă-ta... Vreau să zic, nu mai e ce-a fost odată, ce vrei, cu toate buboaiele, cataractele, degerăturile, hemoroizii și aftele.

Da, dom' doctor, Liz e-ntr-adevăr bolnavă. N-a mai fost niciodată aceeași dup-a unșpea sarcină falsă... A fost ceva chiar ciudat cu treaba aia. Doctoru' Ferris mi-a spus pe față, a zis: Arch, nu-i indicat să vezi creatura aia. Și s-a uitat la mine lung de mi-a furnicat carnea pe mine... Mda, dom' doctor, ai nimerit-o cu vorba asta. Nu mai e ce-a fost odată. Și medicamentele matale nu s-ar zice c-o ușurează deloc. De fapt, n-a mai deosebit ziua de noapte de cînd folosește picăturile-alea de ochi pe care i le-ai vîndut luna trecută... Da', dom' doctor, ar trebui să știi că nu i-o trag lui Liz, vaca bătrînă, fără vreo lipsă de respect acuma față de mama monștrilor mei morți din naștere. Nu de cînd o am pe puștioaica aia micuță și dulce de cinșpe ani... O știi pe colorata care lucra-n Salonul de-ndreptare-a părului și albirea pielii din orașul negroteilor."

Ai dat-o pe carne de cioară, Arch? Ai dat-o pe fudincă de ciocolatră?

Am dat-o pe bune, dom' doctor. Pe bune. Mă rog, toa'rșii zic că datoria-mi face semn cu deștu-napoi. Tre' să mă-ntorc la bătrîna mea bujie.

Pe pariu că are mare nevoie de niște unsoare. »

« Dom' doctor, zău că-i uscată ca un puț secat... Mda, mulțam de paregoric. »

« Mulțam de vînzare, Arch... He he he... Ia zi, Archy băiete, cînd îți vine chefu', dă un tur pe-aici să bem împreună un rînd de Yohimbine. »

« O să vin, dom' doctor, să știi.O să fie ca pe timpuri. »

Așa că m-am întors la mine, am încălzit niște apă și-am amestecat niște paregoric, cuișoare, scorțișoară și dafin și i-am dat-o lui Liz, și cre' că i-a făcut bine, în tot cazu', nu mi-a mai frecat ridichea... În fine, mai tîrziu m-am dus la doctoru' Parker să-mi iau un cauciuc... și tocmai cînd să ies dau peste Roy Ban, și el tovarăș vechi... Nu găsești un om mai ca lumea-n Zonă ca Roy Ban... Și-mi zice Roy, așa-mi zice: « Arch, îl vezi pe negroteiu' ăla bătrîn, acolo, pe locu-ăla viran? Îl vezi? Ei, să n-am parte, regulat ca impozitele și căcarea, vine-acolo seară de seară, la fix că po' să-ți potrivești ceasu' după el. Îl vezi în spate la boscheții ăia de urzici? În fiecare noapte la opt jumate se duce pe locul ăla și se freacă c-o perie de sîrmă... Negrotei predicator, zice lumea.

Deci așa am aflat cam cît era ceasu' -n Vineri 13, și n-avea cum să fie mai mult de douăj'de minute – juma' de oră dup-aia, cînd luasem niște cantaridă de la prăvălia lui Parker și tocma' ce-ncepea să lucreze cînd treceam pe lîngă mlaștina lu' Grennel spre cartieru' negroteilor... Știți că mlaștina face un cot, era odată coliba unui negrotei acolo... L-au ars pe negroteiu ăla bătrîn în Pizdă Linsă. Negroteiu' ăsta avusese aftoză și rămăsese orb ca noaptea... Și-o fată albă venind dinspre Texarkana țipă:

Roy, negroteiu' ăla bâtrîn se uită la mine nașpa rău. Doamne, mă simt murdară toată.

Dulceață, nu fi supărată, eu și cu băeții o să-l frigem.

Fă-o-ncet, iubițelule. Fă-o-ncet. Mi-a dat o durere de cap groaznică.

Așa că l-au ars pe negrotei și băiatu' și-a luat nevasta și s-a-ntors în Texarkana făr' să plătească benzina și bătrînu' Lu Șopteală n-a mai vorbit de nimic altceva toată toamna: Gagiii ăștia de la oraș vin-aicea și ard un negrotei și nici măcar nu se achită pentru benzină.

Și-așa, Chester Hoot a dat jos coliba negroteiului și-a ridicat-o la loc chiar în spate la casa lui în Bled Valley. A acoperit toate ferestrele cu stofă neagră, și despre ce se-ntîmplă-n locu' ăla nu se cuvine să facem vorbire... Mă rog, care va să zică eram exact p-acolo pe un' se găsea coliba lu' negru ăla, chiar vizavi de Bătrînii Brooks unde se inundă-n fiecare primăvară, decît că la vremea aia nu era a lor... era a unui tip, Scranton îl chema. Bucata aia de pămînt a fost trecută-n cadastru-n 1919... Cre' că-l știți și p-ăla de-a făcut-o... Gagiu pe nume Clarence Cocoșatu', nu găsești un om mai ca lumea decît Clarence Cocoșatu-n toată Zona... Va să zică, cam p-acolo am dat peste Tedy Robinet trăgîndu-și-o c-o salamandră.

Lee își drese glasul. Grefierul privi peste ochelari.

— Dac-o să fii așa drăguț, tinere, s-aștepți să termin ce-ncepusem să spun, mă ocup îndată de dumneata.

Și se lansă-ntr-o anecdotă despre cum a luat un negrotei hidrofobie de la o vacă.

— Deci, tăticu' meu îmi zice: Termină-ți treaba, fiule, și să mergem să-l vedem pe negroteiul turbat... Îl țineau pe negroteiu' ăsta legat cu lanțuri de pat, și el mugea ca o vacă... Curînd m-am săturat de negru' ăsta bătrîn. Daa... dacă vreți să mă scuzați, am o treabă acuma la Comisia Privată a Curții, mă-nțelegeți... Hă hă hă!

Lee îl ascultă îngrozit. Grefierul Districtual petrecea adesea luni la rînd în privată, trăind cu scorpioni și cataloage comerciale. În mai multe ocazii, asistenții lui au forțat ușa și l-au scos afară într-o stare avansată de malnutriție. Lee decise să-și joace ultima carte.

— Domnu' Anker, spuse, mă adresez dumneavoastră ca de la un membru al frăției „Porcilor Spinoși"[1] la altul.

Și scoase legitimația de „Porc Spinos", o amintire din tinerețea lui de prăduitor de drojdieri.

Grefierul se uită la legitimație cu suspiciune:

— N-arăți ca un „Porc Spinos" de-adevăratelea și pe bune... Ce crezi despre evrreeei...?

— Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o tragă la o fată creștină... Într-o zi, o să radem ce-a mai rămas din ei.

— Daa, vorbești cu judecată pentru un gagiu de la oraș... Vedeți ce vrea și ocupați-vă de el... E-un tip de treabă.

Interzone

SINGURUL BĂȘTINAȘ DIN INTERZONE care nu e nici poponar și nici disponibil e șoferul lui Andrew Keif. Nu e vorba de figuri sau de un semn de perversiune din partea lui Keif, ci de un pretext util ca să rupă

1. În original „Razor Back", denumirea echipelor sportive ale Universității din Arkansas (n. tr.).

relaţiile cu cei pe care nu vrea să-i vadă: „Te-am văzut aseară cum te dădeai la Aracknid. Nu po' să te mai primesc pe la mine". Oamenii din Zonă sînt tot timpul ameţiţi, fie că beau sau nu, şi nimeni nu poate să afirme cu certitudine că nu s-a dat la persoana deloc îmbietoare a lui Aracknid.

Aracknid e un şofer catastrofal, de-abia e-n stare să ţină volanul. Odată a dat peste o femeie gravidă venită din munţi cu un sac de cărbuni în spate, femeia a lepădat pe stradă un bebeluş mort, însîngerat, şi Keif a coborît şi a aşteptat pe bordură, desenînd cu bastonul în sîngele prelins pe asfalt, în timp ce poliţia-i punea întrebări lui Aracknid, arestînd-o-n cele din urmă pe femeie pentru o violare a Codului Sanitar.

Aracknid e un tînăr absolut respingător, cu o faţă prelungă, de un albastru-cenuşiu bizar. Are un nas voluminos şi dinţi mari, galbeni ca de cal. Oricine poate găsi un şofer care s-arate bine, dar numai Andrew Keif îl putea găsi pe Aracknid; Keif, tînărul romancier strălucitor, decadent, care locuieşte într-un pisoar reamenajat de pe strada bordelurilor din Cartierul Băştinaşilor.

Zona formează un singur, vast edificiu. Încăperile sînt din ciment plastic, care se întinde pentru a face loc locatarilor, dar, cînd se adună prea mulţi într-o cameră se aude un pocnet uşor şi cîte unul e împroşcat prin perete în încăperea de alături, mai precis în patul de-alături, întrucît camerele sînt în cea mai mare parte paturi în care se desfăşoară comerţul din Zonă. Un zumzet de sex şi afaceri face să vibreze Zona asemenea unui stup imens:

— Două treimi din unu la sută. Mai jos de-atît nu las nici pentru mama.

— Dar unde-s avizele de-nsoţire, dragule?

— Nu unde cauţi tu, păpuşă. Ar fi prea simplu.

— Un balot de blugi cu apărătoare falsă încorporată. Made in Hollywood.

— Hollywod, Siam.

— Mă rog acuma, *American style*.

— Cît e comisionul?... Comisionul... *Comis*...

— Da, dulceaţă, o-ncărcătură de alifie din sloboz pur de balenă din Atlanticul de Sud, în prezent în carantină la Comisia pentru Sănătate Publică-n Ţara de Foc. Comisionul, draga mea! Dacă ne iese, ne-am scos. („Slobozul de balenă" e un reziduu adunat în cursul tranşării şi

preparării unei balene. O porcărie groaznică, care pute a pește de la o poștă. Nimeni nu i-a găsit vreodată vreo utilizare.)

Interzone Imports Unlimited, care constă în Marvie și Leif Ghinionistul, era băgată în afacerea cu alifie. De fapt, s-au specializat în produse farmaceutice și țin un dispensar profilactic deschis 24 din 24, cu șase metode de abordare dinainte și dinapoi, pe lîngă, bonus. (Șase boli venerice diferite au fost identificate pînă-n clipa de față).

Se-aruncă-n afacere. Prestează servicii imposibil de pomenit pentru un agent naval paraplegic grec și pentru o-ntreagă brigadă de inspectori vamali. Dihonia nu întîrzie să apară între cei doi parteneri și în cele din urmă se denunță unul pe altul la Ambasadă, unde sînt îndrumați către Direcția Nu Vrem Să Știm Nimic și ușuiți prin dos înspre un teren viran presărat cu rahați, unde vulturi se luptă pe capetele de pește. Se ciondănesc isteric.

— Ai încercat să mă faci, să-ți tragi din comisionul meu!

— Comisionul *tău*! Cine-a mirosit ocazia asta mai întîi?

— Da' avizele de-nsoțire sînt la mine.

— Monstru ce ești! Da' cecu' să fie emis pe numele meu.

— Nemernicule! N-o să vezi avizu' de-nsoțire pînă cînd n-o să am o scrisoare de garanție pentru partea mea.

— Bine, putem să ne-mpăcăm și să batem palma. Știi că n-am meschinării sau gînduri ticăloase.

Își dau mîna fără entuziasm și se țocăie pe obraz. Afacerea tenează luni în șir. Recurg la serviciile unui Accelerator. În cele din urmă Marvie își face apariția cu un cec pentru 42 de kurzi din Turkestan, extras de la o bancă anonimă din America de Sud, după un clearing la Amsterdam, procedură care va dura cam unșpe luni.

Acum se poate destinde în cafenelele din Plaza. Marvie prezintă o fotocopie a cecului. Nu scoate niciodată originalul, firește, nu cumva vreun cetățean invidios să-mproaște cu alb corector pe semnătură sau să-l distrugă în orice alt mod.

Toți îi cer să dea de băut și să marcheze evenimentul, dar el rîde și răspunde jovial: „Treaba e că nu-mi pot permite să-mi iau de băut nici pentru mine. Am cheltuit deja pînă la ultimul kurd pe streptomicină pentru sculamentul lui Ali. Iar a luat-o, pe toate părțile. Era să-l zbor pe micu' nemernic prin perete în patul de-alături. Da' știți cu toții că sînt un bătrîn nenorocit și sentimental.

Marvie își ia totuși un pahar de bere, storcîndu-și din șliț pe masă o monedă înnegrită. „Păstrează restul". Chelnerul mătură moneda pe un făraș, scuipă pe masă și pleacă.

— Șucăr pe nașparliu! E invidios pe cecul meu.

Marvie e în Zonă „dinainte de anul unu", cum zice el. A fost scos la pensie dintr-un post nedefinit la Departamentul de Stat, „în interesul serviciului". Se vede clar că a fost cîndva foarte arătos, în stilul studențesc, tuns periuță, dar fața i-a căzut și i s-a lăsat, în pliuri, sub bărbie, precum parafina topită. S-a-ngrășat la șolduri.

Leif Ghinionistul era un norvegian înalt, subțire, cu o bandă neagră pe un ochi și fața înțepenită-ntr-un rînjet slugarnic. În spatele lui se-ntinde o epopee de inițiative nereușite. A-ncercat să crească broaște, cincila, pești de luptă siamezi, ramia și perle de cultură, eșuînd de fiecare dată. S-a străduit, în diverse rînduri și fără succes, să pună pe picioare un cimitir pentru porumbei Doi-într-un-Coșciug, să controleze piața prezervativelor în timpul crizei cauciucului, să deschidă un bordel cu livrare prin corespondență, să obțină patentul pentru penicilină. A pus în practică sisteme de pariat catastrofale în cazinourile din Europa și la cursele din State. Neîmplinirilor din afaceri le-au corespuns pățanii de necrezut în viața personală. Dinții din față i-au fost sparți de niște marinari americani bestiali în Brooklyn. Vulturii i-au mîncat un ochi cînd a băut o halbă de paregoric și și-a pierdut cunoștința într-un parc din Panama City. A rămas cu liftul între etaje timp de cinci zile, pe cînd ajunsese-ntr-o stare de dependență industrială, și a trecut printr-o criză de *delirium tremens* în timp ce o ștergea clandestin pitit într-un cufăr. A mai fost o-mprejurare în care a intrat în colaps, cu ocluzie intestinală, ulcer perforat și peritonită la Cairo, și spitalul era atît de aglomerat că l-au instalat în latrină, iar chirurgul grec a dat greș și i-a cusut înăuntru o maimuță vie, și a fost violat în grup de asistenții arabi, și una dintre îngrijitoare a furat penicilina și-a pus în loc Tix; și-atunci cînd a făcut sculament la cur și un doctor englez atotștiutor l-a tratat cu o clismă cu acid sulfuric încins, și practicantul german de medicină tehnologică, care i-a scos apendicele cu un desfăcător de conseve ruginit și un foarfece de tablă (după părerea sa teoria microbilor era „o absurditate"). Îmbătat de reușită, a-nceput apoi să decupeze și să taie tot ce-i ieșea-n cale: „Corpul uman este umplut de parți nejustificate. Se poate trai cu-n sincur rinichi. De țe doi? Da iata un rinichi... Parțile dinauntru nu trebe așa aproape una-n alta bagate. Ele au nevoie de Lebensraum precum Vaterland."

Acceleratorul n-a fost încă plătit, și Marvie s-a confruntat cu perspectiva de a-l duce cu vorba unșpe luni pînă la achitarea cecului. Despre Acelerator se spunea că s-ar fi născut pe feribotul dintre Zonă și Insulă. Ocupația lui era să accelereze livrarea mărfurilor. Nimeni nu știa cu certitudine dacă serviciile prestate de el sînt sau nu de vreun folos, și menționarea numelui său declanșa întotdeauna o ceartă. Se citau deopotrivă situații în care și-ar fi dovedit eficacitatea miraculoasă și inutilitatea patentată.

Insula era o bază militară și navală de partea exact opusă Zonei. Anglia deține Insula pe baza unei act de concesiune anuală gratuită, și în fiecare an actul și permisul de rezidență sînt reînnoite oficial. Întreaga populație iese – participarea e obligatorie – și se adună la groapa de gunoi municipală. Președintele Insulei trebuie, conform obiceiului, să se tîrască pe burtă prin gunoi și să înmîneze Permisul de Rezidență și Înnoirea Contractului, semnate de fiecare cetățean al Insulei, Guvernatorului Rezident, falnic în uniforma sa de paradă. Guvernatorul ia permisul și și-l îndeasă-n buzunarul sacoului.

— Bine, spune el cu un rictus, deci ați hotărît să ne lăsați să mai stăm un an, înțeleg? Foarte bine, foarte frumos din partea voastră. Și toți se bucură?... E cineva care nu se bucură de treaba asta?

Soldați în jeepuri plimbă mitraliere înainte și înapoi pe deasupra mulțimii, cu o mișcare înceată, cercetătoare.

— Toți bucuroși. Da, asta e bine.

Se întoarce, jovial, către președintele prostrat.

— O să păstrez documentele, în caz că am probleme. Ho ho.

Rîsul său puternic, metalic răsună peste groapa de gunoi, și mulțimea rîde alături de el, în bătaia mitralierelor.

Procedurile democratice sînt urmărite cu strictețe pe Insulă. Există un Senat și o Adunare care țin sesiuni interminabile, discutînd despre debarasarea gunoiului și inspectarea latrinelor, singurele două probleme care cad în jurisdicția lor. Pentru o perioadă scurtă la jumătatea secolului al XIX-lea, li s-a acordat controlul Departamentului de Întreținere a Babuinilor, dar acest privilegiu le-a fost retras din cauza absenteismului din Senat.

Babuinii cu curul roșu de Tripoli au fost aduși pe Insulă de pirați în secolul al XV-lea. Exista o legendă potrivit căreia, cînd babuinii vor părăsi Insula, aceasta va cădea. Cum sau în mîinile cui nu se specifică, și

e o crimă capitală să omori un babuin, deşi comportamentul mizerabil al acestor animale îi agasează pe cetăţeni la limita suportabilului. Din cînd în cînd, cîte unul îşi iese din minţi, omoară cîţiva babuini şi se sinucide.

Funcţia de preşedinte este atribuită cu forţa unui cetăţean mizerabil şi antipatizat în ultimul grad. A fi ales preşedinte e cea mai mare nenorocire şi ruşine care i se poate întîmpla unui locuitor al Insulei. Umilirea şi infamia sînt de aşa natură încît puţini preşedinţi îşi duc mandatul la capăt, murind de obicei de inimă rea după un an sau doi. Acceleratorul a fost odată preşedinte şi şi-a îndeplinit mandatul integral, cinci ani. Apoi şi-a schimbat numele şi a suportat o intervenţie de chirurgie plastică, pentru a şterge, pe cît posibil, amintirea dizgraţiei.

— Da, sigur... o să te plătim, îi spunea Marvie Acceleratorului. Dar nu te ambala. Se poate să mai dureze puţin...

— Să nu mă ambalez! Încă puţin!... Ascult-aici.

— Ştiu, ştiu. Societatea creditoare vrea să ridice rinichiul artificial al nevestei dumitale... O evacuează pe bunica lu' matale din plămînul mecanic.

— Asta e cam de prost gust, bătrîne... Sincer, îmi doresc să nu mă fi băgat niciodată-n, hm, treaba asta. E prea mult fenol în nenorocita aia de grăsime. Am trecut pe la vamă-ntr-o zi, săptămîna trecută. Am înfipt o coadă de mătură-ntr-un butoi şi grăsimea i-a topit capătul instantaneu. Plus de-asta, candeala te pune-n cap din prima. Ar trebui să daţi o tură p-acolo.

— În nici un caz! ţipă Marvie.

E o chestiune de demnitate, face parte din tradiţia branşei, în Zonă, să nu atingi şi nici măcar să nu te-apropii de ceea ce vinzi. A proceda altminteri provoacă suspiciunea că ai desface la bucată, că eşti adicătelea un bişniţar oarecare. O bună parte a produselor din Zonă sînt vîndute prin intermediul bişniţarilor mărunţi, pe stradă.

— Ce-mi spui mie toate astea? E de-a dreptul sordid! Lasă-i pe detailişti să-şi facă probleme.

— O, n-aveţi treabă voi, flăcăi, vă scoateţi dacă e să fie ceva. Da' eu am o reputaţie de apărat... O să iasă iureş cu treaba asta.

— Insinuezi că e ceva *ilegitim* în această operaţie?

— Nu *ilegitim* e cuvîntul. Da' naşpa. Certamente naşpa.

— Oo, du-te-napoi în Insula ta 'nainte să se prăbuşească! Te ştim cînd îţi puneai curul roş la bătaie în pisoarele din Plaza pe cinci pesetas.

— Şi *niş* nu prea ereau mulţi amatori, a scos-o Leif, accentuînd pe *niş*.

Această trimitere la originea lui insulară a fost mai mult decît putea Acceleratorul să-ndure... Se-ndreptă din şale, recurgînd la cea mai glacială întruchipare a unui aristocrat englez, pregătindu-se să dea drumul unei replici răspicate şi zdrobitoare, dar în loc de asta-i ieşi pe gură un scheunat ascuţit, plîngăcios, de cîine lovit. Faţa de dinainte de operaţie îi ieşi la iveală într-o străfulgerare de ură incandescentă... Începu să împroaşte cu blesteme sufocate în dialectul hidos, gutural de pe Insulă.

Locuitorii Insulei pretind, toţi, că nu au cunoştinţă de el sau îi neagă pur şi simplu existenţa. „Suntem Britanişi", zic ei. „N-aviem niş-un fiel de dealect noi."

Spume se strînseseră-n colţul gurii Acceleratorului. Împroşca stropi de scuipat ca nişte bucăţele de vată. Un iz de abjecţie morală ca un nor verzui plutea-n aer primprejurul său. Marvie şi Leif se dădură-napoi cu exclamaţii de nelinişte.

— A luat-o *razna*, sughiţă Marvie. S-o tăiem *pronto*.

Mînă-n mînă, se pierdură-n în ceaţa care acoperă Zona în timpul lunilor de iarnă, ca într-o baie turcească.

Examinarea

CARL PETERSON A GĂSIT în cutie o carte poştală prin care i se cerea să se prezinte la o întîlnire cu doctorul Benway la ora zece, la Ministerul Igienei Mentale şi Profilaxiei...

„Ce naiba vor de la mine?" îşi zise el nervos... „o confuzie, cel mai probabil". Dar el ştia că ei nu fac confuzii... În orice caz, nu confuzii în ce priveşte identitatea...

Carl nu-şi putea pune problema să nu se prezinte la întîlnire, chiar dacă absenţa nu presupunea vreo sancţiune... Libertia era un stat al bunăstării. Pentru orice-şi putea dori un cetăţean – de la un sac cu făină de oase la un partener sexual – exista un departament gata să ofere un sprijin eficace. Ameninţarea implicită dindărătul acestei bunăvoinţe învăluitoare înăbuşea din faşă orice idee de rebeliune...

Carl păşi prin Piaţa Prefecturii... Nuduri de nichel înalte de 20 de metri, cu testicule de bronz, se săpuneau sub duşuri scînteietoare. Cupolele Prefecturii, din cupru şi sticlă, despicau norii.

Carl înfruntă privirea unui turist american homosexual care-şi plecă ochii şi îşi făcu de lucru cu filtrul de lumină de la aparatul său Leica...

Intră în labirintul de oţel emailat al Ministerului, se apropie de biroul pentru informaţii... şi îşi prezentă invitaţia.

— Etajul cinci... camera 26...

În camera 26 o asistentă îl întîmpină cu o privire rece, submarină.

— Doctorul Benway vă aşteaptă, spuse ea, zîmbind. Poftiţi înăuntru.

„Ca şi cum n-ar fi avut altceva de făcut decît să m-aştepte pe mine", îşi zise Carl...

În birou era o linişte deplină şi plutea o lumina lăptoasă. Doctorul îi strînse mîna, fixînd cu privirea pieptul tînărului...

„L-am mai văzut undeva pe tipul ăsta", îşi zise Carl... „Dar unde?"

Se aşeză şi-şi încrucişă picioarele. Zări pe birou o scrumieră şi îşi aprinse o ţigară... Ridică spre doctor o privire calmă, întrebătoare, în care se ghicea o adiere de obrăznicie.

Doctorul părea jenat...făcu o mişcare nervoasă şi tuşi... se încurcă în hîrtii...

— Hmmm, zise el în cele din urmă... Cred că vă numiţi Carl Peterson...

Ochelarii îi alunecară pe nas, ca-ntr-o parodie de alură academică... Carl dădu tăcut din cap... Doctorul nu se uita la el, dar păru, cu toate astea, că luase act de încuviinţare... Îşi împinse ochelarii la loc cu un deget şi deschise un dosar pe biroul alb smălţuit.

— Hmmmm... Carl Peterson, repetă numele cu un ton de alint, apoi îşi rotunji buzele şi dădu din cap de cîteva ori. Brusc, continuă:

— Ştiţi, desigur, că ne dăm silinţa. Ne dăm cu toţii silinţa. Cîteodată desigur nu reuşim.

Vocea îi deveni slabă şi subţire. Îşi duse mîna la frunte.

— Să adaptăm statul – un simplu instrument – la nevoile fiecărui cetăţean particular.

Vocea îi răsuna, pe neaşteptate, atît de profund şi tare, încît Carl tresări.

— Aceasta este în concepţia noastră singura funcţie a statului. Cunoştinţele noastre... incomplete, desigur – făcu un gest de desconsiderare – să luăm, de exemplu... *de exemplu*... chestiunea, hm, deviaţiei sexuale.

Doctorul se bîţîi înainte şi înapoi în fotoliu. Ochelarii îi alunecară pe nas. Carl se simţi dintr-o dată în disconfort.

— Privim acest lucru ca pe o neşansă... o boală... în orice caz, nu ceva care să trebuiască cenzurat sau sancţionat, altfel decît, să zicem... tuberculoza... Da – repetă el hotărît, ca şi cum Carl ar fi avut vreo obiecţie – ...tuberculoza. Pe de altă parte, se poate vedea cu uşurinţă că *orice* maladie impune anumite, să zicem *obligaţii*, anumite *imperative* de natură profilactică din partea autorităţilor responsabile de sănătatea publică. Astfel de imperative trebuie impuse, de prisos s-o mai spunem, reducînd la minimum orice neajuns sau privaţiune abătută asupra nefericitului individ care, fără să fie el de vină, s-a, uf, contaminat... Adică, minimul de privaţiuni posibil în condiţiile unei protecţii adecvate pentru ceilalţi indivizi, care nu s-au contaminat...Vaccinarea obligatorie împotriva variolei nu ni se pare o măsură nerezonabilă ... Nici izolarea în cazul anumitor afecţiuni contagioase... Sînt sigur că veţi fi de acord ca indivizii infectaţi cu, hm, ceea ce francezii numesc *les maladies gallants*, hehehe, ar trebui constrînşi să urmeze un tratament dacă nu o fac de bunăvoie.

Doctorul chicoti şi se bîţîi în continuare în fotoliul său ca o jucărie mecanică... Carl îşi dădu seama că aştepta din partea lui o reacţie.

— Pare rezonabil, zise el.

Doctorul se opri din chicotit. Deveni brusc imobil.

— Să revenim la această problemă a, hm, deviaţiei sexuale. Sincer, nu pretindem să înţelegem – cel puţin, nu pe deplin – de ce anumiţi bărbaţi şi femei preferă, hm, tovărăşia sexuală a propriului sex. Cunoaştem că, hm, fenomenul este destul de răspîndit şi, în anumite circumstanţe, acesta reprezintă o, hm, preocupare pentru departament.

Pentru prima oară, ochii doctorului măsurară chipul lui Carl. Ochi fără nici o urmă de căldură, ură sau vreo emoţie oarecare pe care Carl s-o fi trăit el însuşi vreodată sau s-o fi văzut la altcineva, o privire rece şi în acelaşi timp intensă, rapace şi indiferentă. Carl se simţi dintr-o dată prins în capcană în această încăpere ca o grotă submarină, rupt de orice sursă de căldură şi siguranţă. Propria imagine despre sine în acel moment – de bărbat stînd aşezat, calm, pe fază, cu o vagă atitudine de dispreţ bine crescut – se estompă, ca şi cum vitalitatea s-ar fi scurs din el, amestecîndu-se cu mediul cenuşiu lăptos din încăpere.

— Tratamentul acestor tulburări, este, în clipa de faţă, hm, simptomatic.

Doctorul se aruncă deodată înapoi în fotoliu și izbucni în hohote metalice de rîs. Carl îl privi stupefiat... „Omul e nebun", își zise el. Fața doctorului deveni impasibilă precum cea a unui jucător. Carl simți o senzație ciudată în burtă, asemenea opririi bruște a unui lift.

Doctorul studie dosarul din fața sa. Vorbi pe un ton ușor amuzat, condescendent:

— Nu fi așa speriat, tinere. E doar o glumă profesională. Să spui că tratamentul e simptomatic înseamnă că nu există nici unul, în afară de a-l face pe pacient să se simtă bine, în ordine, atîta cît se poate. Și tocmai asta încercăm să facem în aceste cazuri.

Carl simți, o dată-n plus, impactul privirii reci, scrutătoare, drept în față.

— ...Asta-nseamnă-ncurajare, atunci cînd sînt necesare-ncurajări... și, desigur, debușeuri potrivite prin alăturarea cu alți indivizi cu tendințe identice. Nu se recomandă izolarea... această stare nu e mai contagioasă prin contact direct decît cancerul. Cancerul, prima mea iubire...

Vocea doctorului își pierdu din vlagă. S-ar fi zis că plecase pe o ușă invizibilă, lăsîndu-și în urmă trupul golit, așezat la birou.

Brusc, vorbi din nou, pe un ton răspicat.

— Deci, vă puteți firește-ntreba de ce ne preocupă această problemă?

Un zîmbet îi străbătu, într-o străfulgerare, chipul, rece și lucitor precum zăpada-n bătaia soarelui. Carl dădu din umeri.

— Asta nu e treaba mea... mă-ntreb însă de ce mi-ați cerut să vin aici și de ce-mi spuneți toate-aceste... aceste...

— Aiureli?

Cu un sentiment de surpriză neplăcută, Carl se trezi roșind.

Doctorul se lăsă pe spate și își împreună vîrfurile degetelor:

— Tinerețea, spuse el cu un aer indulgent. Totdeauna grăbiți. Poate-ntr-o zi veți învăța ce-nseamnă răbdarea. Nu, Carl... Pot să-ți spun Carl? Nu mă eschivez de la-ntrebare. În cazurile suspecte de tuberculoză, noi – adică departamentul corespunzător – putem cere, putem chiar pretinde, cuiva să se prezinte pentru un examen fluoroscopic. E o chestiune de rutină, îți dai seama. Cele mai multe examinări de acest fel se vădesc negative. Deci, ți s-a cerut să te-nfățișezi aici pentru – cum să zic? un examen fluoroscopic psihic??? Aș vrea s-adaug că, după discuția noastră, sînt *relativ* sigur că rezultatul va fi, practic vorbind, negativ...

— Dar toată povestea e ridicolă. N-am fost niciodată interesat decît de fete. Am o relație stabilă cu o fată și plănuim să ne căsătorim.

— Da, Carl, știu. Și de-asta ești aici. Un test sangvin înainte de căsătorie, e un lucru firesc, nu crezi?

— Vă rog, domnule doctor, vorbiți direct.

Doctorul păru să nu fi auzit. Se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe în jurul lui Carl, cu o voce domoală și intermitentă ca o muzică pe o stradă pe care bate vîntul.

— Pot să-ți spun, strict confidențial, că există dovezi certe în privința factorului ereditar. Presiunea socială. Din nefericire, mulți homosexuali latenți și declarați se căsătoresc. Astfel de căsătorii au ca rezultat... Factorul de mediu infantil.

Vocea doctorului îi dădea înainte, fără zăbavă. Vorbea despre schizofrenie, cancer, disfuncții ereditare ale hipotalamusului.

Carl ațipi. Se văzu deschizînd o ușă verde. Un miros înfiorător îl izbi în plămîni și se trezi brusc, cu un salt. Vocea doctorului suna ciudat, plată și fără viață, o voce șoptită de drogat.

— Testul Kleiberg-Stanislouski de floculație a spermei... un instrument de diagnosticare... revelator cel puțin în sens negativ. Util în anumite cazuri – luat ca parte a unui tablou de ansamblu... Poate, date fiind, hm, *împrejurările*.

Vocea doctorului se-nvolbură, urcînd într-un strigăt chinuit.

— Sora-ți va preleva *specimenul*.

— Pe-aici, te rog...

Sora deschise o ușă către o încăpere goală, cu pereți albi. Îi dădu un borcan.

— Folosește asta, te rog. Strigă cînd ești gata.

Pe un raft de sticlă era un borcan de alifie. Carl se simți stînjenit ca și cum propria mamă i-ar fi-ntins o batistă. Cu un mesaj rușinos cusut pe ea, de genul: „Dacă eram o pizdă, puteam să deschidem un magazin de textile."

Neluînd în seamă alifia, ejaculă în borcan, o futere seacă, brutală a sorei, împinse cu spatele la un perete de sticlă. „Bătrînă pizdă de sticlă", rînji el, și văzu o pizdă plină de cioburi colorate sub Luminile Nordului.

Se spălă pe penis și se-ncheie la pantaloni.

Ceva, cineva îi urmărea fiecare gînd și fiece mișcare cu o ură rece, batjocoritoare, deplasarea testiculelor, contracțiile rectului. Camera în

care se afla era inundată de o lumină verde. Mai era acolo un pat dublu din lemn pătat, un dulap negru, cu oglindă de sus pînă jos. Carl nu-și vedea fața. Cineva stătea pe un scaun negru de hotel. Purta o cămașă albă cu plastron tare și o cravată murdară. Fața umflată, fără craniu, ochi asemenea puroiului în fierbere.

— Ceva-n neregulă? – spuse sora pe un ton indiferent.

Îi întinse un pahar cu apă. Îl privi în timp ce bea, cu un dispreț distant. Se întoarse și luă borcanul cu un dezgust vădit.

Sora se întoarse către el și-i aruncă sec:

— Aștepți ceva anume?

Lui Carl nu i se vorbise niciodată în felul acesta, în toată viața lui de adult.

— Nu, de ce...

— Poți pleca, atunci.

Se-ntoarse la borcan. Cu o ușoară exclamație de scîrbă, își șterse un strop de spermă de pe mînă. Carl traversă încăperea și se opri în ușă.

— Mi s-a mai fixat vreo întîlnire?

Îl privi cu o expresie de surprindere și dezaprobare:

— Vei fi anunțat, *firește*.

Rămase în ușa-ncăperii și îl privi traversînd sala din afară și deschizînd ușa. El se-ntoarse și făcu o tentativă de semn cu mîna, de la revedere, dorit dezinvolt. Sora rămase neclintită și impasibilă. Pe cînd cobora scările, un rînjet fals îi apăru pe chipul aprins de rușine. Un turist homosexual îl privi și ridică insinuant, din sprîncene.

— Ceva-n *neregulă*?

Carl alergă într-un parc și găsi o bancă liberă lîngă un faun de bronz cîntînd la cimbale.

— Destinde-te, dă-ți drumu-n voie, puiule. O să te simți mai bine.

Turistul se apleca deasupra lui, cu aparatul foto bălăngănindu-se prin fața lui Carl ca un sfîrc mare, legănat.

— Tai-o-n gîtu' mă-tii!

Carl văzu ceva josnic și abject reflectîndu-se în ochii maronii, de animal belit ai poponarului.

— O, în locu' tău, puiule, n-aș vorbi-n felu ăsta. Și tu ești dus, mîncat. Te-am văzu ieșind din Institut.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Carl.

— O, nimic. Chiar nimic.

— Da, Carl, începu doctorul, zîmbind și fixîndu-și privirea la nivelul buzelor lui Carl. Am vești bune pentru tine.

Luă o coală de hîrtie de pe birou și o parcurse literă cu literă, prilej pentru o-ntreagă pantomimă.

— Mm, testul tău... testul de floculație Robinson-Kleiberg...

— Credeam că e vorba de testul Blomberg-Stanislouski.

Doctorul chicoti.

— O, drăguță, nu nu... Mi-o iei înainte, tinere. Se poate să fi-nțeles greșit. Testul Blomberg-Stanislouski... hm, e cu totul și cu totul altceva. *Sper cu tărie să fie*... inutil...

Chicoti din nou:

— Dar, cum spuneam înainte de-a fi fost întrerupt într-un mod atît de fermecător de, hm, eruditul meu coleg, KS-ul tău pare să fie (ținînd foaia la un braț depărtare)... complet, mda, negativ. Așa că poate că nu te vom mai deranja. Și așa stînd lucrurile...

Puse cu grijă foaia într-un dosar. Răsfoi dosarul. Se opri, în cele din urmă, încruntîndu-se și-ncrețindu-și buzele. Închise dosarul, își așeză o palmă pe el și se aplecă înainte.

— Carl, cînd îți satisfăceai stagiul militar... trebuie să fi existat... de fapt, chiar *au existat* perioade lungi în care ai fost privat de, ăă, mîngîierea și, hm, *facilitățile* sexului frumos. În cursul acestor perioade, acestei încercări fără-ndoială dificile, ai avut, poate, o poză mai așa, cu o fată? Sau mai probabil un mic harem foto? He he he...

Carl îl privi pe doctor cu un dezgust vădit.

— Da, sigur, zise el. Toți aveam.

— Acum, Carl, aș vrea să-ți arăt niște poze din astea.

Trase un plic dintr-un sertar.

— Și-o să te rog s-o alegi pe cea pe care ți-ar plăcea cel mai mult s-o, hm, s-o faci, he he he...

Se aplecă brusc în față și etală pozele sub nasul lui Carl.

— Alege o fată, oricare, oricare!

Carl întinse o mînă cu degete-nțepenite și atinse una dintre fotografii. Doctorul puse poza la loc în pachet, amestecă, tăie, așeză cu-ndemînare pachetul pe dosarul lui Carl. Împrăștie pozele cu fața-n sus înaintea lui Carl.

— E printre astea?

Carl clătină din cap.

— Sigur că nu. E aici, unde-i este locul. Locul femeii, ce vrei?

Deschise dosarul și scoase poza fetei atașată la o planșă Rorschach.

— Asta e?

Carl aprobă în tăcere.

— Ai gusturi bune, băiete. Îți spun, strict confidențial, că unele dintre fetele astea – etală cu degete de jucător cărțile de la dreapta la stînga – sînt în realitate *băieți*. În, bah, travesti, cum se spune.

Sprîncenele i ridicară și-i coborîră cu o viteză de necrezut. Carl nu putea spune dacă asistase sau nu la ceva neobișnuit. Chipul doctorului, în fața lui, era absolut imobil și lipsit de expresie. Din nou, Carl simți în burtă și-n testicule o senzație de planare asemenea celei din momentul opririi bruște a liftului.

— Da, Carl, s-ar zice că parcurgi mica noastră cursă cu obstacole ca un adevărat campion... Cred că toate astea ți se par cam prostești, nu-i așa?

— Ca să fiu sincer... Da...

— N-o dai cotită, Carl... Asta e bine... Și-acum... Carl...

Îi pronunță numele lung, moale, ca un gabor pe nașpa, grijuliu, care-ți întinde un pachet de Old Gold – (și să fumezi Old Gold e tocmai în genul gabor), înainte să treacă la faptă...

Gaborul șmenar face cîțiva pași de dans...

— De ce nu-i faci Șefului o propunere? – dă din cap spre supraeul său strălucitor, la care se face referire întotdeauna la persoana a treia, cu „Șeful“ sau „Locotenentul“.

— Așa e L'entul, joci cu el pe cinstite și el joacă pe cinstite cu tine... Nu vrem să fim nasoi... Dacă ne poți ajuta-n vreun fel.

Cuvintele i se-mprăștie-ntr-o-ntindere părăginită de cafenele, colțuri de stradă și cantine. Trăgători în venă privesc în altă parte, molfăind pandișpan.

— Poponarul e sifonar.

Poponarul se prăbușește pe o canapea de hotel, sfîrșit de barbiturice, cu limba atîrnîndu-i din gură.

Se scoală în transă de la substanță și se spînzură fără să i se schimbe expresia sau să-și tragă limba înăuntru.

Gaborul bate darabana-ntr-o tușieră.

— Îl știi pe Marty Otzel?

Darabană.

— Da.

— Po' să cumperi de la el?

Darararararabana?

— E suspicios.

— Da' po' să cumperi.

Daradarabana.

— Ai cumpărat de la el săptămîna trecută, nu?

Darabababana?

— Da.

— Păi, po' să cumperi și săptămîna asta.

Darabam... Darabam... Darabam...

— Po' să cumperi azi.

Fără darabană.

— Nu! Nu! Asta nu!!

— Ia ascultă, vrei să cooperezi – pam pam pam amenințător – sau vrei să... să te facă Șefu' la cacao?

Ridică afectat din sprînceană.

— Care va să zică, Carl, ești așa drăguț să-mi spui de cîte ori și-n ce împrejurări te-ai, hm, dedat la acte homosexuale?

Vocea devine difuză.

— Dacă n-ai făcut-o niciodată, voi fi înclinat să te consider un tînăr oarecum atipic.

Doctorul amenință cu degetul, cu un aer mucalit.

— În orice caz...

Bătu cu degetul în dosar și aruncă o ocheadă grețoasă. Carl observă că dosarul avea peste zece centimetri grosime. De fapt, părea să fi crescut enorm de cînd intrase în cameră.

— Mă rog, pe cînd îmi îndeplineam stagiul militar... Curiștii-mi făceau propuneri și uneori... cînd eram mangă...

— Da, sigur, Carl – necheză vesel doctorul – în situația ta aș fi făcut la fel nu mă feresc s-o spun, he he he... În fine, cred că putem să trecem peste, considerînd *irelevante* acest, hm, metode de-nțeles de a alimenta, hm, *vistieria*. Și acuma, Carl, poate c-au existat – un deget lovi dosarul din care porni o miasmă de suspensoare mucegăite și clor – ocazii. În care n-au fost, implicați factori, hm, economici.

O vîlvătaie verde explodă în creierul lui Carl. Văzu trupul subțire, bronzat al lui Hans – șerpuind spre el, o respirație precipitată peste umărul lui. Vîlvătaia se stinse. O insectă enormă i se zvîrcolea în palmă.

Întreaga ființă i se cutremură într-un spasm electric de dezgust.

Carl se ridică-n picioare, tremurînd de furie.

— Ce scrieți acolo?

— Ațipești adeseori în felu' ăsta? În mijlocul unei conversații?

— Nu dormeam, de fapt –

— Nu?

— Numai că *toată povestea asta* pare ireală... Am plecat. Nu-mi pasă. Nu mă puteți obliga să stau.

Pășea prin încăpere către ușă. Mergea deja de mult timp. O amorțeală îi îngreuna pașii. Ușa părea să se dea-napoi.

— Unde te duci, Carl?

Vocea doctorului ajungea la el de la o mare distanță.

— Afară... să plec... pe ușă...

— Ușa Verde, Carl?

Vocea doctorului de-abia se mai auzea. Întreaga încăpere se dezagrega în spațiu.

N-ați văzut-o pe Rose Pantopon?

FEREȘTE-TE DE QUEENS PLAZA, FIULE... Loc blestemat, bîntuit de gabori care țipă după gagii care se dau la trăgători... Prea multe niveluri... Garda dă iama din dulapul de mături luată pe amoniac... ca leii aprinși... dau peste biata bătrînă prăduitoare de drojdieri, de-i îngheață sîngele-n vene pîn' la os... și-o trage-n venă la o săptămînă sau are parte de cura de cinci-douăș'nouă dată moca și daiboj de Municipalitate la greu pentru trăgătorii care dau cu jula...

Așa că Popo, Limbă, Irlandezule, Marinare, aveți grijă... uitați-vă, uitați-vă bine pe chei 'nainte 'napoi 'nainte să v-apucați de lucru pe-acolo...

Metroul trece-n goană, o rafală neagră, oțelită...

— Queens Plaza e-un loc nasol pentru lucrat bețivii... Prea multe niveluri și locuri prin dos pentru garda de la metrou, imposibil de acoperit cînd scoți mortul...

Cinci luni și douăș'nouă de zile: sentința pentru „julă", adică s-atingi un bețiv cu intenții vădite... Oamenii pot fi condamnați nevinovați pentru crimă, dar nu pentru julă.

Popo, Limbă, Irlandezu', Marinaru', trăgători și prăduitori de drojdieri, vechi cunoștințe de-ale mele de pe timpuri... Gașca de pe Strada 103... Marinarul și Irlanda s-au spînzurat în temnițe... Limbă a murit de supradoză și Popo a luat-o pe alături...

— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? spuse bătrînul trăgător... E timpul să băgăm cărbuni...

... Își trase un pardesiu negru și-o luă spre piață... Drumul printre maghernițe spre muzeul din Market Street prezintă tot felul de masturbări și autoabuzuri... special pentru băieței...

Banditul îmbrăcat în beton se rostogolește prin albia rîului... L-au găjbit în sala de aburi... Să fie Gio Cur de Cireașă, Băiatul cu Prosopul sau Mama Gillig, Mătușa Bătrînă din Westminster? Doar deștele de mortăciune vorbesc în Braille...

Mississippi rostogolește blocuri mari de dolomită pe aleea tăcută...

— Zdrîngeți din brîncă! țipă Căpitanul Pămînturilor Mișcătoare...

Ghiorțăit de mațe în depărtare... Plouă cu porumbei otrăviți dinspre Aurora Boreală... Rezervoarele sînt goale:... statui de bronz se fărîmă prin piețele și aleile flămînde ale orașului prăbușit...

Căutînd vena în dimineața intoxicată...

Numai pe sirop...

O mie de trăgători dau năvală-n clinicile coloanei de cristal, prepară la foc mic Halatele Albe...

În grota de dolomit am dat peste un tip cu capul Meduzei într-o cutie de pălării și i-am zis „Ai grijă" vameșului... Înghețat pe vecie, cu mîna la doi centimetri de fundul fals...

Decoratori de vitrine țipă prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele pe invers... („Ghimpele" e o țeapă cu „n-am mărunt"... Cunoscut și sub denumirea de „Suta"...)

— Fracturi multiple, zise marele doctor... Mă exprim foarte tehnic...

Oftica învederată abundă pe porticul alunecos de la flegmele Koch...

Miriapodul se-mpinge-n poarta de oțel ruginită și subțiată ca o hîrtie înnegrită de la urina unui milion de poponari...

Asta nu e hrănitoarea substanță maternă, ci praf stricat, smocuri de vată refolosită pe scheletul unei doze...

Goangele Coca

PĂLĂRIA DE FETRU CENUȘIE și pardesiul negru al Marinarului atîrnau mototolite, în lipsa atrofiată, apăsătoare. Soarele dimineții îi desena silueta în flacăra galben-portocalie a drogului. Sub cana de cafea ținea un șervețel de hîrtie – semn al celor care stau o grămadă la o cafea în piețele, restaurantele, terminalele și sălile de așteptare ale lumii. Un trăgător, chiar și la nivelul Marinarului, funcționează potrivit Timpului Mărfii, și cînd își face intrarea nechemat în Timpul celorlalți, ca orice petiționar, trebuie s-aștepte. (Cîte cafele într-o oră?)

Un băiat intră și se așeză la tejghea – trup devastat de lipsa îndelungată a mărfii. Marinarul avu un frison. Chipul i se evaporă, dispărînd într-o ceață maronie tremurătoare. Își plimbă mîinile pe masă, citindu-l pe puști în Braille. Ochii îi trasau mici pante și cercuri, pe urmele buclelor de pe gîtul băiatului, cu o mișcare înceată, cercetătoare.

Băiatul se îndreptă și se scărpină pe ceafă:

— M-a mușcat ceva, Joe. Ce crîșmă jegoasă e și-asta?

— Goangele Coca, puștiule, zise Joe, ridicînd niște ouă în bătaia soarelui. Eram la drum cu Irene Kelly, tipă sportivă de felu' ei. În Butte, Montana, numai ce-o apucă groazele de la coca, și-o ia la goană prin hotel urlînd că gaborii chinezi-s' după ea, cu satîrele. Știam pe-un gabor la Chicago care trăgea o coca de se găsea sub formă de cristale, niște cristale albăstrii. Deci, o ia razna și-ncepe să urle că Garda i-a luat urma și fuge pe-o alee și-și bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Și io-i zic, „Ce crezi că faci?" și fata zice „Car-te sau te-mpușc! M-am pitit la meserie!" Cînd se va face apelu' colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?

Joe privi spre Marinar și-și desfăcu brațele larg, gestul de neputință al consumatorilor de marfă.

Marinarul vorbi cu vocea lui tactilă, care ți se adună și recompune în creier, trasînd literă cu literă, cu degete reci, fiecare cuvînt:

— Legătura ți-e dusă, puștiule.

Băiatul tresări. Fața sa de copil al străzii, brăzdată de cicatricele înnegrite ale mărfii, păstra un aer de nevinovăție sălbatică, dusă; animale temătoare, scrutînd prin arabescuri cenușii de teroare.

— Nu mă prind, Moșule.

Chipul Marinarul ni se iţi în cadru, o imagine apăsată, distinctă a mărfii. Îşi întoarse poala hainei, lăsînd să se vadă un ac hipodermic de alamă, acoperit de mucegai şi rugină verzuie.

— Pensionat în interesul serviciului... Stai jos şi ia-ţi o tartă cu coacăze, pe bon de decont. Maimuţa ta o adoră... îi face blana să lucească.

Băiatul simţi o atingere pe braţ, de-a curmezişul celor trei metri de bistrou matinal. Fu brusc aspirat spre masă, aterizînd pe scaun cu un pleoscăit surd. Privi în ochii Marinarului, un univers verde agitat de curenţi reci, negri.

— Sînteţi agent, domnule?

— Prefer cuvîntul... vector.

Rîsul său răsunător trepidă prin substanţa băiatului.

— Aveţi ceva, domnu'? Am mălaiu'...

— Nu vreau banii tăi, dulceaţă: vreau să-mi dai din Timp.

— Nu mă prind.

— Vrei să te aranjezi? O vrei în venă? Vrei să – zboooori?

Marinarul legănă ceva roz şi ieşi vibrînd din cadru.

— Daa.

— Luăm metroul – nu cel municipal, linia independentă. Au garda lor proprie, n-au arme, doar săpăligi. Mi-amintesc într-o zi cum am căzut, eu şi Popo în Queen's Plaza. Fereşte-te de Queen's Plaza, fiule... loc blestemat... bîntuit de poteră. Prea multe niveluri. Garda amuşină din dulapele de mături, luaţi pe amoniac, ca leii-aprinşi... se-aruncă pe-o biată bătrînă prăduitoare de drojdieri, îi îngheaţă sîngele-n venă pîn' la os. Şi-o trage-n venă la săptămînă sau are parte de cura de cinci douăş' nouă furnizată moca şi gratis de Municipalitate pentru trăgătorii care dau cu jula... Aşa că Popo, Limbă, Irlandezu', Marinarule, aveţi grijă, căscaţi ochii, căscaţi ochii pe traseu 'nainte să vă duceţi într-acolo...

Metroul trece-n goană, o rafală neagră, oţelită.

MARINARUL ATINSE UŞA UŞOR, palpînd cu o şerpuire-nceată traseele din stejarul vopsit, lăsînd vagi urme băloase, irizate. Braţul îi pătrunse pînă la umăr. Trase un zăvor dinăuntru şi se dădu-ntr-o parte, făcîndu-i loc băiatului.

Mirosuri incolore, grele, de moarte pluteau în camera goală.

— Hruba n-a mai fost aerisită de cînd tipul de la deparazitare a dat cu fum după goangele Coca, zise Marinarul, scuzîndu-se.

Simţurile decojite ale băiatului se avîntau încolo şi-ncoace-ntr-o explorare frenetică. Cameră de bloc, cameră pe şine vibrînd cu o mişcare surdă. De-a lungul unui perete din bucătărie un jgheab de metal – să fi fost chiar metal? – ducea la un soi de acvariu sau rezervor umplut pe jumătate cu un fluid verde translucid. Obiecte mucede, mîncate de rugină, tocite-n exerciţiul unor funcţiuni necunoscute, erau împrăştiate pe podea: un suspensor conceput pentru a proteja un obscur organ delicat, plat, în formă de evantai; corsete, suporturi şi bandaje cu mai multe niveluri; un jug voluminos, în formă de U, din piatră roz poroasă; mici cilindre de plumb deschise la un capăt.

Curenţi unduindu-se dinspre cele două trupuri agitau bazine de duhoare băltind; miros băieţesc atrofiat de vestiare prăfuite, clor de piscină, spermă uscată. Alte mirosuri se răsuceau în volute roz, atingînd porţi neştiute.

Marinarul întinse o mînă sub chiuvetă şi extrase un pachet înfăşurat într-o hîrtie de ambalaj zdrenţuită, care i se fărîma printre degete, transformîndu-se-ntr-o pulbere gălbui. Etală o seringă, un ac şi o linguriţă pe o masă plină de farfurii murdare. Dar nici o antenă de gîndac nu se agită după fărîmele întunericului.

— Tipul cu deparazitarea face o treabă bună, zise Marinarul. Aproape prea bună, cîteodată.

Îşi vîrî braţul într-o turtă din praf gălbui de pirită şi extrase un pachet turtit, ambalat în hîrtie chinezească roşu cu auriu.

„Ca o cutie de pocnitori“, îşi zise băiatul. Două degete pierdute la paişpe ani... accident cu artificiile de 4 Iulie... mai tîrziu, la spital, primul contact tăcut, înstăpînitor, cu marfa.

— De-aici te ia, puştiule.

Marinarul își puse o mînă pe ceafă. Își luă un aer fandosit, obscen, în timp ce desfăcea pachetul, o alcătuire complicată de învelișuri și lăcașuri.

— Marfă pură, sută la sută. Unul dacă a mai rămas în viață... și toată e a ta.

— Și ce vreți de la mine?

— Timp.

— Nu prind șpilu'.

— Eu am ceva ce ți dorești – mîna îi atinse pachetul.

Se prelinse în camera de la intrare, vocea i se auzi estompată, de undeva de departe.

— Ai ceva pe care îl vreau... cinci minute aici... o oră altundeva... două... patru... opt... Poate o iau prea repede... În fiecare zi murind cîte puțin... Consumă Timpul...

Se-ntoarse-n bucătărie, cu o voce puternică și clară: „Cinci ani bucata, nimeni n-are o ofertă mai bună pe stradă." Își puse-un deget pe adîncitura despărțitoare de sub nasul băiatului. „Fix la mijloc".

— Nu-nțeleg despre ce vorbiți, domnule.

— O să-nțelegi, puișor... la timpul potrivit.

— OK. Deci ce să fac?

— Accepți?

— Mda, adică...

Contemplă pachetul.

— Fie... Accept.

Băiatul simți un pocnet surd, de prăbușire, prin carne. Marinarul îi puse o mînă pe ochi și scoase un ou roz scrotal din care pulsa un ochi închis. O blană neagră fierbea în carnea translucidă a oului.

Marinarul mîngîie oul cu mîini dezgolite neomenești – negru-rozulii, groase, fibroase, tendoane albe și lungi țîșnind din buricele retezate ale degetelor. O frică de Moarte și o slăbiciune a Morții îl cuprinseră pe băiat, curmîndu-i respirația, oprindu-i sîngele. Se lăsă pe un perete care păru să cedeze ușor. Cu un licăr, reapăru în centrul focal al mărfii.

Marinarul prepara o doză în linguriță. „Cînd se va face-apelu' colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?", zise el, pipăind brațul băiatului după venă, netezind pielea de găină cu degete domoale de bătrînă. Înfipse acul. O orhidee roșie înflori pe fundul seringii. Marinarul apăsă pistonul și privi cum soluția invadează vena tînără, aspirată de setea tăcută a sîngelui.

— Iisuse! zise băiatul. N-am mai tras-o așa niciodată!

Își aprinse o țigară și se uită prin bucătărie, apucat de o nevoie bruscă de zahăr.

— Tu n-o tragi? întrebă el.

— Cu porcăria asta de lactoză? Marfa e un drum cu sens unic. Nu există întoarcere. Nu mai vii-napoi.

Mi se spune Tipul cu Deparazitarea. Pentru o scurtă perioadă, într-un punct de răscruce, am exercitat această funcție și am asistat la dansul din buric al goangelor sufocîndu-se în praful gălbui de pirită („Greu de găsit acum, doamnă... vreme de război. Pot să vă dau puțină... Doi dolari.") Am scos ploșnițe grase de sub tapete trandafirii în hoteluri dărăpănate pentru artiști în mizerie din North Clark și am otrăvit Șobolanul cel căpos, consumator ocazional de copilași. Tu nu făceai la fel?

Însărcinarea mea prezentă: Să-i găsesc pe cei în viață și să-i *curăț*. Nu trupurile, ci „formele", mă-nțelegi – dar am uitat că n-ai cum să-nțelegi. N-au rămas decît foarte puțini. Dar și unul singur ar ajunge ca să ne strice bucatele. Pericolul, ca întotdeauna, vine de la agenții care au dezertat: A.J., Justițiarul, Tatul Negru (purtător de Chagas, n-a făcut baie de la epidemia din Argentina din '35, v-aduceți aminte?), Lee, Marinarul și Benway. Și știu că un alt agent umblă după mine acolo-n întuneric. Pentru că toți Agenții dezertează și toți cei din Rezistență se vînd...

Algebra nevoii

TERMINUS UMFLATU' sosi de la Rezervoarele Municipale unde pulverizatoare ale vieții împroașcă, deschise, un milion de forme, de îndată devorate, devoratorii suprimați la rîndul lor de ceața neagră a timpului...

Puțini ajung în Plaza, loc unde Rezervoarele deversează o maree care poartă cu ea forme ale supraviețuirii, înarmate cu scuturi de nămol otrăvit, ciuperci negre putrezind în carne și duhori verzi care ard plămînii și-ți întorc stomacul pe dos...

Pentru că nervii Umflatului erau jupuiți și goi, gata să simtă spasmele morții dintr-un milion de-ntreruperi bruște ale dozei... Umflatul a învățat Algebra Nevoii și a supraviețuit...

Într-o vineri, Umflatu' s-a pompat în Plaza, o maimuță fetală, cenușiu-translucidă, cu ventuze pe mîinile mici, moi, cenușiu-roșietice și o gură de țipar ca un disc, un cartilaj rece, cenușiu, presărat cu dinți scobiți, negru, erectili, căutînd semnele cicatrizate ale drogului...

Un om bogat trecu și se opri să se uite la monstru, iar Umflatu' se rostogoli, pișîndu-se și scăpîndu-se pe el de groază, și-și înghiți rahatul, și omul fu mișcat de acest tribut adus privirii sale potente și ejectă o monedă din bastonul său de vineri (vineri este duminica musulmanilor, cînd bogații trebuie să dea de pomană).

Astfel Umflatu' a-nvățat slujirea Cărnii Negre și din trup și-a făcut un ditamai acvariul...

Și ochii săi șterși, asemenea unor periscoape, măturau suprafața lumii... În hramul său de drogați, maimuțe cenușiu-translucide țîșneau ca niște pești-spadă spre Fazanul luat pe marfă, și atîrnau acolo sugînd, iar totul drena către Umflat astfel că substanța-i tot sporea umplînd piețe, restaurante și săli de așteptare ale lumii cu fluidul cenușiu al drogului.

Buletinele de la Cartierul General al Partidului sînt redactate sub formă de șarade obscene de hebefrenici, Latahi și gorile, Sollubi bășesc în coduri, negri deschid și închid gura ca să trimită mesaje luminoase din dinții de aur, răsculați arabi lansează semnale cu fum aruncînd eunuci masivi, unsuroși – ei produc cel mai bun fum, plutește-n aer negru și consistent ca fecalele – în flăcările de benzină de la grămada de gunoi, mozaic de melodii, nai trist de cerșetor ghebos, o rafală de vînt rece dintr-o carte poștală ilustrată din Anzi, flautele Ramadanului, muzică de pian pe o stradă bătută de vînt, sirene de mașini de poliție mutilate, pe fluturașul publicitar sincronizat cu iureșul din stradă pe care scrisese SOS.

Doi agenți s-au identificat fiecare unul pe celălalt pe baza practicilor sexuale adulmecînd microfoane străine, freacă secrete atomice în sus și-n jos într-un cod atît de complicat, că doar doi fizicieni din toată lumea susțin că-l pricep și fiecare-i neagă categoric această calitate celuilalt. Mai tîrziu, agentul pe recepție va fi spînzurat, condamnat pentru posesia culpabilă de sistem nervos, și va reda mesajul în spasme orgasmice transmise prin electrozi atașați pe penis.

Respirația sacadată de cardiac bătrîn, ondulările unei dansatoare din buric, un duduit de barcă cu motor prin apa unsuroasă. Ospătarul lasă să cadă un strop de martini pe Omul în Costum de Flanelă Gri, care agață din zbor calibrul 6.12, știind că a fost *ochit*. Trăgători în venă se cațără pe fereastra cîrciumii chinezești cînd trece El *Ureș*. Șchiopu', văcărit la Waldorf, dă naștere unei *prasile de șobolani*. (Văcărit: în argoul prăduitorilor din New York înseamnă să-i iei gîtul labagiului oriunde dai de el. Un șobolan e un șobolan e un șobolan e un șobolan[1]. E un informator.) Fecioare demente îl sorb din ochi pe colonelul englez care trece călare agitînd în vîrful lancei un *pecari* țipînd. Poponarul cu figuri ține firma sus la barul din vecini unde-i vin comunicate de la Mama Moartă, trăiește mai departe-n sinapse și-o va evoca pe excitanta Bonă Caftangie. Băieți luînd-o la labă în toaleta școlii se știu unii pe alții de agenți din Galaxia X, se mută-ntr-un hogeac de mîna doua în care stau zdrențăroși și funești bînd oțet de vin și mîncînd lămîi ca să-l zăpăcească pe saxofonul tenor, un arab cu fițe și ochelari albaștri, suspectat că e Emițător al Inamicului. Rețeaua mondială a trăgătorilor, acordați pe o coardă de sloboz rînced... legîndu-și brațul în camere mobilate... tremurînd în dimineața intoxicată... (Bătrîni șpringari trag Fumul Negru în dosul unei spălătorii chinezești. Mica Tristă moare de la o supradoză de pauză sau de cură la rece – în Arabia – Paris – Mexic – New York – New Orleans –) Viii și morții... duși sau luați... căzuți sau lăsați sau căzuți din nou... vin pe firul de marfă și Legătura mănîncă orez cantonez pe Calea Dolores... muindu-și biscuitul într-un snack Bickford... vînat prin Exchange Place de o haită de caralii mîrîind. Bolnavi de malarie din toată lumea se adună-ntr-o protoplasmă fremătîndă. Frica pecetluiește mesajul din căcat cu o socoteală cuneiformă. Răsculați chicotind copulează în urletele unui negrotei în flăcări. Bibliotecari singuratici se unesc în sărutul de suflet al halitozei. O strînsoare, frățioare? O jenă-n gît persistentă și supărătoare ca vîntul fierbinte de după-amiază? Bun venit în Loja Internațională a Sifiliticilor – „Epifcop Metodift Tu-i Morții Mă-sii" (frază folosită în diagnosticarea defectelor de vorbire specifice parezei) sau prima atingere tăcută a șancrului te face membru plin. Vuietul surd, fremătător al pădurii adînci și al acumulatorilor de

1. În original: *A rat is a rat is a rat is a rat*; aluzie la un vers celebru – *A rose is a rose is a rose is a rose*, din Gertrude Stein (n. tr.).

orgoni, liniştea bruscă a oraşelor cînd gaborii pe marfă şi chiar Navetistul sună la numere-mbîcsite de colesterol după legătură. Semnale luminoase ale orgasmului explodează de la un capăt la altul al lumii. Un ierbaş sare-n sus ţipînd „M-a luat groaza!“ şi fuge prin noaptea mexicană, depresînd cerebelele lumii. Călăul se cacă pe el de groază la vederea condamnatului. Torţionarul urlă la urechile victimei sale implacabile. Luptători cu cuţitele se-mbrăţişează-n adrenalină. Cancerul e la uşă cu o Telegramă Muzicală...

Hauser şi O'Brien

CÎND AU INTRAT PESTE MINE-N DIMINEAŢA AIA LA OPT, am ştiut că era ultima mea şansă, singura mea şansă. Dar ei nu ştiau. De unde-ar fi putut? O săltare, rutină şi-atît. Dar nu tocmai rutină.

Hauser îşi lua micul dejun cînd a sunat Locotenentul: „Vreau să vă duceţi, tu şi partenerul tău, să-l luaţi pe un tip pe nume Lee, William Lee, cînd mergeţi spre centru. E la Hotelul Lamprey. Strada 103, colţ cu Broadway.“ „Da, ştiu unde e. Mi-l amintesc şi pe tip.“ „Perfect. Camera 606. Luaţi-l şi gata. Nu pierdeţi vremea cu scormonitul. Da' săltaţi toate cărţile, scrisorile, manuscrisele. *Orice* e tipărit, bătut la maşină sau scris de mînă. Înţeles?“ „Înţeles. Da' care-i şmecheria... Cărţi...“ „Faceţi cum vă zic“. Locotenentul închise.

Hauser şi O'Brien. De douăzeci de ani în Brigada Municipală pentru Narcotice. Tipi din vremurile bune, ca mine. Eu, luat pe marfă de 16 ani. Nu erau naşpa pentru nişte tipi cu legea. Cel puţin O'Brien. O'Brien era cu vorba dulce, iar Hauser era durul. O echipă de vodevil. Hauser avea un fel de-a te lovi înainte să zică ceva, numai ca să spargă gheaţa. Pe urmă O'Brien te serveşte cu un Old Gold – să fumezi Old Gold e pe undeva exact în genul gaborilor – şi-ncepe să scoată o vrăjeală de gabor în exerciţiul funcţiunii. Nu era un tip naşpa, şi n-am vrut s-o fac. Dar era singura mea şansă.

Tocmai mă legam pentru doza de dimineaţă cînd au intrat cu un şperaclu. Era unul special, care se poate folosi chiar şi cînd uşa e închisă

pe dinăuntru cu cheia-n broască. În fața mea pe masă era un pachet cu marfă, ac, seringă – m-am învățat să folosesc o seringă obișnuită în Mexic și n-am revenit niciodată la pipetă – alcool, vată și un pahar cu apă.

— Ehehei... zice O'Brien. A trecut ceva de cînd nu ne-am văzut, ei?

— Ia-ți haina, Lee, zice Hauser.

Ținea arma la vedere, în mînă. O ținea așa de fiecare dată cînd sălta pe cineva, pentru efectul psihologic sau ca să prevină o goană la closet sau la fereastră.

— Po' să mă-nțep înainte, băieți? am întrebat... E prea destul aici ca probă...

Mă-ntrebam cum aș putea să ajung la valiză dacă spuneau nu. Valiza nu era închisă, dar Hauser ținea arma-n mînă.

— Vrea o doză, zise Hauser.

— Haide, știi că nu putem face asta, Bill, zise O'Brien cu vocea lui dulceagă de vrăjeală, lungind numele cu un aer de familiaritate unsuroasă, insinuantă, ceva brutal și obscen în ton.

Vroia să zică, firește, „Ce poți face tu pentru *noi*, Bill?" Se uită la mine și zîmbi. Zîmbetul îi rămase pe buze prea mult, hidos și dezgolit, zîmbetul unui bătrîn pervers fardat, în care se adunase toată negativitatea și abjecția ascunsă a funcției ambigue a lui O'Brien.

— Aș putea să vi-l livrez pe Marty Steel, am spus.

Știam că erau disperați să pună gheara pe Marty. Vindea de cinci ani, și n-au putut să-l prindă o dată. Marty era veteran și avea foarte mare grijă pe cine servea. Trebuia să cunoască omul și să-l cunoască bine înainte să-i ia banii. Nimeni nu putea spune că a stat vreodată la răcoare din cauza mea. Numele meu e fără pată, și cu toate astea Marty nu m-ar fi servit pentru că nu mă cunoaștea de suficientă vreme. Atît de neîncrezător era.

— Marty! zise O'Brien. Po' să cumperi de la el?

— Sigur că da.

Erau suspicioși. Un om nu poate să fie gabor toată viața fără să dezvolte o serie de intuiții aparte.

— OK, zise Hauser într-un tîrziu. Dar vezi să nu ne trombonești.

— Nu vă trombonesc. Vă rămîn dator pentru asta, pe cuvînt.

Mi-am legat brațul pentru injecție, cu mîinile tremurînd de nerăbdare – dependentul arhetipal.

— Un biet trăgător bătrîn, băieţi, bătrîna epavă zdruncinată, inofensivă a unui drogat.

Asta le-am băgat. Cum speram, Hauser şi-a-ntors privirea cînd am început să caut vena. E o privelişte dezagreabilă peste măsură.

O'Brien stătea pe un braţ de fotoliu fumînd Old Gold, uitîndu-se pe geam cu privirea aia visătoare, gen ce-o să fac cînd o să ies la pensie.

Am nimerit vena imediat. O coloană de sînge s-a ridicat în seringă, limpede şi consistentă ca o coardă roşie. Am apăsat pistonul cu degetul mare şi am simţit cum marfa mi se-mprăştie prin vene, gata să hrănească un milion de celule flămînde de marfă, să dea forţă şi iuţeală fiecărui nerv şi muşchi. Nu se uitau la mine. Am umplut seringa cu alcool.

Hauser jongla cu Coltul său cu ţeavă scurtă, special pentru forţele de ordine, şi se uita prin cameră. Simţea pericolul ca un animal. Cu mîna stîngă trase uşa de la debara şi privi înăuntru. Mi se strînse stomacul. Mi-am zis, „dacă se uită în valiză acum, sînt mîncat".

Hauser se întoarse spre mine brusc.

— Gata? mîrîi el. Ai grijă să nu ne dai ţeapă cu Marty.

Cuvintele ieşiră aşa de urît, că fu el însuşi surprins şi şocat.

Am apucat seringa plină cu alcool, răsucind acul ca să mă asigur că e bine strîns.

— Două secunde, am zis.

Am împroşcat un jet subţire de alcool, stropindu-l peste ochi cu o mişcare laterală a seringii. A scos un muget de durere. L-am văzut frecîndu-se la ochi cu mîna stîngă, de parcă ar fi tras de un bandaj invizibil. În timpul ăsta m-am lăsat la podea într-un genunchi şi m-am întins după valiză. Am deschis-o şi, cu mîna stîngă, am apucat patul pistolului – sînt dreptaci, dar trag cu stînga. Am simţit şocul focului lui Hauser înainte să-l aud. Plumbul a lovit peretele din spatele meu. Trăgînd de la podea, i-am înfipt două gloanţe unul după altul în burtă, în locul în care vesta îi ieşise din pantaloni, lăsînd la vedere trei centimetri de cămaşă albă. A scos un grohăit pe care l-am simţit cu tot corpul şi s-a prăbuşit în faţă. Înţepenită de groază, mîna lui O'Brien trăgea de pistolul din tocul de pe umăr. Mi-am pus cealaltă mînă-n jurul încheieturii celei cu pistolul ca să nu tremure cînd trag la distanţă – arma mea avea cocoşul pilit şi rotunjit, astfel încît nu putea fi folosită decît cu dublă acţiune – şi l-am împuşcat în mijlocul frunţii sale înroşite, la vreo două degete sub freza argintie. Avea părul cărunt cînd îl văzusem ultima oară. Era cu vreo 15

ani în urmă. Prima mea arestare. Ochii i s-au stins. A căzut de pe scaun, cu faţa la pămînt. Mîinile mele umblau deja după lucrurile de care aveam nevoie, aruncîndu-mi caietele într-o servietă cu ustensilele, marfa şi o cutie de cartuşe. Mi-am băgat pistolul la curea şi am ieşit pe coridor, punîndu-mi haina.

I-am auzit pe recepţioner şi pe băiatul de serviciu tropăind pe scări. Am luat liftul, am traversat holul gol şi-am ieşit în stradă.

Era o zi frumoasă de vară tîrzie. Ştiam că nu prea am multe şanse, dar orice şansă e mai bună decît nici una, mai bine decît să fii supus experimentelor cu ST(6)[1] sau care-or fi iniţialele.

Trebuia să-mi fac repede o provizie de marfă. Pe lîngă aeroporturi, gări şi staţii de autobuz, urmau să acopere curînd şi zonele cu marfă şi legături. Am luat un taxi pînă-n Washington Square, am coborît şi am luat-o pe jos pe Strada 4, pînă l-am ochit pe Nick la un colţ. Îl găseşti întotdeauna pe dealer. Nevoia ţi-l invocă precum o fantomă. „Ascultă, Nick", am zis, „plec din oraş. Vreau să iau nişte H. Po' să-mi găseşti chiar acum?"

Am mers pe Strada 4. Vocea lui Nick părea să-mi alunece în conştiinţă de nicăieri anume. O voce destrupată, de nălucă.

— Da, cred că pot. Tre' să dau o fugă-n cartier.

— Putem să luăm o maşină.

— OK, dar nu po' să te iau cu mine la tip, înţelegi.

— Înţeleg. Să-i dăm drumul.

Eram în taxi, îndreptîndu-ne spre nord. Nick vorbea cu vocea lui plată, fără viaţă.

— E ceva ciudat cu marfa care ne vine de la o vreme. Nu c-ar fi slabă... Nu ştiu... E altfel. Poate că pun ceva prafuri sintetice în ea... Metadol sau ceva...

— Ce!!!? Pe bune?

— Hă?... Da' asta unde mergem e OK. De fapt, e cea mai bună care se poate lua la ora actuală pe care-o ştiu... Opreşte-aici.

— Te rog, repede, i-am spus.

— Ar trebui să fie-o treabă de zece minute, doar dacă nu cumva e pe zero şi tre' să dea o fugă... Stai mai bine acolo şi ia-ţi o cafea... E-o zonă nasoală.

1. Drog halucinogen sintetic, înrudit cu mescalina (numit astfel printr-o aluzie la „scientifically treated", de la „scientifically treated petroleum" petrol tratat ştiinţific) (n. tr.).

M-am așezat la bar, am comandat o cafea și am arătat spre o bucată de plăcintă de sub un capac de plastic. Am înecat cu cafea gustul de rînced al plăcintei, rugîndu-mă doar de data asta, rogu-te, Doamne, fă să reușească acum, și să nu se-ntoarcă să-mi spună că tipul e pe zero completamente și tre' să dea o fugă-n East Orange sau Greenpoint.

Și iată-l înapoi, în spatele meu. M-am uitat la el, temîndu-mă să întreb. Curios, mi-am zis, stau aici cu poate o șansă-n o sută să rămîn în viață-n următoarele 24 de ore – mă hotărîsem să nu mă predau, să petrec dup-aia următoarele trei-patru luni în camera de așteptare a morții. Și iată-mă preocupat de o doză de praf. Dar nu mai aveam decît vreo cinci, și fără marfă aș fi fost imobilizat... Nick dădu din cap.

— Nu mi-o da aici, am zis. Să luăm un taxi.

Am urcat într-un taxi și am luat-o spre centru. Am întins mîna și am apucat pachetul, apoi i-am strecurat lui Nick în palmă o hîrtie de cincizeci de dolari. S-a uitat la ea și și-a arătat gingiile într-un zîmbet știrb: „Mersi mult... Asta o să mă scoată la liman..."

M-am dat pe spate, lăsîndu-mi mintea să lucreze în voie. Forțează-ți mintea prea tare, și-o să se bulească precum un tablou de comandă suprasolicitat, sau o să ți se-ntoarcă-mpotrivă cu sabotaje... Și nu aveam nici o marjă de eroare. Americanilor le e o groază aparte de ideea că ar putea să piardă controlul, să lase lucrurile să se-ntîmple de la sine, fără o intervenție din afară. Și-ar dori să poată plonja în propriile stomacuri și să digere mîncarea, să dea rahatul afară cu lopata.

Mintea îți va răspunde la majoritatea întrebărilor dacă înveți să te destinzi și să aștepți răspunsul. Ca-ntr-una dintre mașinile alea de gîndit: introduci întrebarea, te așezi și aștepți...

Căutam un nume. Mintea mea tria nume, eliminînd imediat A.G. – Amicu' Gărzii, N.N. – Nașpa din Născare, B.B.D.D. – Băiat Bun Dar Donițar; punînd de-o parte pentru reevaluare, cîntărind, cernînd, tatonînd după nume, după răspuns.

— Cîteodată, știi, mă lasă s-aștept trei ore. Alteori sînt servit pe loc, fără probleme.

Nick avea un rîs slab, nemulțumit, pe care-l folosea pe post de punctuație. Un fel de scuză pentru simplul fapt că vorbea în lumea telepatică a dependenților, în care doar factorul cantitativ – Cîți parai? Cîtă marfă? – necesita o expresie verbală. Știa ca și mine totul despre așteptare. La toate nivelurile, comerțul cu droguri operează fără orar.

Nimeni nu furnizează marfa la timp altfel decît din întîmplare. Dependentul funcționează după orarul drogului. Trupul îi este ceasul, și marfa îi circulă prin el ca printr-o clepsidră. Timpul are un înțeles pentru el numai raportat la nevoia sa. Apoi are loc intruziunea lui abruptă în timpul altora și, ca toți Outsiderii, ca toți Petenții, trebuie să aștepte, dacă nu cumva se-ntîmplă să se agațe în timpul din afara mărfii.

— Ce-aș putea să-i zic? Știe c-o s-aștept, rîse Nick.

Am petrecut noaptea la Băile Ever Hard[1] (homosexualitatea e peste tot cea mai bună acoperire pe care o poate folosi un agent), unde un supraveghetor italian cîinos creează o atmosferă mai mult decît deprimantă, măturînd camerele cu un binoclu pentru vedere pe timp de noapte, în infraroșu.

(„Bine, gata în colțul din nord-est! Vă văd!" dînd drumul la reflectoare, băgîndu-și capul prin trape în podelele și pereții cabinelor private, din care nu rareori curiștii au fost ridicați și duși în cămașă de forță...)

Stau întins în camera mea descoperită, uitîndu-mă la tavanul construcției... am ascultat grohăiturile, țipetele și mîrîielile în penumbra de coșmar a poftei năruite, aleatorii...

— Tai-o, 'tu-ți...!

— Pune-ți două perechi de ochelari și poate-o să vezi pe unde calci!

Am ieșit în dimineața limpezită să cumpăr un ziar... Nu scrie nimic... Am sunat dintr-o cabină de la farmacie... și am cerut la Narcotice:

— Locotenent Gonzales... cine e la telefon?

— Vreau să vorbesc cu O'Brien.

O clipă, paraziți, fire în vibrație, legături întrerupte...

— Nu e nimeni cu numele ăsta aici în Departament. Cine sînteți?

— Bine, dați-mi-l pe Hauser.

— Ascultați, domnule, n-avem nici un O'Brien și nici un Hauser în biroul ăsta. De fapt, ce doriți?

— Ascultați, e ceva important... Am informații despre o încărcătură mare de H pe cale să sosească... Vreau să vorbesc cu Hauser sau cu O'Brien... Nu tratez cu nimeni altcineva...

— Nu-nchideți... Vă fac legătura cu Alcibiade.

Am început să mă-ntreb dacă mai rămăsese vreun nume anglo-saxon în Departament...

1. În traducere: „Mereu Tare" (n. tr.).

— Vreau să vorbesc cu Hauser sau O'Brien.

— De cîte ori să vă spun că nu există nici un Hauser sau O'Brien în departamentul ăsta... Dar cine e la telefon?

Am închis și am părăsit zona cu un taxi... În mașină mi-am dat seama ce se întîmplase... Am fost scos prin ocluzie din spațiu-timp, așa cum suferă o ocluzie la cur o anghilă cînd se-oprește din mîncat pe drumul spre Sargase... Închis pe-afară... N-o să mai am niciodată o Cheie, un Punct de Intersecție... Garda nu mai avea treabă cu mine... exilat împreună cu Hauser și O'Brien într-un trecut ferecat, îndepărtat al mărfii, în care heroina costă întotdeauna douăș'opt de dolari uncia și poți face rost de zgură de opiu la Spălătoria chinezească din Sioux Falls... De partea cealaltă a oglinzii universului, mergînd spre trecut împreună cu Hauser și O'Brien... scurmînd la un nu-încă al Birocrațiilor Telepatice, Monopolurilor Timpului, Drogurilor pentru Control, Dependenților de Fluid Greu:

— M-am gîndit la asta acum trei mii de ani.

— Planul tău era irealizabil atunci și e inutil acum... Ca și planurile mașinii zburătoare a lui Da Vinci...

Prefață atrofiată
Tu n-ai face-așa?

LA CE BUN TOATĂ ACEASTĂ RISIPĂ DE HÎRTIE purtînd Oamenii dintr-o parte-n alta? Poate spre a-l cruța pe Cititor de corvoada bruștelor schimbări de loc și pentru a-l menține Iubit și Amabil? Și-astfel un bilet a fost cumpărat, un taxi chemat, la bordul avionului pasager îmbarcat. Ni se permite o privire spre orificiul fierbinte, de culoarea piersicii, cînd Ea (însoțitoarea de zbor, desigur) se apleacă deasupra noastră ca să ne murmure despre gumă de mestecat, dramamină și chiar nembutal.

— Zi-mi de paregoric, Dulceață, și-o să te-aud.

Nu sînt American Express-ul... Dacă unul dintre oamenii mei e văzut la New York dînd ture în haine de orășean, iar în propoziția următoare-n

Timbuktu, vrăjind un june cu ochi de gazelă, putem presupune că tipul (partea nerezidentă în Timbuktu) s-a transportat acolo prin metodele de comunicare uzuale...

Lee Agentul (un doi-patru-opt-șaișpe) urmează cura pentru dependență... excursie-n spațiu timp funest familiară pentru dependent ca locurile de aprovizionare cu marfă... cure trecute și viitoare plimbă imagini prin substanța lui spectrală vibrînd prin vînturi mute de Timp accelerat... Fă o poză... o doză... oricare...

Falange mușcate simetric, de-a dura pe podeaua dintr-o celulă de la secție...

— Ai chef de-o doză de *Heroină*, Bill? Hă hă hă.

Semiimpresii nesigure, care se dizolvă-n lumină... buzunare cu ectoplasmă putredă, măturată de un trăgător bătrîn tușind și scuipînd în dimineața intoxicată...

Vechi fotografii mov-maronii care se-ncrețesc și se sfărîmă precum noroiul la soare: Panama City... Bil Gains întinzîndu-i rețeta nașpa de paregoric unui farmacist chinez.

— Pentru cîinii ăștia ai mei de curse... ogari cu pedigri... Toți bolnavi de dizenterie... clima tropicală... căcarea... *comprende* căcare?... *Ogarii Mei Se Sting*...

Urlă... O flacără albastră i se aprinde în ochi... Flacăra se stinse... miros de metal încins...

— Administrare cu o pipetă în ochi... În locul meu... tu n-ai face... așa?... Crampe menstruale... soția mea... Tampoane... Mamă bătrînă... Hemoroizi... rană deschisă... sîngerînd...

Se prăbuși peste tejghea... Farmacistul își scoase din gură o scobitoare, îi examină capătul și dădu din cap...

Gains și Lee au făcut Republica Panama, de la David la Darien, pe paregoric... S-au desprins unul de celălalt cu un plescăit... Consumatorii tind să se contopească... Gains înapoi în Mexico City... Rictus disperat de schelet, în lipsă cronică de marfă lustruit cu barbiturice și codeină... găuri de țigară în halatul lui de baie... pete de cafea pe podea... sobă afumată pe kerosen... flacără portocaliu-ruginie...

Ambasada nu putea oferi alte amănunte în afară de locul înhumării în Cimitirul American...

Și Lee înapoi la sex, durere, și răcoare și Yage, Vița amară a Sufletului de pe Amazon...

Mi-amintesc cînd eram după o doză de Majoun (ăsta e canabis uscat și transformat într-o pulbere verde, fină, de consistența zahărului pudră și amestecat cu ceva dulce, de obicei cu gust de budincă de nisip și stafide, dar dulcele poate fi de oricare...). Tocmai mă-ntorsesem de la Super Lulu sau Juju sau Camera Micuțului (iz de copilărie atrofiată și formare la budă); mă uit prin sufrageria vilei de lîngă Tanger și brusc nu știu unde mă aflu. Poate că am deschis, greșit, altă ușă și în orice clipă Posesorul de Drept, Proprietarul care A Ajuns Primul, va năvăli și urla:

— *Ce cauți aici? Cine ești?*

Și eu nu știu ce caut acolo, nici cine sînt. Mă decid să-mi păstrez cumpătul și poate că voi reuși să mă regăsesc înainte s-apară Proprietarul... Așa că-n loc să țipi „Unde mă aflu?", calmează-te, arunc-o privire-mprejur și-ți vei da seama cu aproximație... N-ai fost acolo de la *Început*. Nu vei fi acolo la *Sfîrșit*... Cunoașterea ta despre ce se petrece nu poate fi decît relativă și superficială... Ce știu eu despre fața asta îngălbenită și devastată de tînăr trăgător, care subzistă pe opiu brut? Am încercat să-i spun: „Într-o dimineață, o să te trezești cu ficatul în poală" și cum să prelucreze opiul brut în așa fel încît să nu fie otravă pură. Dar ochii-i sticlesc și nu vrea să știe. Cei mai mulți trăgători sînt așa, nu vor să știe... și nu poți să le spui nimic... Un fumător nu vrea să știe de nimic în afară de fumat... Și un consumator de heroină la fel... Acul, numai acul și orice altceva e vax...

Îmi închipui că mai stă și-acum acolo în vila sa spaniolă stil 1920 de lîngă Tanger, halind opiul brut plin de rahat, pietre și paie... tot-tot, de teamă că riscă să piardă ceva...

Există un singur lucru despre care poate un scriitor să scrie: *ce se află în fața simțurilor sale în momentul în care scrie*... Sînt un instrument de înregistrare... Nu pretind să impun vreo „poveste", o „intrigă", un „scenariu"... În măsura-n care-mi izbutește înregistrarea *directă* a anumitor zone de proces psihic, pot avea o funcție limitată... Nu sînt un animator...

„Posedare", i se zice... O entitate sare cîteodată în trup – contururile oscilează într-o gelatină galben-oranj – și mîinile o spintecă pe curva care trece sau îl sugrumă pe copilul din vecini, în speranța diminuării unei lipse cronice de spațiu de locuit. Ca și cum eram în genere prezent, dar gata s-o iau pe arătură din cînd în cînd... *Greșit! Nu sînt niciodată aici*... Niciodată adică *pe deplin* în posesie, dar cumva într-o

poziție care permite o previziune a acțiunilor necugetate... Patrularea e, de fapt, ocupația mea principală... Oricît de impenetrabilă e Securitatea, sînt întotdeauna undeva *Afară*, dînd ordine, și *În interiorul* acestei cămăși de forță din gelatină, care se pliază și se-ntinde, dar întotdeauna își revine înainte de orice mișcare, gînd, impuls, marcate cu pecetea unei examinări străine...

Scriitorii vorbesc despre mirosul dulceag-greţos al morții, pe cînd orice trăgător îți poate spune că moartea nu are miros... în același timp, un miros care-ți înfundă respirația și-ți oprește sîngele... incoloră, fără de miros moarte... nimeni n-o poate respira și adulmeca prin volute roz și filtre de sînge negru ale cărnii... mirosul morții este fără greș un miros și absența totală a oricărui miros... absența mirosului te izbește-n nări mai întîi pentru că orice formă de viață organică are miros... încetarea mirosului este resimțită precum întunericul pentru ochi, tăcerea pentru urechi, suspendarea forței gravitaționale pentru simțul echilibrului și al spațiului...

Îi simți întotdeauna mirosul și le dai celor din jur ocazia să-l simtă în timpul privării de drog... Un dependent în cură de dezintoxicare poate face viața imposibilă într-o casă-ntreagă cu mirosul său de moarte... dar o aerisire ca lumea va-mpuți spațiul la loc, așa încît un trup să poată să respire... Îi mai simți mirosul cînd dependența devine consum industrial, săltînd brusc în proporție geometrică precum un foc în pădure...

Cura e-ntotdeauna: *Dă-ți drumul! Sari!*

Un prieten al meu s-a trezit dezbrăcat într-o cameră de hotel în Marakesh la etajul doi... (A fost prelucrat de o mamă texană, care-l îmbrăca în haine de fată cînd era copil... Brutal, dar eficace împotriva protoplasmei infantile...) Ceilalți ocupanți ai camerei sînt arabi, trei arabi... cu cuțite-n mîini... privindu-l... luciri de metal și puncte luminoase în ochii-ntunecați... frînturi de crimă căzînd încet precum bucățile de opal prin glicerină... Reacții mai încete de animal îi lasă o secundă-ntreagă ca să hotărască: Drept pe fereastră și jos în strada aglomerată, precum o stea căzătoare cu siajul de cioburi sticlind în soare... îndurînd o gleznă ruptă și un umăr dislocat... înfășurat într-o perdea roz diafană, cu bățul de tras perdeaua-n chip de baston, șchiopătează pînă la Comisariatul de Poliție...

Mai devreme sau mai tîrziu, Justițiarul, Țărînă, Lee Agentul, A.J., Clem și Jody, gemenii Ergotini, Hassan O'Leary Șogunul Placentelor,

Marinarul, Tipul cu Deparazitarea, Andrew Keif, Terminal „Umflatu'", doctorul Benway, Schaffer „Degete" sînt sortiți să spună același lucru cu aceleași cuvinte spre a ocupa, în punctul de intersecție, aceeași poziție în spațiu-timp. Folosind un aparat vocal comun, la care se adaugă, completîndu-l, toate aplicațiile metabolice care-nseamnă să fii aceeași persoană – un mod cît de poate de imprecis de a exprima *Recunoașterea*: trăgătorul dezgolit în lumina soarelui...

Scriitorul se vede pe sine citind în oglindă ca-ntotdeauna... Trebuie să verifice acum și mereu ca să se asigure că Delictul de Acțiune Separată nu a avut loc, nu este cu putință, nu poate să se producă...

Oricine s-a uitat vreodată într-o oglindă știe ce este acest delict și ce-nseamnă el ca pierdere a controlului cînd reflexia nu mai ascultă... Prea tîrziu ca să suni la *Poliție*...

În ce mă privește, doresc să pun capăt serviciilor mele din acest moment, întrucît nu pot continua să vînd materiile prime ale morții... Al dumneavoastră, domnule, este un caz fără speranță, și încă unul împuțit...

— Apărarea e fără sens în stadiul actual al cunoașterii de care dispunem, spuse Apărarea, ridicîndu-și privirea dintr-un microscop electronic...

Du-te la Walgreen's.

Fură tot ce-ți cade-n mînă.

Nu sîntem răspunzători.

Nu știu cum să o-ntorc pentru cititorul alb.

Poți să scrii, să țipi sau să murmuri despre asta... să pictezi... să dai o reprezentație... s-o scobești în lemn... *Atîta timp cît nu te duci s-o faci*...

Senatorii sar în picioare și cer zbierînd Pedeapsa cu Moartea, cu o autoritate inflexibilă și o obstinație de virus... Moarte pentru trăgătorii-n venă, moarte pentru fetele vesele (altfel spus, trăgătorii la buci), moarte pentru psihopatul care aduce-ofensă cărnii greoaie și oprimate cu inocența năruită, animalică a mișcărilor mlădiate...

Sacul negru de vînt al morții se unduiește peste ținut, căutînd, adulmecînd după delictul de viață separată, împingătoare ale cărnii-nghețate de groază, tremurînd sub o vastă curbă a probabilității...

Blocuri de populație dispar într-un joc de dame al genocidului... Pot juca oricîți...

Strigăt aprobator în Presa Liberală, în Presa Nu Tocmai Liberală și-n Presa Reacționară: „Mai presus de toate, mitul experienței în alte sfere trebuie eradicat... „ Și vorbesc sumbru despre anumite realități crude... vaci cu aftoză... profilaxie...

Grupurile de putere din toată lumea taie-n demență liniile de contact...

Planeta o pornește-n derivă, spre o soartă haotică de insectă...

Termodinamica a învins lejer... Orgonii s-au oprit la potou... Christ a sîngerat... Timpul s-a epuizat...

Poți tăia în *Prînzul dezgolit* la orice punct de intersecție... Am scris multe prefețe. Ele se atrofiază și se amputează spontan, așa cum se amputează degetul de la picior de la o boală din Africa de Vest, limitată la rasa neagră, și blonda cea grăbită-și arată glezna de arginți, în timp ce un deget cu manichiură saltă pe terasa clubului, regăsit și adus la picioarele ei de Ogarul său Afgan...

Prînzul dezgolit e o schiță, un manual de întrebuințare... Nesaț de insectă neagră rătăcind într-un peisaj vast, de pe altă planetă... Concepte abstracte, nude precum algebra, reduse la un rahat negru sau o pereche de coaie îmbătrînite...

Un manual despre cum să extinzi nivelurile experienței deschizînd o ușă la capătul unui coridor prelung... Uși care se deschid doar în *Liniște*... *Prînzul dezgolit* solicită Liniște din partea Cititorului. Altfel, acesta nu face decît să-și ia propriul puls...

Robert Christie cunoștea Mesageria Vocală... Omoară pizdele bătrîne... le păstrează părul pubian în medalion... Tu n-ai face-așa?

Robert Christie, strangulator de femei în serie – sună ca o ghirlandă de margarete – spînzurat în 1953.

Jack Spintecătorul, Adevărat Lăncier de la 1890, niciodată prins cu pantalonii-n vine... a trimis o scrisoare Presei.

„Data viitoare o să pun în plic o ureche, la caterincă... Tu n-ai face așa?"

— O, ai grijă! Iar s-au dus! – a zis curistul bătrîn cînd lanțul i s-a frînt și bilele i s-au împrăștiat pe podea... Oprește-le, rogu-te, James, căcănar bătrîn de doi bani! Nu sta acolo și nu lăsa bilele stăpînului să se rostogolească-n coșul cu cărbuni!

Decoratori de vitrine urlă prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele-ntors.

Dilaudid, ai milă de mine și slobozește-mă (Dilaudid este morfină concentrată, deshidratată).

Șeriful în vestă neagră bate la mașină un certificat de deces: „Tre' s-o facem în regulă și făr' de narcotic..."

Violare a Legii 334 privind Sănătatea Publică... Procurarea unui orgasm prin uz de fraudă...

Johnny în patru labe și Mary luîndu-i-o-n gură și plimbîndu-și degetele pe dosul coapselor și, ușor, pe cuprinsul suprafeței testiculelor...

Peste fotoliul rupt și pe fereastra sculăriei, suflu-nălbitor al vîntului rece de primăvară peste o faleză de calcar spre rîu... frînturi de fum lunar atîrnînd în cerul de porțelan... pe un fir lung de sloboz peste podeaua prăfuită...

Motel... Motel... Motel... arabescuri frînte de neon... vaiete de singurătate peste continent, precum cornuri de ceață deasupra apelor calme, uleioase ale rîurilor la reflux...

Lămîia stoarsă, uscată a coaielor de ciumă bovină dă limbi în găoz, taie c-un cuțit o-mbucătură pentru conducta de apă – bîl bîl –, semn marcînd locul a ceea ce am fost...

— Domnul e servit – și apele l-au înghițit.

Frunze moarte umplu fîntîna și menta crește-n sălbăticie printre mușcate, peste pajiște...

Un playboy îmbătrînit își trage pe el impermeabilul cu autograf de la 1920, își îndeasă soția urlînd pe ghena de gunoi... Păr, rahat și sînge împroașcă peretele în 1963... „Da, domnule, băieți, în '63 am căcat-o pe bune", zise profetul bătrîn și pisălog de-ți toacă creierii-n toate direcțiile din spațiu-timp...

— Se-ntîmplă să-mi aduc aminte, fincă era exact cu doi ani înainte ca o cultură de febră aftoasă umană dezvoltată-ntr-un lavaborator să scape prin 'termediul unei haine de cincila dată șpagă-ntr-un caz de evaziune în Kansas City... Și Liz a invocat o Imaculată Concepție și a dat naștere la o maimuță-păianjen de 200 de grame prin buric... Se zice că doftoru' era băgat în șmenu' ăsta, ducea maimuța-n spate tot timpu'.

Eu, William Seward, căpitan al acestui vagon de metrou luat pe ulei și ars în focuri, voi domestici monstrul din Loch Ness cu rotenon[1] și voi hăitui balena albă. Îl voi reduce pe Satan la starea de Ascultare

1. Insecticid foarte puternic, extras din rădăcină de *Derris* (n. tr.).

Automată, și-i voi sublima pe adepții și agenții subsidiari. Voi izgoni candirul din piscinele voastre. – Voi emite o bulă cu privire la Imaculatul Control al Naşterilor...

— Cu cît mai des se-ntîmplă un lucru, cu atît mai nemaipomenită e minunăția sa, zise tînărul nordic închipuit, în timp ce-și studia tema masonică pe trapez.

— Jidanii nu cred în Christos, Clem... Tot ce-și doresc e să i-o tragă unei fete creştine...

Îngeri adolescenți cîntă pe acoperișurile căcăstoarelor lumii.

„Vino și freac-o..."

„Șchiopu vinde zahăr pudră..." Johnny Atîrnat-Acuma, 1952.

(Un tenor ramolit, strîns cu un corset, cîntă Danny Deever în travesti...)

Catîrii nu fac mizerie-n acest ținut al bunului simț și pe calul, mort, breaz dosit în groapa cu cenușă... Încălcare a Legii cu privire la Sănătatea Publică nr. 334.

Și unde sînt grupul statuar și procentajele? Cine poa' să spună? Nu am Cuvîntul... Acasă-n trusa mea de baie... Regele a pornit-o cu un aruncător de flăcări și asasinul regelui, torturat în efigia a o mie de boschetari, se strecoară prin maghernițe și se cacă pe podeaua de dolomit a sălii de bal.

Tînărul Dillinger a ieşit din casă și nu s-a uitat nicicum înapoi.

— Nu te uita-napoi niciodată, băiete... Te transformi într-un bulgăre de sare din care linge vaca.

Un glonț de polițist pe alee... Aripile frînte ale lui Icar, urlete de băiat arzînd inhalat de trăgătorul bătrîn... Ochi goi ca o cîmpie-ntinsă... (aripi de vultur foşnesc în aerul uscat).

Crabul, Decan de Vîrstă al Prăduitorilor de Drojdieri, își pune costumul de crustaceu înainte să dea tîrcoale după combinații la cimitir... cu clești de oțel smulge dinții de aur și coroanele oricărui bețiv adormit cu gura deschisă... Dacă drojdierul se trezeşte, Crabul se cabrează plesnind din clești, gata de o luptă-ndoielnică pe cîmpiile din Queens.

Copilul Șpringar, dus cu o condamnare de lungă durată, scos din cimitir pentru neplată, soseşte bolborosind în barul de bulangii cu o recipisă-ngălbenită de la muntele de pietate, ca să ridice ouăle negre din Cort City, unde agenți comerciali castrați cîntă cîntecul IBM.

Alde crabul zburdă prin pădurea lui... toată noaptea la trîntă cu pula sculată a îngerului, părăsit de vitejie ca orice homo, întors prin spate-n peștera ruginită din dolomită...

Scrum negru de opiu ejaculat peste hotarele de sare, unde nu crește nimic, nici măcar o mătrăgună...

Legea mediei... Cîteva găini... Singurul mijoc de trai...

— Salut, Cash.

— Ești sigur că-i aici?

— Firește că sînt sigur... Vin cu tine.

Un tren de noapte spre Chicago... Dau peste-o fată-n hol, văd că e luată și-o-ntreb de unde se poate?

— Vino, frumosule.

Gagica nu tocmai tînără, vreau să zic, dar făcută...

— Ce zici de-o doză-ntîi?

— Nț, n-ai mai fi-n stare.

De trei ori... cînd m-am trezit mi-era rău și tremuram în adierea caldă de primăvară dinspre fereastră, apa arzîndu-mi ochii ca acidul...

Ea se dă jos din pat goală... tainița-n lampa cu gaz... o prepară...

— Întoarce-te... O să ți-o fac în cur.

Înfige acul adînc, îl scoate și masează fesa...

Linge un strop de sînge de pe deget.

El se rostogolește, în erecție, dizolvîndu-se-n ceața cenușie a prafului.

Într-o vale a cocainei, juni inocenți cu ochii triști chiuie după un Danny Boy pierdut...

Am tras pe nas toată noaptea și-am făcut-o de patru ori... cu degetele pe tablă... frecate, mîncate pînă la albul osului. S-a-ntors acasă heroina, s-a-ntors din largul mării și combinatorul din Brațele Legii...

Ambulantul se agită nervos: „Vrei s-arunci-un ochi încoa, puștiule? Tre' să mă ocup de-o treabă c-o maimuță."

Cuvîntul este împărțit în unități care sînt toate dintr-o bucată și trebuie luate ca atare, dar bucățile pot fi puse în orice ordine, înlănțuite înainte și înapoi, înăuntru și în afară la prova și la pupa precum o combinație sexuală capti fantă. Această carte varsă din pagină-n toate direcțiile caleidoscop de panorame, potpuriu de melodii și zgomote de stradă, pîrțuri, chiote de răscoală și zdrăngănitul obloanelor de fier ale magazinelor, urlete de durere și deplorare, și urlete de siluire și deflorare, pisici copulînd și cîriîtul furios al boului de baltă strămutat, bolboroseli

profetice de *brujo* în transă pe nucşoară, pocnet de gîturi frînte şi mandragore urlînd, suspine de orgasm, heroină tăcută, asemenea zorilor în celulele-nsetate, Radio Cairo ţipînd ca la o licitaţie dementă de tutun, şi flautele Ramadanului adiind peste trăgătorul bolnav precum un suav prăduitor de drojdieri în zorii cenuşii din metrou palpînd cu degete delicate după foaia cea verde...

Aceasta este o Revelaţie şi o Profeţie a ceea ce pot prinde fără FM pe aparatul meu cu galenă tip 1920 prin antena de sloboz... Iubite cititor, îl vedem pe Dumnezeu prin găoazele noastre în lumina de bliţ a orgasmului... Prin aceste orificii, transmută-ţi trupul... Calea-N AFARĂ e calea spre-NĂUNTRU...

Acum eu, William Seward, voi da drumul hoardei mele de vorbe... Inima mea de viking hoinăreşte peste marele rîu maroniu, pe care motoare huruie în crepusculul din junglă şi copaci întregi plutesc la vale cu şerpi printre crengi şi lemuri privind ţărmul cu ochi trişti, peste cîmpia din Missouri (Băiatul găseşte un vîrf roz de săgeată) şuier de trenuri depărtîndu-se-n zare, se-ntoarce la mine flămîndă ca un copil al străzii, n-a ştiut să pună la bătaie curul pe care i l-a dat Dumnezeu... Iubite Cititor, Cuvîntul se va arunca asupră-ţi cu gheare oţelite de om-leopard, va tăia degete de la mîini şi picioare precum un crab oportunist de uscat, te va spînzura şi-ţi va prinde slobozul ca un cîine penetrabil, se va-ncolăci-mprejurul coapselor tale precum un crotal şi-ţi va injecta o doză de sloboz rînced... Şi de ce un cîine *penetrabil*?

Deunăzi mă-ntorceam de la-ndelunga rută a prînzului de la gură la cur, cale fără-ntoarcere-n toate zilele-n anii daţi nouă, cînd l-am văzut pe-un puşti arabi cu un cîine din ăla mic alb cu negru, care ştia să meargă pe picioarele din spate... Şi-un cîine mare gălbejit se duce la puşti în căutare de afecţiune, puştiu-l goneşte, şi cîinele gălbejit latră şi sare la micul şonticar, arătîndu-şi colţii şi mîrîind de parc-ar avea darul omenesc al limbilor: „Se-ntîmpl-o crimă-mpotriva naturii aici".

Aşa că l-am botezat pe cîinele cel gălbejit Penetrabilul... Şi daţi-mi voie să spun în treacăt, căci mereu am trecut drept un Verde franc, că Orientul Impenetrabil are nevoie de sare la greu ca să intre pe gîtlej... Trimisul vostru-şi trage douăj' de miligrame de M pe zi şi stă opt ore impenetrabil ca un rahat.

— La ce te *gîndeşti*? întreabă turistul american stingher...

La care răspund:

— Morfina mi-a cauzat o depresie a hipotalamusului, sediu al libidoului și emoțiilor, și întrucît creierul anterior acționează doar la mîna a doua prin excitarea creierului posterior, fiind genul de cetățean pe bază de delegație care nu bagă mare decît împins pe la spate, trebuie să raportez absența virtuală a oricărui eveniment cerebral. Sînt conștient de prezența dumitale, dar întrucît aceasta nu are pentru mine nici o conotație afectivă, afectul meu fiind deconectat de sursa de marfă pentru neplată, sînt dezinteresat de ce făptuiești... Pleacă sau vino, cacă-te sau trage-ți-o-n cur cu pistonul sau cu pitonul – care e cel mai potrivit la o curulină – dar la Cel Mort și la Cel Luat pe Marfă nu le pasă...

Ei sînt *Impenetrabili.*

— Pe unde-ajung pe-aici la toaletă? am întrebat-o pe plasatoarea blondă.

— Pe-aici imediat, domnule... Mai e loc pentru încă unu-năuntru.

— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? zise trăgătorul bătrîn în pardesiu negru.

Șeriful texan și-a ucis veterinarul complice, Browbeck Tremurîndul, implicat în combinații cu heroină pentru cai... Un cal doborît de febră aftoasă are nevoie de heroină din greu ca să i se aline durerea și niscai heroină din asta, poa' s-o taie peste preria solitară și să necheze-n Washington Square... Trăgătorii dau năvală chiuind: „Ohoho, argint curat".

— Dar unde e *grupul statuar*?

Această monstră de fior originar scrîșni în salonul-bar cu decorații din bambus, Calle Juarez, Mexico, DF... Rătăcit pe-acolo și picat de fraier pentru viol... o pizdă-ți trage pantalonii-n vine și ești săltat pentru viol, după statutar îți zice, frăție...

Apel din Chicago... intrați, vă rog... Apel din Chicago... intrați, vă rog... De unde crezi că m-am ales cu plumbul pe urme, de la gogoși în Puyo?

— Dă-o jos! Dă-o jos!

Bătrînul poponaut se-ntîlnește cu el însuși venind din partea cealaltă-ntr-o caricatură a adolescenței sale-n săli de striptease, se-mpiedică de fantoma sa de la panaramele de pe timpuri... prin mahala pînă la muzeul din Market Street tot felul de masturbări și autoabuzări... special pentru băieții mai fragezi...

Erau copți și gata de cules uitați, colo 'șa-n văioagă... pierduți în fărîme de-ncîntare și suluri aprinse...

Citește metastaza cu degete oarbe.

Mesajele fosile ale artrozei...

„Să vinzi creează dependență mai ceva decît consumul." – Lola La Chata, Mexico, DF.

Groază suptă din cicatricele lăsate de ace, urlet subacvatic articulînd avertismente ale nervilor amorțiți despre nevoia iminentă, mușcătură pulsînd infectată cu rabie...

— Dacă Dumnezeu a făcut ceva mai bun, l-a păstrat pentru sine, obișnuia să spună Marinarul, cu transmisia-ncetinită de douăzeci de capsule.

(Frînturi de crimă coboară-ncet ca bucățile de opal prin glicerină.)

Privindu-te și fredonînd fără-ncetare, *Johny's So Long At The Fair.*

Traficînd cîte puțin, ca să ne-ntreținem consumul...

— Și *folosiți* spirtu' ăla, zic, trîntind o lampă cu alcool pe masă.

— Nu puteți în pula mea s-aveți răbdare, trăgători flămînzi îmi înnegresc tot timpul lingura cu chibrituri... Asta-i tot ce-am nevoie ca să pic la greu, să-mi găjbească garda o lingură-nnegrită-n sălaș...

— Credeam că te-ai lăsat... M-aș simți prost să știu că-ți stric cura...

— 'Ți trebe coaie, nu glumă, să te lași, moșule.

Căutînd vena-n carnea topită. Clepsidra mărfii-și varsă ultimele granule negre-n rinichi...

— Zonă sever infectată, mormăi el, mutînd garoul mai sus.

— Moartea era Idolul culturii lor, zise bătrîna mea, ridicîndu-și privirea din Codicele Maya... Au primit focul, vorbirea și semințele de la moarte... moartea s-a transformat într-o sămînță de păpușoi.

Zilele Ouabului sînt peste noi
adierile decojite ale urii și nenorocirii
au stins flacăra speranței.

— Ia-ți dracu' de-aici pozele astea porcoase, i-am zis femeii.

Un veteran trăgător în nară s-a lăsat grămadă pe un spătar, luat pe ulei și dopat... sînge decăzut.

— Ce ești tu, din artiștii ăia ai pilulelor?

Mirosuri gălbui de trascău și ocluzie hepatică au emanat din hainele lui cînd a făcut gestul ăla de trăgător aruncîndu-și mîna-n față cu palma-ntoarsă după marfă...

miros de bucătării mexicane, de pardesie umede și de testicule atrofiate...

Mă privi prin carnea incertă, ectoplasmatică a curei... zece kile materializate-ntr-o lună cînd încerci să te lași... un chit moale și roz care se evaporă la prima atingere tăcută a drogului... Am văzut cu ochii mei... trei kile duse-n zece minute... în picioare cu seringa-ntr-o mînă... ținîndu-și pantalonii cu cealaltă.

putoare pătrunzătoare de metal contaminat.

Urcînd pe o grămadă de gunoi spre cer... focuri de benzină-mprăștiate... fumul atîrnă negru și solid ca un excrement în aerul nemișcat... mînjind pelicula albă a arșiței de la amiază... D.L. pășește alături de mine... o reflexie a gingiilor mele știrbe și a craniului meu pleșuv... carnea-ntinsă peste oasele putregăite, fosforescente, mistuită de focuri reci, încete...Duce cu el o canistră cu benzină, deschisă, și mirosul benzinei îl învăluie... Ajungînd în vîrful unui dîmb de fiare ruginite, ne-ntîlnim cu un grup de băștinași... chipuri plate, bidimensionale, de pești sanitari...

— Aruncă benzina peste ei și dă-i foc...

Iute...

STRĂFULGERARE ALBĂ... țipete diforme de insectă...

M-am trezit cu gustul de metal în gură înapoi din morți
tîrînd mirosul incolor al morții
placentă a unei maimuțe cenușii ofilite
junghiuri fantomatice de după amputare...

— Băieții cu taxiul așteaptă un client, a spus Eduardo și a murit de supradoză la Madrid...

Trenuri cu muniție ard prin volutele roz ale cărnii tumefiate... declanșează blițurile de magneziu ale orgasmului... fotografii precise ale mișcării suspendate... flanc bronzat și neted, curbat ca să aprindă o țigară...

Stătea-n picioare cu pălăria de paie 1920 pe care i-o dăduse cineva... cuvinte slabe de cerșetor, căzînd ca niște păsări moarte pe strada-ntunecată...

— Nu... ajunge... *no mas*...

O mare de ciocane pneumatice revărsîndu-se-n crepusculul mov-maroniu pătat cu miros de metal clocit al gazului de canalizare... fețe de muncitori tineri ieșind tremurînd din cadru în haloul galben al lămpilor cu carbid... conducte sparte, la vedere...

— Reconstruiesc orașul...

Lee dădu din cap absent... „Da... Întotdeauna..."

Oricum ai lua-o, e o greșeală în Aripa de Est...

Dacă știam, îți spunem cu plăcere...

— Nu e bine... *no bueno*... însuți să-ți vinzi...

— Nu este... intealca vlineli.

Tanger, 1959

Anexă

Scrisoare a unui dependent grav despre drogurile primejdioase*

3 august 1956
Venice

STIMATE DOMNULE DOCTOR,

Îţi mulţumesc pentru scrisoare. Trimit împreună cu aceste rînduri articolul despre efectele diverselor droguri pe care le-am folosit. Nu ştiu dacă este potrivit pentru publicaţia dumitale. Nu am nici o obiecţie în legătură cu folosirea numelui meu.

Nici o problemă cu băutura. Nici o dorinţă de a folosi vreun drog. Stare generală de sănătate excelentă. Te rog să transmiţi respectele mele domnului –. Folosesc sistemul lui de exerciţii zilnic, cu rezultate excelente.

Mă gîndeam să scriu o carte despre substanţele narcotice, dacă aş putea găsi un colaborator potrivit care să se ocupe de partea tehnică.

Al dumitale,
William Burroughs

Folosirea opiului şi a derivatelor din opiu duce la o stare care se circumscrie şi corespunde „dependenţei" – (termenul este folosit imprecis pentru a descrie orice obişnuinţă sau dorinţă. Vorbim despre dependenţă de dulciuri, cafea, tutun, vreme caldă, televizor, povestiri poliţiste, cuvinte încrucişate). Printr-o asemenea aplicare eronată, termenul îşi

* Text publicat în *The British Journal of Addiction*, vol. 53, nr. 2.

pierde orice sens precis și util. Folosirea morfinei duce la dependența metabolică de morfină. Morfina devine o nevoie biologică precum apa, și consumatorul poate muri dacă este privat brusc de ea. Diabeticul moare fără insulină, dar nu este dependent, în acest sens, de ea. Nevoia sa de insulină nu a fost provocată de folosirea insulinei. El are nevoie de insulină pentru a-și menține metabolismul normal. Dependentul are nevoie de morfină pentru a menține un metabolism al morfinei și ca să evite astfel revenirea, însoțită de suferințe cumplite, la un metabolism normal.

Am folosit un număr de substanțe „narcotice" de-a lungul unei perioade de douăzeci de ani. Unele dintre aceste substanțe produc dependență în sensul de mai sus. Cele mai multe nu:

Opiaceele – De-a lungul unei perioade de doisprezece ani am folosit opiu, fumat și pe cale orală (injectarea în piele cauzează abcese. Injectarea în venă e neplăcută și posibil periculoasă), heroină injectată în piele, venă, mușchi, prizată (cînd nici un ac nu era disponibil), morfină, dilaudid, pantopon, eukodol, paracodeină, dionină, codeină, demerol, metadonă. Toate acestea dau dependență în diverse grade. Nu contează prea mult cum e administrat drogul, fumat, prizat, injectat, luat pe gură, introdus ca supozitor rectal, rezultatul final e același: dependența. Și o obișnuință rezultată din fumat este la fel de greu de învins ca una rezultată din injectarea intravenoasă. Opinia că obișnuința cu injectarea este nocivă în mod deosebit derivă dintr-o frică irațională de ace – („Injecțiile otrăvesc sîngele" – ca și cum sîngele ar fi mai puțin otrăvit de substanțele absorbite din stomac, plămîni sau mucoasa nazală). E probabil că demerolul cauzează dependență într-o măsură mai mică decît morfina. De asemenea, e mai puțin satisfăcător pentru dependent și mai puțin eficient ca analgezic. E mai ușor să scapi de o dependență de demerol decît de una de morfină, însă demerolul este cu siguranță mai dăunător sănătății și în particular sistemului nervos. Am folosit o dată demerol timp de trei luni și am dobîndit o serie de simptome supărătoare: tremur al mîinilor (în cazul morfinei, aveam întotdeauna mîinile sigure), pierderea progresivă a coordonării, contracții musculare, obsesii paranoide, teamă de nebunie. În cele din urmă am căpătat o toleranță bine venită față de demerol – fără-ndoială, o măsură de autoconservare – și am trecut la metadonă. Toate simptomele au dispărut imediat. Pot

să adaug că demerolul este cam la fel de constipant ca morfina, că are un efect chiar mai depresiv asupra apetitutului și funcțiilor sexuale – nu contractă, însă, pupilele. Mi-am făcut mii de injecții de-a lungul a ani de zile cu ace nesterilizate, ba chiar murdare, și n-am suferit niciodată o infecție înainte să folosesc demerol. Apoi m-am trezit cu o serie de abcese, dintre care unul a trebuit incizat și drenat. Pe scurt, demerolul mi se pare un drog mai periculos decît morfina. Metadona este complet satisfăcătoare pentru dependent – un excelent analgezic, producînd dependență cel puțin în aceeași măsură.

Am luat morfină din cauza unei dureri acute. Orice opiaceu care îndepărtează în mod eficace durerea îndepărtează în aceeași măsură simptomele de privare. Concluzia e evidentă: orice opiaceu care îndepărtează durerea produce dependență, și cu cît e mai eficace împotriva durerii, cu atît produce mai multă dependență. Molecula care dă dependență și molecula care combate durerea din compoziția morfinei sînt probabil identice, și procesul prin care morfina îndepărtează durerea este același cu acela care duce la toleranță și dependență. Morfina care să nu dea dependență pare să fie o Piatră Filozofală a acestor vremuri. Pe de altă parte, unele variante ale apomorfinei se pot dovedi extrem de eficace în tratarea sindromului privării. Dar nu trebuie să așteptăm de la această substanță să fie totodată și un analgezic.

Fenomenele legate de dependența de morfină sînt bine cunoscute și nu e necesar să mai fie descrise aici. Cîtorva elemente, după părerea mea, li s-a acordat insuficientă atenție: incompatibilitatea metabolică dintre morfină și alcool a fost observată, dar nimeni, din cîte știu, nu a oferit vreo explicație. Dacă un dependent de morfină consumă alcool, nu simte nici o senzație euforică sau agreabilă. E o stare de disconfort care crește cu-ncetul, dublată de nevoia unei noi injecții. Alcoolul pare să fie scurtcircuitat, poate de către ficat. Am încercat o dată să beau cînd eram incomplet vindecat după un atac de icter (în perioada aceea nu foloseam morfină). Senzația metabolică a fost aceeași. Într-una dintre situații ficatul era parțial scos din funcție de icter, în celălalt pre-ocupat, literal, de un metabolism al morfinei. Dacă un alcoolic devine dependent de morfină, morfina ia, invariabil și integral, locul alcoolului. Am cunoscut mai mulți alcoolici care au început să folosească morfină. Erau capabili să tolereze, imediat, doze mari de morfină (5 miligrame la o injecție) fără efecte adverse, și în cîteva zile s-au oprit din băut. Un proces invers nu

se întîlneşte niciodată. Dependentul de morfină nu poate tolera alcoolul cînd foloseşte morfină sau suferă din cauza privării de morfină. Capacitatea de a tolera alcoolul este un semn cert de dezintoxicare. Desigur, un dependent dezintoxicat poate începe să bea şi să devină alcoolic.

În timpul curei şi al privării, dependentul are o conştiinţă acută a ceea ce îl înconjoară. Senzaţiile oferite de simţuri sînt accentuate pînă la halucinaţie. Obiecte familiare par agitate, animate de o viaţă contorsionată strecurată în ele. Dependentul este supus unor rafale de senzaţii din exterior şi din viscere. Poate trăi licăriri de frumuseţe şi nostalgie, dar efectul general este de suferinţă extremă – (Poate că senzaţiile lui sînt de suferinţă din cauza intensităţii lor. O senzaţie plăcută poate deveni insuportabilă după ce atinge o anumită intensitate.)

Am observat două reacţii particulare la începutul privării: (1) totul arată ameninţător; (2) o uşoară paranoia. Doctorii şi sorele apar ca nişte monştri malefici. În decursul mai multor cure, m-am simţit înconjurat de nebuni periculoşi. Am vorbit cu unul dintre pacienţii doctorului Dent, care tocmai urmase o dezintoxicare după o dependenţă de petidină. Mi-a relatat o experienţă identică, spunîndu-mi că timp de 24 de ore, sorele şi doctorii i s-au părut „brutali şi respingători". Iar totul arăta rău. Şi am mai vorbit cu un dependent care a trăit aceleaşi reacţii. Fundamentul psihologic al elementelor paranoide în timpul curei este evident. Similitudinea particulară a acestor reacţii indică o origine comună de natură metabolică. Similitudinea dintre siptomele privării şi anumite stări de intoxicare cu droguri e izbitoare. Haşişul, Bannisteria Caapi (harmalină), Peyote (mescalină) produc o stare de sensibilitate acută, însoţită de o perspectivă halucinatorie. Totul arată viu. Ideile paranoide sînt frecvente. În special intoxicaţia cu Bannisteria Caapi reproduce stările specifice privării. Totul arată ameninţător. Ideile paranoide sînt pronunţate, în special după o supradoză. După ce am luat Bannisteria Caapi, eram convins că Vraciul şi ucenicul său plănuiesc să mă omoare. Se pare că stările metabolice ale corpului pot reproduce efectele a diverse droguri.

În S.U.A., dependenţii de heroină sînt supuşi unei cure reductive involuntare de către dealerii care îşi diluează treptat marfa cu lactoză şi barbiturice. În consecinţă, mulţi dependenţi care vor să se trateze suferă de o dependenţă uşoară, astfel că pot fi complet dezintoxicaţi în timp scurt (7-8 zile). Îşi revin rapid, fără tratament medicamentos. Totuşi,

orice tranchilizant, antialergic sau substanţă sedativă va oferi o uşurare, în special injectată. Dependentul se simte mai bine dacă ştie că o substanţă străină îi circulă prin sînge. Tolserolul, torazina şi „tranchilizantele" înrudite, toate felurile de barbiturice, cloral şi paraldehidă, antihistamine, cortizon, reserpină, chiar şocul (să fie departe lobotomia?) au fost fiecare folosite cu rezultate descrise de obicei ca „încurajatoare". Propria mea experienţă sugerează ca aceste rezultate să fie acceptate cu unele rezerve. Desigur, tratamentul simptomatic este indicat, şi toate aceste substanţe (cu posibila excepţie a celui mai des folosit: barbituricele) îşi au un loc în tratamentul simptomelor privării. Dar nici una dintre aceste substanţe nu este, în sine, răspunsul pentru dezintoxicare. Simptomele dezintoxicării variază în funcţie de metabolismul individual şi de tipul fizic. Tipii cu conformaţie debilă, sensibili, predispuşi la astm suferă abundent de simptome alergice în timpul dezintoxicării: nas curgînd, strănut, usturime, ochi umezi, greutate la respiraţie. În asemenea cazuri, cortizonul şi antihistaminele pot fi, în mod cert, de folos. Vomatul ar putea fi, probabil, controlat cu substanţe care îndepărtează greaţa, precum torazina.

Am urmat zece „cure" în decursul cărora au fost folosite toate aceste substanţe. Am încercat reduceri rapide, treptate, somn prelungit, apomorfină, antihistamine, un sistem francez în care se foloseşte un produs inutil, cunoscut sub denumirea de „amorfină" – totul, în afară de şoc. (M-ar interesa să cunosc în continuare rezultatele experimentelor făcute pe alţii cu tratamentul de şoc.) Succesul oricărui tratament depinde de gradul şi durata dependenţei, stadiul renunţării, sau timpul scurs fără drog (substanţe eficiente într-o fază tîrzie sau uşoară pot fi dezastruoase în faza acută), simptomele individuale, starea de sănătate, vîrsta etc. O metodă de tratament poate fi complet ineficientă într-un anumit moment, dar poate să dea rezultate excelent în altul. Sau un tratament care mie nu-mi foloseşte la nimic poate fi de ajutor altcuiva. Nu mă-ncumet să emit vreo judecată definitivă, îmi relatez doar propriile reacţii la diverse substanţe şi metode de tratament.

Curele bazate pe reducere treptată. – Aceasta e forma cea mai comună de tratament, şi nu s-a descoperit încă nici o metodă care s-o poată înlocui în cazurile de dependenţă severă. Pacientul are nevoie de o anumită doză de morfină. Dacă există vreo regulă care se aplică la toate cazurile de dependenţă, aceasta este. Dar trebuie renunţat la morfină cît

se poate de repede. Am urmat cure bazate pe o reducere înceată a dozei, iar rezultatul a fost de fiecare dată descurajarea și, în cele din urmă, reșuta. Reducerea imperceptibilă a dozei are toate șansele să fie o reducere fără capăt. Cînd dependentul dorește să urmeze un tratament, în cele mai multe cazuri a trecut deja prin simptomele privării de multe ori. Se așteaptă la o încercare dificilă, neplăcută și e pregătit să o suporte. Dar dacă suferința privării se întinde pe două luni, în loc de zece zile, e posibil să n-o suporte. Nu intensitatea, ci durata suferinței înfrînge voința de a rezista. Dacă dependentul ia, cu regularitate, o cantitate, oricît de mică, din orice opiaceu pentru a-și ușura starea de slăbiciune, insomnia, plictiseala, neodihna din faza tîrzie a renunțării, simptomele privării se vor prelungi nedefinit și reșuta totală e aproape sigură.

Somnul prelungit. – Teoria sună bine. Te culci și te scoli vindecat. Dozele industriale de cloral-hidrat, barbituricele, torazina, nu au produs decît o stare de semiconștiență vecină cu coșmarul. Renunțarea la sedare, după 5 zile, a provocat un șoc sever. S-au suprapus simptomele unei privări acute de morfină. Rezultatul final a fost un sindrom combinat de o oroare fără seamăn. Nici una din curele pe care le-am urmat vreodată nu mi-a cauzat atîta suferință ca această metodă presupusă fără dureri. Ciclul somnului și al treziei e întotdeauna profund perturbat în timpul renunțării. A-l perturba și mai tare printr-o sedare masivă mi se pare contraindicat, ca să nu spun mai mult. Renunțarea la morfină este îndeajuns de traumatizantă și fără a-i adăuga renunțarea la barbiturice. După două săptămîni în spital (cinci zile de sedare, zece zile de „odihnă"), eram încă atît de slăbit, că am leșinat cînd am încercat să pășesc pe o pantă foarte ușoară. Consider somnul prelungit metoda cea mai rea posibilă pentru tratarea simptomelor privării.

Antihistaminele. – Folosirea antihistaminelor se bazează pe teoria alergică a privării. Privarea bruscă de morfină provoacă rapid o supraproducție de histamine, cu simptomele alergice care rezultă. (În șocul asociat unor leziuni traumatice însoțite de durere acută, cantități mari de histamine sînt eliberate în sînge. În durerea acută, ca și în cazul dependenței, dozele toxice de morfină sînt tolerate cu ușurință. Iepurii, care au un conținut ridicat de histamine în sînge, sînt extrem de rezistenți la morfină.) Propria mea experiență cu antihistaminele nu a fost concludentă. Am urmat o dată o cură în care s-au folosit numai antihistamine, și rezultatele au fost bune. Dar la vremea aceea eram dependent doar

într-un grad redus, și nu mai luasem morfină de 72 de ore în momentul în care am început tratamentul. De atunci am folosit adesea antihistamine pentru simptomele de privare, cu rezultate dezamăgitoare. De fapt, ele par să-mi sporească depresia și iritabilitatea (nu sufăr de simptome alergice tipice).

Apomorfina. – Apomorfina este, cu certitudine, cea mai bună metodă de tratament pe care am încercat-o. Nu elimină simptomele privării, dar le reduce la un nivel suportabil. Simptomele acute, precum crampele din burtă și din picioare, stările convulsive sau de nebunie sînt complet controlate. De fapt, tratamentul cu apomorfină implică mai puțin disconfort decît o cură prin reducere treptată. Vindecarea e mai rapidă și mai completă. Simt că nu am fost niciodată vindecat pe deplin de nevoia de morfină înainte să urmez tratamentul bazat pe apomorfină. Poate că nevoia „psihologică" de morfină care persistă după o cură nu e deloc psihologică, ci metabolică. Varietățile mai puternice ale formulei apomorfinei s-ar putea vădi mai eficiente calitativ în tratarea tuturor formelor de dependență.

Cortizonul. – Cortizonul pare să ofere o anumită ușurare în special atunci cînd e injectat intravenos.

Torazina. – Ușurează întrucîtva simptomele privării, dar nu foarte mult. Efecte secundare – depresie, tulburări ale vederii, indigestie cu beneficii îndoielnice în compensație.

Reserpina. – N-am observat niciodată vreun efect al acestei substanțe, în afară de o ușoară depresie.

Tolserolul. – Efecte neglijabile.

Barbituricele. – E o practică obișnuită să se prescrie barbiturice pentru insomnia din timpul privării. În realitate, folosirea barbituricelor întîrzie revenirea somnului normal, prelungește întreaga perioadă a tratamentului pentru renunțare și poate duce la reșută. (Dependentul e tentat să ia o doză mică de codeină sau de paregoric, alături de nembutal. Cantități foarte mici de opiacee, care ar putea fi inofensive pentru o persoană normală, reinstaurează imediat dependența în cazul unui dependent vindecat.) Experiența mea confirmă în mod cert opinia doctorului Dent, potrivit căreia barbituricele sînt contraindicate.

Cloralul și paraldehida. – Preferabile, probabil, barbituricelor în cazul în care folosirea unui sedativ e necesară, dar cei mai mulți dependenți vor vomita paraldehida instantaneu. Am încercat de asemenea, din proprie inițiativă, următoarele substanțe, atunci cînd încercam să mă las:

Alcoolul. – Absolut contraindicat în orice stadiu al tratamentului. Folosirea alcoolului exacerbează, invariabil, simptomele privării şi duce la reşută. Alcoolul poate fi tolerat doar după ce metabolismul îşi revine la normal. Aceasta durează de obicei o lună, în cazurile de dependenţă severă.

Benzedrina. – Poate îndepărta temporar depresia din faza avansată a renunţării, dezastruoasă în timpul fazei acute, contraindicată în orice fază, fiindcă produce o stare de nervozitate pentru care morfina reprezintă răspunsul fiziologic.

Cocaina. – Cele de mai sus sînt valabile într-o măsură dublă pentru cocaină.

Cannabis indica (marijuana). – În faza avansată sau în cazul unei privări cu simptome uşoare, înlătură depresia şi creşte apetitul; în cazuri acute, e un dezastru fără seamăn. (Am fumat odată marijuana într-o fază timpurie a privării, şi rezultatul a fost ceva de coşmar.) Canabisul e un intensificator al senzaţiilor. Dacă deja te simţi rău, te va face să te simţi şi mai rău. Contraindicat.

Peyote, *Bannisteria caapi*. – Nu m-am încumetat să încerc. Gîndul unei intoxicaţii cu *Bannisteria* suprapusă sindromului de privare acută e destul ca să te apuce groaza. Ştiu pe cineva care a trecut pe peyote după o privare îndelungată, a pretins că i-a dispărut orice dorinţă de a lua morfină şi a murit pînă la urmă de otrăvire cu peyote.

În cazurile de dependenţă severă, simptomele fizice clare de privare persistă cel puţin o lună.

N-am întîlnit şi n-am auzit niciodată de vreun dependent de morfină psihotic, adică unul care să prezinte simptome psihotice în decursul dependenţei de vreun opiaceu. De fapt, dependenţii sînt plictisitor de sănătoşi mintal. Poate că există o incompatibilitate metabolică între schizofrenie şi dependenţa de opiacee. Pe de altă parte, privarea de morfină provoacă adesea reacţii psihotice – de obicei, o uşoară paranoia. E interesant că substanţele şi metodele de tratament care dau rezultate în cazul schizofreniei sînt folosite şi în tratamentul dependenţei: antihistaminele, tranchilizantele, apomorfina, şocul.

Sir Charles Sherington defineşte durerea ca „însoţitorul psihic al unui reflex de protecţie imperativ".

Sistemul nervos vegetativ intră în expansiune şi se contractă ca răspuns la ritmuri viscerale şi stimuli externi – intrînd în expansiune la

stimuli resimțiți ca plăcuți – sex, mîncare, contacte sociale agreabile etc. – și contractîndu-se la durere, anxietate, frică, disconfort, plictiseală. Morfina alterează întregul ciclu al expansiunii și contracției, eliberării și tensiunii. Funcția sexuală e dezactivată, peristalsisul inhibat, pupilele încetează să reacționeze la lumină și întuneric. Organismul nici nu se contractă de la durere, nici nu intră în expansiune la sursele normale de plăcere. Se adaptează ciclului morfinei. Dependentul e imun la plictiseală. Își poate privi pantofii ore-ntregi sau poate sta pur și simplu în pat. Nu are nevoie de un debușeu sexual, de contacte sociale, muncă, distracție, exerciții fizice, de nimic altceva decît de morfină. Morfina poate înlătura durerea, conferind organismului cîteva dintre calitățile unei plante. (Durerea nu ar putea avea nici o funcție pentru plante, care sînt, în cea mai mare parte, statice, incapabile de reflexe de protecție.)

Oamenii de știință caută să descopere o morfină care să nu creeze dependență și care să îndepărteze durerea fără să ofere plăcere; dependenții își doresc – sau cred că-și doresc – euforie fără dependență. Nu văd cum ar putea fi separate funcțiile morfinei; cred că orice analgezic eficace va cauza depresia funcției sexuale. Analgezicul perfect ar induce, probabil, dependența instantanee. (Dacă e cineva interesat să dezvolte o asemenea substanță, dehidrooxiheroina ar putea fi o bază de pornire potrivită.)

Dependentul își duce existența într-o stare fără durere, asexuală, atemporală. Tranziția înapoi la ritmurile vieții animale implică sindromul privării. Mă-ndoiesc că tranziția poate fi făcută în vreun fel confortabilă. Renunțarea fără suferință este ceva spre care se poate doar tinde.

Cocaina. – Dintre toate drogurile pe care le-am folosit, cocaina produce starea cea mai plăcută. Euforia își are centrul în cap. E posibil ca drogul să activeze conexiunile plăcerii direct în creier. Bănuiesc că un șoc electric aplicat în locul potrivit ar avea același efect. Plăcerea deplină a cocainei se poate obține numai prin injecție intravenoasă. Efectele plăcute nu țin mai mult de cinci-zece minute. Dacă drogul e injectat în piele, eliminarea rapidă viciază efectele. Aceasta se petrece cu atît mai mult în cazul prizării.

E o practică obișnuită pentru consumatorii de cocaină să stea treji toată noaptea, injectîndu-și cocaină la intervale de un minut, alternînd cu doze de heroină, sau cocaină și heroină amestecate în aceeași injecție,

formînd o „biluță". (Nu am cunoscut niciodată vreun consumator de cocaină care să nu fie și dependent de morfină.)

Dorința de a lua cocaină poate fi intensă. Am petrecut zile-ntregi plimbîndu-mă de la o farmacie la alta cu o rețetă pentru cocaină. Poți dori cocaina cu intensitate, dar nu ai nici o nevoie metabolică de cocaină. Dacă nu găsești cocaină, mănînci, te culci și uiți. Am vorbit cu oameni care au consumat cocaină ani de zile, iar apoi au rămas fără acces la vreo sursă. Nici unul nu a avut simptome de privare. Într-adevăr, e greu de conceput cum un stimulator al creierului frontal ar putea produce dependență. Dependența pare să fie monopolul sedativelor.

Folosirea continuă a cocainei duce la agitație, depresie, uneori psihoză cu halucinații paranoide. Agitația și depresia rezultate din consumul de cocaină nu sînt diminuate printr-o cantitate mai mare de cocaină. Ele sînt îndepărtate eficient de morfină. Folosirea cocainei de către un dependent de morfină conduce întotdeauna la doze mai mari și la injecții mai frecvente cu morfină.

Cannabis Indica (hașiș, marijuana). – Efectele acestei substanțe au fost descrise frecvent și pregnant: perturbare a percepțiilor spațio-temporale, sensibilitate acută la stimuli, fugă de idei, poftă de rîs, prostire. Marijuana intensifică sentimentele și senzațiile, iar rezultatele nu sînt întotdeauna plăcute. O situație rea devine și mai rea. Depresia se transformă în disperare, anxietatea în panică. Am pomenit deja de experiența mea oribilă cu marijuana în timpul privării acute de morfină. I-am dat o dată marijuana unui oaspete care suferea de o ușoară anxietate în legătură cu ceva („cu șucăr", cum zicea). După ce a fumat o jumătate de țigară, a sărit brusc în picioare, urlînd: „M-a luat groaza!" și a țîșnit afară din casă.

O particularitate deosebit de tulburătoare a intoxicării cu marijuana e perturbarea orientării afective. Nu știi dacă ceva îți place sau nu, dacă o senzație e plăcută sau neplăcută.

Consumul de marijuana variază foarte mult de la individ la individ. Unii o fumează constant, alții ocazional, nu puțini o detestă. Ea pare să fie cu deosebire neagreată printre dependenții cronici de morfină, mulți dintre aceștia avînd o concepție foarte puritană în legătură cu fumatul de marijuana.

Efectele consumului de marijuana asupra sănătății au fost mult exagerate în S.U.A. Drogul nostru național e alcoolul. Tindem să privim

folosirea oricărui alt drog cu o profundă oroare. Oricine e dedat acestor vicii străine merită să-şi ruineze cu totul mintea şi trupul. Oamenii cred ceea ce vor să creadă, indiferent de fapte. Marijuana nu formează obişnuinţă. Nu am văzut niciodată vreun semn al efectelor dăunătoare pentru sănătate în cazul unei folosiri moderate. Psihoza poate fi provocată de o folosire prelungită şi în exces.

Barbituricele. – Barbituricele produc în mod cert dependenţă, dacă sînt luate în cantităţi mari de-a lungul oricărei perioade de timp (circa un gram pe zi va da dependenţă). Sindromul privării e mai pericolus decît în cazul privării de morfină, constînd în halucinaţii şi convulsii de tip epileptic. Dependenţii se rănesc adesea prăbuşindu-se pe pardoseli (pardoselile fiind un corolar obişnuit al privării abrupte.) Dependenţii de morfină iau adesea babiturice pentru a completa doze inadecvate de morfină. Unii dintre ei devin şi dependenţi de barbiturice.

Am luat odată două capsule de nembutal (o sută de miligrame fiecare) în fiecare noapte, vreme de patru luni, şi nu am suferit nici un simptom de privare. Dependenţa de barbiturice e o problemă de cantitate. Nu este, probabil, o dependenţă metabolică precum morfina, ci o reacţie mecanică la sedarea excesivă a creierului frontal.

Dependentul de barbiturice oferă un spectacol şocant. Nu se poate coordona, se clatină, cade de pe scaunele de bar, adoarme la jumătatea unei propoziţii, lasă să-i cadă mîncarea din gură. E confuz, certăreţ şi stupid. Şi aproape-ntotdeauna foloseşte şi alte droguri, pe orice poate pune mîna: alcool, benzedrină, opiacee, marijuana. Consumatorii de barbiturice sînt priviţi de sus în societatea dependenţilor: „Boschetari pe buline. N-au clasă-n ei." Următorul pas în jos e gazul lampant cu lapte, sau prizatul de amoniac din găleată – „Doza femeii de serviciu."

Cred că barbituricele cauzează cea mai rea formă de dependenţă posibilă, urîtă, degradată, greu de tratat.

Benzedrina. – Este un stimulant cerebral, ca şi cocaina. Dozele mari provoacă un somn prelungit, cu senzaţii foarte plăcute. Perioada de euforie e urmată de o depresie groaznică. Drogul tinde să sporească anxietatea. Provoacă indigestie şi pierderea apetitului.

Nu ştiu decît un caz în care simptome clare au urmat privării de benzedrină. E vorba de o femeie, o cunoştinţă de-ale mele, care a folosit

cantități incredibile de benzedrină timp de șase luni. În această perioadă a dezvoltat o psihoză din cauza drogului și a fost spitalizată zece zile. A continuat să folosească benzedrină, dar a întrerupt brusc. A suferit un acces de tip astmatic. Nu mai putea să respire și s-a învinețit. I-am dat o doză de antihistamine (thepheren) care i-a produs o ușurare imediată. Simptomele nu au revenit.

Peyote (mescalina). – E, fără îndoială, un stimulent. Dilată pupilele, te ține treaz. Peyote provoacă o greață foarte puternică. Consumatorii au dificultăți în a o reține îndeajuns ca să-și realizeze efectul, care e similar, în unele privințe, cu acela al marijuanei. Apare o sensibilitate crescută la stimuli, în special la culori. Intoxicația cu peyote cauzează o bizară conștiință vegetală, sau o identificare cu planta. Totul arată ca o plantă de peyote. E ușor de înțeles de ce indienii cred că în cactusul peyote își are sediul un spirit.

Supradoza de peyote poate duce la paralizie respiratorie și la moarte. Chiar cunosc un caz. Nu există motive ca peyote să fie considerată cauzatoare de dependență.

Bannisteria caapi (Harmalină, Banisterină, Telepatină). – Bannisteria caapi e o viță care crește rapid. Principiul activ se găsește, se pare, în lemnul plantei proaspăt tăiate. Coaja de pe dinăuntru e considerată cea mai activă, iar frunzele nu sînt folosite niciodată. E nevoie de o cantitate considerabilă de viță pentru a simți pe deplin efectele drogului. În jur de cinci bucăți de viță lungi de douăzeci de centimetri sînt necesare pentru o persoană. Vița e zdrobită și fiartă două ore sau mai mult, împreună cu frunzele unei plante numite *Palicourea sp. rubiacea.*

Yage sau Ayuhuaska (denumirea indiană cea mai folosită pentru Bannisteria caapi) e un drog halucinogen care provoacă o tulburare profundă a simțurilor. În supradoză, e o otravă care produce convulsii. Antidotul e unul dintre barbiturice sau un alt sedativ puternic, anticonvulsiv. Oricine folosește Yage prima oară ar trebui să aibă un sedativ la îndemînă pentru eventualitatea unei supradoze.

Proprietățile halucinogene ale plantei au făcut să fie folosită de vraci pentru a-și spori puterile. Aceștia o folosesc de asemenea ca panaceu în tratamentul a diverse boli. Yage scade temperatura corpului și prin urmare poate fi utilă în tratarea febrei. Are puternice proprietăți

antihelmintice, fiind indicată în tratamentul viermilor stomacali și intestinali. Yage induce o stare de anestezie conștientă și e folosită în ritualuri în care cei inițiați trebuie să îndure încercări dureroase, precum biciuirea cu vrejuri împletite sau expunerea la înțepăturile furnicilor.

Atît cît am putut să descopăr, doar vița proaspăt tăiată e activă. Nu am găsit nici o modalitate de a usca, extrage sau păstra principiul activ. Nici o tinctură nu s-a dovedit activă. Vița uscată e complet inertă. Pentru farmacologia Yage e necesară cercetarea de laborator. Cum extractul crud e un narcotic halucinogen atît de puternic, poate că s-ar obține rezultate chiar mai spectaculoase cu varietăți sintetice. În orice caz, chestiunea merită cercetată mai departe.*

Nu am observat vreun efect negativ asupra sănătății care să poată fi atribuit consumului de Yage. Vracii care o folosesc încontinuu pe linie de serviciu par să dispună de o sănătate normală. Toleranța se dobîndește repede, astfel că extractul poate fi băut fără a suferi de greață sau de alte efecte adverse.

Yage e un narcotic special. Intoxicarea cu Yage este în unele privințe similară intoxicării cu hașiș. În ambele situații, are loc o deplasare de perspectivă, o extensie a conștiinței dincolo de experiența obișnuită. Dar Yage produce o perturbare mai profundă a simțurilor, cu halucinații reale. Străfulgerările albastre prin fața ochilor sînt specifice intoxicării cu Yage.

Există o gamă largă de atitudini față de Yage. Mulți indieni și mulți consumatori albi par să-l privească pur și simplu ca pe un stupefiant printre atîtea altele, precum băutura. În rîndurile Jivaro, tinerii iau Yage pentru a intra în legătură cu spiritele strămoșilor și pentru a obține dări de seamă despre viața lor viitoare. E folosit în timpul inițierilor pentru a-i anestezia pe inițiați înaintea încercărilor dureroase. Toți vracii îl folosesc în practicile lor pentru a prezice viitorul, a localiza obiecte furate sau pierdute, a numi pe autorul unei crime, a diagnostica și a trata bolile.

Alcaloidul din Bannisteria caapi a fost izolat în 1923 de Fisher Cardenas, care l-a numit Telepatină sau Banisterină. Rumf a arătat că telepatina e una și aceeași cu Harmina, alcaloidul din Perganum Harmala.

* De la publicarea acestui articol, am aflat că alcaloizii din Bannisteria sînt înrudiți îndeaproape cu LSD 6, care a fost folosit în psihoza experimentală. Cred că s-a ajuns deja la LSD 25.

Bannisteria caapi nu dă, în mod clar, dependență.

Nucșoara. – Ocnașii și marinarii recurg cîteodată la nucșoară. Cam o lingură e înghițită cu apă. Rezultatele seamănă întrucîtva cu acelea produse de marijuana, avînd ca efecte secundare durerea de cap și greața. Moartea ar interveni, probabil, înainte de dependență, dacă o asemenea dependență ar fi posibilă. Am luat nucșoară o singură dată.

Există cîteva narcotice din familia nucșoarei folosite de indienii din America de Sud. Ele sînt administrate de obicei prin prizarea pulberii albe a plantei. Vraciul ia aceste substanțe nocive și intră-ntr-o serie de stări convulsive. Zvîrcolelile și bolboroselile lor sînt considerate a avea o semnificație profetică. Un prieten al meu a fost grav bolnav timp de trei zile după ce a încercat un drog din familia nucșoarei în America de Sud.

Datura-scopolamină. – Dependenții de morfină se otrăvesc adesea luînd morfină în combinație cu scopolamină.

Am făcut rost odată de cîteva fiole care conțineau, fiecare, zece miligrame de morfină și cam o jumătate de miligram de scopolamină. Crezînd că o jumătate de miligram e o cantitate neglijabilă, am folosit șase fiole la o injecție. Rezultatul a fost o stare psihotică de cîteva ore în timpul cărora am fost în mod oportun ținut închis de foarte răbdătorul meu proprietar. Nu mi-am amintit nimic în ziua care a urmat.

Substanțele din grupul datura sînt folosite de indienii din America de Sud și din Mexic. Se spune că accidentele letale sînt frecvente.

Scopolamina a fost folosită de ruși ca drog al adevărului, cu rezultate îndoielnice. Subiectul poate fi dornic să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească. Adesea, acoperirea și informațiile secrete sînt amestecate inextricabil. Am auzit că mescalina s-a vădit foarte eficace pentru obținerea de informații de la suspecți.

Dependența de morfină e o boală metabolică provocată de folosirea morfinei. În opinia mea, tratamentul psihologic nu e doar inutil, ci și contraindicat. Statistic, cei care devin dependenți de morfină sînt cei care au acces la ea: doctori, sore, oricine se află în contact cu sursele de pe piața neagră. În Persia, unde opiul e vîndut fără vreun control în magazinele de opiu, 70% din populația adultă e dependentă. Ar trebui oare să psihanalizăm mai multe milioane de persani ca să aflăm ce conflicte

profunde și anxietăți i-au condus la folosirea opiului? Eu cred că nu. Conform experienței mele, cei mai mulți dependenți nu suferă de nevroză și nu au nevoie de psihoterapie. Tratamentul cu apomorfină și accesul la apomorfină în eventualitatea reșutei ar face cu siguranță să existe un procent mai mare de tratamente cu rezultat permanent decît orice program de „reabilitare psihologică".

Cuprins

Anexă